

Olivňování
Reality

Vadim Zeland **Olivňování reality**

Díl **I**: Prostor variant Přeloženo z ruského originálu Czech
edition by

Alexander Giertli – EUGENIKA Pbl.

A. Gwerkovej 20, P. O. Box 187

850 00 Bratislava 5

Tel./fax/záznam: 00421 –2-63810659

E-mail: eugenika@eugenika.sk

Internet: www.eugenika.sk (www.eugenika.cz)

Překlad © Jana Kovářová (REDIGO)

Odpovědný redaktor: Richard Juriga (REDIGO)

E-mail: redigo@redigo.cz

Internet: www.redigo.cz

Grafická úprava: Miroslav Nemeč Návrh obálky: Miroslav
Nemeč

První vydání, Bratislava 2005 Tisk: ARIMES, Bratislava
ISBN 80-89115-96-9

Vadim Zeland

Díl I:
Prostor variant

Prostor variant je první díl trilogie *Ovlivňování reality*, která pochází z dílny ruského autora Vadima Zelanda. Pojednává o velmi podivných a neobyčejných věcech, které působí natolik šokujícím dojmem, že se jim až nechce věřit. Ale víra zde není ani zapotřebí – o všem se sami přesvědčíte. Připravte se pouze na to, že se vám po přečtení zhroutlí váš dosavadní pohled na svět, na nějž jste zvyklí. Kniha totiž nastoluje ideje, které ohromují svou odvážností.

Ovlivňování reality neboli *Transurfing* je pojmenování pro účinnou techniku, jež umožňuje tvořit věci, které se z běžného úhlu pohledu zdají neuskutečnitelné, a zejména dává moc ovlivňovat osud dle vlastního uvážení. Podstata transurfingu spočívá v modelu variant, jenž představuje zcela nový pohled na uspořádání našeho světa. V rukou držíte první stupeň transurfingu a první kroky mága. Člověk netuší, že to, co si přeje, nemusí dobývat, nýbrž že to může zkrátka dostat. Jestliže v sobě odhalíte schopnosti, o nichž jste dosud neměli ani tušení, zakusíte nevyličitelné dojmy. Lze je přirovnat k pocitu z volného pádu – to, co se zdá být neuvěřitelné, má tak konsternující drzost proměnit se ve skutečnost, až se tají dech!

Kniha je určena širokému okruhu čtenářů.

Obsah

Předmluva	
Milí čtenáři!	9

Kapitola I

Model variant	11
Šešest ranních hvězd.....	12
Hádanka strážce	17
Shrnutí.....	35

Kapitola II

Kyvadla	37
Destruktivní kyvadla	38
Bitva kyvadel	43
Provázky loutek	47
Dostáváte to, co nechcete.....	51
Neúspěch kyvadla	53
Utlumení kyvadla.....	57
Jednoduchá řešení složitých problémů	61
Klidový stav.....	64
Shrnutí	65

Kapitola III

Vlna úspěchu	67
Antipod kyvadla	68
Bumerang	70
Vysílání	73
Magické rituály	77
Shrnutí.....	78

Kapitola IV

Rovnováha	79
Nadbytečný potenciál.....	80
Nespokojenost a odsuzování.....	85
Vztahy závislosti	90
Idealizace a přeceňování	92
Pohrdání a domýšlivost.....	96
Nadřazenost a méněcennost	99
Přání mít a nemít	103
Pocit viny	107
Peníze	113
Dokonalost	116
Důležitost	118
Od boje k rovnováze	122
Shrnutí.....	127

Kapitola V

Vynucený přechod	129
Střídání pokolení	130
Propast kyvadla	135
Katastrofa	137
Válka	139
Nezaměstnanost	141
Epidemie	142
Panika.....	144
Chudoba	145
Shrnutí.....	150

Kapitola VI

Tok variant	151
Pole informací.....	152
Znalosti odnikud	154
Žadatel, uražený a bojovník.....	159
Pohyb po proudu.....	162
Znamení ukazující cestu	167

Jak uvolnit situaci.....	174
Shrnutí.....	180

Milí čtenáři!

Bezpochyby si stejně jako všichni lidé přejete, abyste žili v pohodlí, v dostatku, bez nemocí a otřesů. Jenže život s vámi nakládá jinak a zmítá vámi jako papírovou loďkou v rozbouřeném proudu řeky. V honbě za štěstím jste již vyzkoušeli nemálo osvědčených taktik. Kolik se vám toho však podařilo dobýt v rámci tradičního pohledu na svět?

Tato kniha pojednává o věcech velmi podivných a neobyčejných, které jsou natolik šokující, že se člověku až nechce věřit. V tomto případě však vím nepotřebujete. Průběžně budete poznávat metody, s jejichž pomocí si budete moci vše ověřit sami. Tehdy se váš běžný světonázor zhroutí.

Transurfing představuje účinnou techniku, jež umožňuje tvořit věci, které nám z běžného úhlu pohledu připadají neuskutečnitelné, a zejména pak dává moc ovlivňovat osud dle vlastního uvážení. Nehodlám předvádět žádné divy a čáry. Čeká na vás něco intenzivnějšího. Přesvědčíte se o tom, že neznámá realita je mnohem podivuhodnější než jakákoli mystika.

Existuje mnoho publikací, jež radí, jak se probít k úspěchu, stát se bohatým či šťastným. Tato perspektiva zní lákavé, kdo by ji nechtěl dosáhnout, ale jakmile takovou knihu otevřete, najdete jen jakási cvičení, meditace nebo návody, jak na sobě pracovat. Náhle zesmutníte. Život je i beztoho jedna velká zkouška a tady vám navrhuji, abyste se znovu pachtili a něco ze sebe vydávali.

Tvrdí vám, že jste neúplní, nedokonalí, a proto se musíte změnit, jinak se nedá s ničím počítat. Snad se sebou skutečně nejste zcela spokojeni. Ale v hloubi duše se do žádných změn vůbec pouštět nechcete. A správně děláte. Nevěřte nikomu, kdo říká, že nejste dokonalí. Kdo může vědět, jací máte být?

Není třeba se měnit. Řešení se vůbec neskrývá tam, kde je hledáte.

Nebudeme se věnovat cvičením, meditacím ani v sobě nebudeme vrtat. Transurfingem neoznačujeme novou metodu sebezdokonalování, nýbrž principiálně odlišný způsob, jak by měl člověk myslet a jednat, aby získával to, co si přeje.

Každý z nás se v životě dopouští mnoha chyb a následně sní o tom, jak by bylo příjemné a výhodné vrátit se do minulosti a vše napravit. Neslibuji vám jízdenku do dětství, ale chyby napravit lze, přičemž daný proces se bude návratu do minulostí podobat. Takže ze všeho nejdříve *vzhůru do minulosti*. Význam těchto slov se stane pochopitelným až ke konci trilogie. O tom, co se vám chystám povědět, jste ještě nikdy neslyšeli ani nikde nečetli. Proto se připravte na překvapení, jež budou jak udivující, tak příjemná.

Kapitola I

Model variant

První kapitola obsahuje teoretický úvod do transurfingu neboli ovlivňování reality. Konceptní základ transurfingu tkví v modelu variant, který znázorňuje zcela nový pohled na uspořádání našeho světa. Člověk netuší, že to, co si přeje, nemusí dobývat, nýbrž že to může zkrátka dostat. Jak je to možné?

Šešest ranních hvězd

Probudil mě štěkot psa od sousedů. Odporné stvoření, vždycky mě vzbudí. Jak jen ho nenávidím! Proč mě musí budit právě zvuky, které vydává ten ošklivý tvor? Musím se projít, uklidnit se a nějak odvést myšlenky od nutkavého přání podpálit sousedům dům. Jaký pejsek, taková páníčci. Neustále se mi do života vkrádají všelijací hadi a snaží se mě dostat. Nervózně se oblékám. Zase se mi někam zatoulaly pantofle. Kdepak jste, vynalézaví podvrat'áci? Najdu vás – a zahodím!

Na ulici panovala mlha a vlhko. Šel jsem po kluzké cestičce ponurým lesem. Skoro všechno listí již opadalo, a odkrylo tak šedé kmeny polomrtvých stromů. Proč žijí uprostřed tohoto chmurného močálu? Vytáhnu cigaretu. Vlastně se mi nechce kouřit, ale starý zvyk říká, že musím. Musím? Odkdy se pro mě stala cigareta povinností? Pravda, kouřit po ránu na lačný žaludek je docela odporné. To dříve, ve veselé společnosti, přinášela cigareta potěšení a zároveň představovala jakýsi symbol módy, svobody, stylu. Ale svátky končí a začínají deštivé šedivé dny s kalužemi trpkých problémů. A každičký problém několikrát zakousnete cigaretou a doslova si říkáte: Teď si zakouřím, odpočinu si a znovu se ponořím do té nudné rutiny.

Do očí mi vnikl kouř z cigarety, takže jsem si je na chvíli zakryl rukama jako ukřivděný chlapec. Jak jen se všechno omrzí. Když vtom se, jakoby na potvrzení mých myšlenek, zákeřně zohnula větvka břízy a bolestivě mě udeřila do tváře. Potvora! V zuřivosti jsem ji zlomil a mrsknul jí stranou. Zůstala viset na stromě a začala se rozhoupávat a poskakovat jako paňáca, jako by demonstrovala veškerou mou bezmocnost cokoli na tomto světě změnit. Teskně jsem se ubíral dále.

Pokaždé, když jsem se pokoušel se světem bojovat, se mi zpočátku poddával, povzbuzoval mě, ale potom mi dal pěkně do nosu. To jen ve filmu hrdinové směřují k cíli, zatímco za sebou zanechávají spoušť. Ve skutečnosti tomu bývá jinak.

Život se podobá ruletě. Nejprve člověk vyhraje jednou, pak podruhé i potřetí. Považuje se již za vítěze a zdá se, že celý svět strčí do kapsy, ovšem v konečném součtu se vždy krčí v poli poražených. Člověk je jen sváteční husou, kterou vykrmují, aby se pak mohla upéct a sníst za zvuků veselé hudby a smíchu. Zmýlil jste se, pane, to není váš svátek. Spletl jste se...

Zatímco jsem se topil v těchto neveselých myšlenkách, došel jsem až k moři. Drobné vlnky zlostně okusovaly písčiny břeh. Moře na mě nepřívětivě válo studenou vlhkost. Vykrmení racci se lenivě procházeli po břehu a klovali do jakési hniloby. Z jejich očí zelo chladné černé prázdno. Jako by se v nich odrážel celý svět, který mě obklopuje, tak chladný a nepřátelský.

Nějaký bezdomovec sbíral na pláži prázdné lahve. Kdyby tak odsud zmizel, někam do bažin, chci zůstat o samotě. Ne, vypadá to, že se ubírá mým směrem – opravdu, bude loudit. Snad bude lepší, když se vrátím domů. Nikde nemám stání. Úplně jsem se vyčerpal. Únava mě neustále pronásleduje, dokonce i když odpočívám. Žiji, jako bych si odpykával trest ve vězení. Připadá mi, že se každou chvíli musí všechno změnit, že odstartuje nová etapa a tehdy se stanu jiným a budu se moci radovat ze života. Ale to vše přijde v budoucnosti. Do té doby mě čekají jen stále tytéž malomyslné galeje. Trpělivě čekám, ale budoucnost nějak nezačíná. Nyní jako obvykle sním snídani bez chuti a vypravím se do fádní práce, kde ze sebe opět budu potit výsledky, jež jsou sice pro kohosi potřeba, nikoli však pro mě. Ještě jeden den zatěžujícího a nesmyslného života...

Probudil mě šelest ranních hvězd. Co se mi to zdálo za tesklivý sen? Jako by se mi vrátil jistý útržek dřívějšího života. Jsem rád, že to byl jen sen. S úlevou jsem se protáhl, jako to dělá můj kocour. To je celý on, lenoch, leží, rozvaluje se a jen ušima dává najevo, že si je mé přítomnosti vědom.

Vstávej, vousatý čumáčku. Půjdeš se mnou na procházku? Objednal jsem si slunečný den a vydal se k moři.

Pěšinka vedla lesem a šelost ranních hvězd se postupně rozplýval v různohlasém sboru ptačího národa. Kdosi v křovisku se obzvlášť činil: „Čířik! Čířik!“ Tady jej máme, nezbedu. Malý opeřený chomáčku, jak dokážeš tak hlasitě vřeštět? Kupodivu mě nikdy dříve nenapadlo, že přestože všichni ptáci mají veskrze různorodé hlasy, nepůsobí ani jeden z nich v rámci ostatního sboru disonantně, takže se k našim uším nesou vždy tak ladné symfonie, jež by nedokázal předvést žádný mistrovský orchestr.

Slunce protáhlo své paprsky mezi stromy. Toto divukrásné nasvícení oživilo hloubku a sytost barev, čímž přeměnilo les v kouzelný hologram. Cestička mě spolehlivě dovedla k moři. Smaragdové vlny si tiše šeptaly s teplým větrem. Břeh se zdál nekonečný a prázdný, ale já jsem vnímal jen pohodu a klid, jako by přelidněný svět vymezil tento tichý koutek speciálně pro mě. Někdo považuje okolní prostor za iluzi, již si sami vytváříme. Jenže mně nestačí utvrzovat se v tom, že veškerá krása, která nás obklopuje, je jen produktem mého vnímání.

Ještě pod zdrcujícím dojmem ze snu jsem si začal vybavovat svůj dřívější život, který byl skutečně právě tak žalostný a bezútěšný. Velmi často jsem se stejně jako mnozí další pokoušel žádat od tohoto světa to, co mi jakoby přináleží. Svět reagoval tím, že se ode mě odvracel. Rádcové, zmoudřelí zkušenostmi, mě poučovali, že svět se jen tak nepodvolí, že je třeba si jej podmanit. Tehdy jsem se s ním snažil bojovat, ale ničeho jsem nedosáhl, jen jsem se připravoval o energii. I pro tento případ měli rádcí připravenou odpověď: To ty jsi ten špatný, nejdřív se musíš sám změnit a teprve pak žádej něco od světa. Pokoušel jsem se prát sám se sebou, ale ukázalo se, že je to ještě horší.

Až se mi jednou zdál sen, v němž jako bych se ocitnul v přírodní rezervaci. Obklopovala mě nevylicitelná nádhera.

Procházel jsem se a obdivoval jsem tu veškerou krásu. Vtom se objevil nabručený stařík s šedivým plnovousem – jak jsem pochopil, šlo o strážce rezervace. Mlčky mě začal pozorovat. Obrátil jsem se k němu, ale sotva jsem stačil otevřít ústa, prudce mě zarazil. Chladným tónem mi oznámil, že si nepřeje nic slyšet, že už jej unavují vrtošiví a chamtiví návštěvníci, kteří jsou věčně nespokojení, ustavičně něco potřebují, jsou hluční a zanechávají po sobě hory odpadků. S pochopením jsem přikývl a vyrazil jsem dál.

Jedinečná příroda v rezervaci mě ohromila. Proč už jsem se tam nepodíval dříve? Jako očarovaný jsem kráčet bez předem daného cíle a rozhlížel se kolem. Připadalo mi zcela nemožné, abych nějakými slovy vyjádřil a popsal dokonalost přírody, jež mě obklopovala; v hlavě jsem měl jakési nadšené prázdno.

Zanedlouho se přede mnou znovu objevil strážce. Přísný výraz v obličejí poněkud změkkl. Naznačil mi, abych jej následoval. Vystoupali jsme na vrcholek zeleného pahorku, odkud se nám otevřel pohled na údolí udivující krásy. Rozkládala se tam jakási osada. Domečky jako z hračkářství se utápěly v zeleni a květech, jako by šlo o ilustraci k pohádkovému příběhu. Člověk by se na celý obrázek mohl dívat s dojetím, jen kdyby nevypadal tak nějak neskutečně. Pojal jsem podezření, že něco takového se může objevit pouze ve snu. Tázavě jsem na strážce pohlédl, ale on se jen usmál pod vousy, jako by chtěl říci: Však ještě uvidíš!

Teprve až když jsme scházeli do údolí, začal jsem si uvědomovat, že si nedokážu vzpomenout, jak jsem se do rezervace dostal. Chtěl jsem od staříka získat aspoň nějaké vysvětlení. Když jsem prohlásil, že ti šťastlivci, kteří si mohou dovolit žít uprostřed takové krásy, se nemají špatně, zřejmě jsem z úst vypustil značně neobratnou poznámku. On totiž podrážděně odpověděl: „A kdo ti brání, abys k nim patřil?“

Spustil jsem ohranou písničku o tom, že ne každý se narodí v přepychu a že nikdo nemůže poroučet svému osudu. Strážce nechal má slova bez povšimnutí a řekl: „A v tom to je, každý člověk má volnost vybrat si *jakýkoli* osud. Jediná svoboda, kterou disponujeme, je svoboda volby. Každý si může vybrat vše, co si přeje.“

Tento názor do mých představ o životě nijak nezapadal, takže jsem začal protestovat. Ale strážce to již nechtěl poslouchat. „Hlupáku! Máš právo vybírat si, ale nevyužíváš jej. Zkrátka nechápeš, co výraz *vybírat* znamená.“

„Samé bláboly,“ nevzdával jsem se, Jak bych si jen mohl vybírat cokoli, co chci? Jen si pomyslete, že by na světě bylo vše dovoleno.“ Vtom jsem si uvědomil, že celá eskapáda je pouhým snem. Zarazilo mě to, neboť jsem nevěděl, jak se mám v takové podivné situaci chovat.

Pokud mě paměť neklame, naznačil jsem starci, že ve snu, jakož koneckonců i ve skutečnosti, se člověk může dopouštět různých hloupostí, a v tom by tedy měla spočívat jeho svoboda. Ale jak se dalo čekat, strážce se nijak nedotkla ani tato poznámka, ba naopak se rozesmál. Jakmile jsem si uvědomil totální nesmyslnost situace (Proč jsem se nechal vtáhnout do diskuze s osobou ze svého snu?), začal jsem se rozmýšlet, zda by nebylo lepší, kdybych se probudil. Stařec jako by mé úvahy uhádl: „Tak to by stačilo, nemáme času nazbyt,“ prohlásil. „Nečekal jsem, že mi pošlou takového hlupáka. Ale přesto musím své poslání dokončit.“

Začal jsem se ho vyptávat, o jaký úkol se jedná a kdo jsou oni neznámí, kteří stojí za mým vysláním. Mé otázky sice ignoroval, zato mi však položil jednu svou, jak se mi tehdy zdálo, hloupou hádanku. „*Každý člověk může dosáhnout svobody, která mu umožní vybírat si vše, čeho se mu zachce. Mám pro tebe hádanku: Jak lze onu svobodu získat? Jestli ji uhodneš, jablka ti spadnou do nebe.*“

Jaká jablka? Již jsem začínal ztrácet trpělivost a prohlásil jsem, že nehodlám nic luštit, poněvadž kouzla jsou možná

jen ve snech a v pohádkách, kdežto ve skutečnosti jablka nakonec vždy dopadnou na zem. Na poslední poznámku zareagoval tím, že mě vybídl: „To stačí! Nyní pojďme, musím ti něco ukázat.“

Když jsem se tehdy probudil, ke své lítosti jsem zjistil, že si nepamatuji, jak sen pokračoval. Měl jsem však utkvělý pocit, jako by do mě onen strážce vložil nějaké informace, jež jsem nedokázal vyjádřit slovy. Do paměti se mi vryl pouze jeden nepochopitelný výraz – *transurfing*. Jediná myšlenka, která se mi honila hlavou, se zabývala tím, že rozhodně není nutné, aby si člověk musel uspořádávat svůj svět sám – vše již bylo přeci dávno stvořeno bez mé účasti a v můj prospěch. Dokonce ani o místo na slunci se nikdo nemusí prát – navíc by to byl nejméně efektivní způsob, jak by mohl něčeho takového dosáhnout. Ukazuje se, že mi vlastně nikdo nezakazuje, abych si pro sebe jednoduše *vybral* ten svět, v němž bych chtěl žít.

Myšlenka takového rázu mi zpočátku připadala absurdní. Nejspíše bych na popsání sen zapomněl, ale ke svému velkému údivu jsem brzy začal tajemství poodkrývat: z paměti mi začaly vyplouvat na povrch zcela jasné vzpomínky na to, co měl strážce na mysli pod pojmem *vybírat* a jak to dělat. Rozluštění jeho hádanky vyplynulo samo od sebe jako poznatek odnikud. Každý den odkrýval roušku z něčeho nového a já jsem pokaždé prožíval obrovské překvapení, hraničící s úlekem. Dosud nedokážu racionálně vysvětlit, kde se ony vědomosti vzaly. Jednu věc si však troufnu tvrdit: v hlavě se mi nic podobného zrodit nemohlo.

Od té doby, co jsem pro sebe objevil *transurfing* (přesněji řečeno, co mi bylo dopřáno, abych ho objevil), získal můj život nový radostný smysl. Každý, kdo se alespoň jednou zabýval nějakou tvořivou činností, ví, jakou radost a zadostiučinění přináší dílo vymodelované vlastníma rukama. Není to však nic ve srovnání s procesem vytváření vlastního osudu. Ačkoli termín *vytváření osudu* se sem ve svém

běžném významu tak úplně nehodí. Transurfing představuje metodu, která člověku umožňuje, aby si osud doslova vybíral, takřka jako zboží v supermarketu. Chci vás seznámit s tím, co všechno tato skutečnost obnáší. Dozvíte se, proč mohou jablka padat do nebe, co je šelst ranních hvězd a také mnoho dalších velmi nezvyklých věcí.

Hádanka strážce

Osud lze interpretovat různými způsoby. Jeden z nich spočívá v tom, že osud rovná se úděl, tedy něco, co je předurčeno. Ať se člověk bude vykrucovat, jak chce, osudu neutече. Takové chápání na jednu stranu skličuje svou bezvýchodností. Znamená totiž, že jestliže se někomu dostalo osudu, který neoplývá nijak vysokou kvalitou, pak se nedá předpokládat žádná naděje na zlepšení. Ovšem na druhou stranu se vždy najdou lidé, jimž takové uspořádání vyhovuje. Uvědomme si, že jestliže lze budoucnost považovat za víceméně předpověditelnou, a pokud nás tím pádem nestraší jako velká neznámá, je to v jistém smyslu pohodlné a spolehlivé.

A přece fatální nevyhnutelnost údělu v takovém pojetí vzbuzuje v jedinci jistý pocit nespokojenosti a vnitřního protestu. Člověk, jenž není obdařen úspěchem, běduje nad svým osudem: Proč je život tak nespravedlivý? Jeden má všeho nadbytek, kdežto druhý neustále zakouší bídu. První získá vše snadno, zatímco druhý se pachtí jako veverka v kole, a přesto je to k ničemu. Jednomu příroda nadělí krásu, rozum i sílu, kdežto další, aniž by tušil za jaké hříchy, na sobě celý život nosí nálepkou druhé jakosti. Kde pramení taková nerovnost? Proč život, který ve své mnohotvárnosti nezná hranic, nakládá určitým skupinám lidí na hřbet jakási omezení? Čím se ti méně šťastní provinili?

Neobdařený člověk pociťuje křivdu, až rozhořčení a pokouší se najít si sám pro sebe vysvětlení takového stavu

věcí. Právě tehdy se objevují rozmanitá učení, mimo jiné i nauka o karmě jako odplatě za hříchy, jichž se člověk dopustil v minulých životech. Mohli bychom si myslet, že se Pán Bůh zabývá jen tím, že vychovává své liknavé děti, ale dokonce i ve své velikosti zakouší se zmíněným procesem výchovy značné těžkosti. Namísto toho, aby Bůh trestal člověka za jeho hříchy ještě během života, odkládá trest z nějakého důvodu na později, ačkoli jaký smysl má trestat jedince za něco, co si nepamatuje.

Existuje ještě další podoba nerovnosti, která lidstvu skýtá jistou naději, když říká, že ti, kdo se nyní nacházejí v pozici potřebných a trpí, obdrží jednou štědrú odplatu, ovšem dojde k tomu opět až kdesi na nebesích, v nějakém budoucím životě. Ať už je tomu jakkoli, podobná vysvětlení nás rozhodně nemohou plně uspokojit. Prakticky není důležité, zda ony minulé a budoucí životy skutečně existují, nebo vůbec ne, poněvadž člověk si pamatuje a uvědomuje pouze jeden život, a to svůj současný, a ten je pro něj v daném významu jediný.

Uvěříme-li v předurčenost osudu, stane se neúčinnějším prostředkem proti stýskání si pokora. Zas a znovu kolem sebe slyšíte nová vysvětlení typu: „Chceš být šťastným – buď!“ Zůstávej optimistou a spokoj se s tím, co máš. Tak člověka přinutí k tomu, aby pochopil, že se cítí nešťastně z toho důvodu, že u něj ustavičně převažuje nespokojenost a protože toho chce příliš. Jakmile si vymezí hranice, usídí se u něj spokojenost. Ze života je třeba se radovat. S takovým konstatováním člověk jakoby souhlasí, ale zároveň – když má s radostí vítat šedou realitu – si připadá tak nějak trapně. Cožpak nemá právo chtít něco velkého? Proč bychom se měli nutit k veselí? Vždyť je to totéž, jako sám od sebe vyžadovat mít se rád.

Kolem věčně pobíhají jakési „povznesené“ osoby, které ostatní burcuje k všeobecné lásce a odpuštění. Uvedenou iluzi může člověk na sebe natáhnout jako pokrývku na hlavu, aby

se s šedou realitou nestřetával bezprostředně, což potom skutečně bývá snazší. Ovšem v hloubi duše jedinec nedokáže pochopit, proč se musí nutit k tomu, aby odprošoval ty, které nenávidí, a aby měl rád ty, jež jsou mu lhostejní. Jaký prospěch z toho má? Získává tak nikoli přirozené, nýbrž vynucené štěstí. Jako by radost nemusela přicházet sama, ale jako by ji bylo nutné ze sebe vymačkávat jako pastu z tuby.

Samozřejmě se najdou lidé, kteří nevěří tomu, že by život byl natolik fádni a primitivní, aby se omezoval na jediný předurčený osud. Nechtějí se spokojit s tím, co mají, ale dávají přednost tomu, že se radují z toho, čeho dosáhnou, nikoli z toho, co je dáno. Pro takové osoby se naskytá jiná koncepce osudu: „Člověk sám je strůjcem svého štěstí.“ A jak všichni víme, za štěstí se musí bojovat. Jak také jinak? *Vědoucí* lidé okomentují zmíněnou větu tím, že nic se nedá získat jen tak jednoduše. Zdálo by se, že se jedná o nepopiratelnou skutečnost: jestliže si člověk nepřeje přijímat takové štěstí, jaké je mu dáno, znamená to, že si musí nabrousit lokty a o to, co mu náleží, se musí poprat.

Poučné příběhy přetékají svědectvími o tom, jak hrdinové statečně bojovali, obětavě dřeli dnem i nocí a překonávali nemyslitelné překážky. Vítězové získávali vavříny úspěchu teprve tehdy, když protrpěli každou svízel a prošli všemi nepřijemnostmi tuhého boje. Ale ani s takovým přístupem není vše v pořádku. Bojují a dřou se miliony, skutečného úspěchu však dosáhnou jen jednotlivci. Člověk tak může celý život promarnit urputným bojem o místo pod sluncem, ale ani tak nemusí nic vydobýt. Cožpak je život tak krutý a nepřístupný?

Je to příliš namáhavá nutnost – rvát se se světem a dobývat jej. A pokud svět nepodlehne, potom musíme začít bojovat sami se sebou. Jestliže se člověk cítí tak uboze, churavě, připadá si šeredný a nešťastný, znamená to, že vinen je on sám. Je nedokonalý, a proto je povinen se změnit. Ocitá se tvář v tvář skutečnosti, že od počátku představuje

nahromadění nedostatků a chyb, na nichž se musí usilovně pracovat. Smutný obrázek, co říkáte? Ukazuje se, že pokud se jedinci ihned nedaří a jestliže se nenarodí jako bohatý a šťastný, pak jej čeká úděl, buď aby smířeně nesl svůj kříž, nebo aby celý život zasvětil boji. Z takového života se jaksi nedá radovat. Skutečně v celé této zoufalé situaci neprosvítá ani paprsek?

A přece jisté východisko existuje. Na rozdíl od všech výše uvedených působí prostě, ale i příjemně, poněvadž se nachází ve zcela jiné rovině. Koncepce osudu se v transurfingu opírá o naprosto odlišný model světa. Neukvapujte se, nemávejte zklamaně rukama ani nevykřikujte, že se vám zase někdo snaží podstrčit nějakou očividnou chiméru. Chovejte se vstřícně, vždyť každé známé pojetí osudu se zakládá na jednoznačném pohledu na svět, který se zase opírá o některá nedokazatelná východiska.

Například materialismus je založen na tvrzení, že prvotním principem je hmota a poznání až druhotným. Idealismus tvrdí pravý opak. První ani druhé tvrzení není dokazatelné, a přesto se na jejich základech staví modely světa, z nichž každý zní přesvědčivě a nachází si oddané obhájce. Oba směry ve filozofii, vědě i náboženství vysvětlují tento svět po svém a ze svého pohledu mají i nemají pravdu. Absolutní skutečnost nebudeme nikdy schopni popsat zcela přesně, protože pojmy a představy, kterými disponujeme, jsou samy o sobě relativní. Znamé podobenství o třech slepcích hovoří o tom, jak jeden z nich ohmatl slonovi chobot, druhý jeho nohu a třetí ucho, načež každý vyslovil svůj názor na to, jak se mu onen živočich jeví. Proto platí, že dokazovat domněnku, že jeden popis je tím jediným pravdivým, zatímco druhý ne, je holý nesmysl. Nejdůležitější aspekt popisu spočívá v tom, aby fungoval.

Určitě jste obeznámeni se slavnou ideou, že realita je pouhou iluzí, již si vytváříme my sami. Nikdo však zřetelně nevysvětлил, odkud se tato iluze bere.

Znamená to, že se díváme na „film“? To by nakonec bylo celkem pochopitelné a v jistém smyslu zde existuje i určité rozumové opodstatnění. Zformulován byl také jiný názor, že vše funguje zcela naopak – materiální svět se jeví jako pouhý mechanismus, který se řídí tvrdými zákony, a naše vědomí tu nemůže určovat vůbec nic. I v tom se skrývá nesporný zlomek pravdy.

Jenže lidský rozum je sestaven tak, že má usilovat o to, aby měl pod nohama pevnou půdu, kde nebude existovat nejednoznačnost. Tak si člověk přeje, aby jednu teorii roznesli na kopytech, a na piedestal chce vyzvednout jinou. Touto činností se vědci zabývají vlastně již dlouhá tisíciletí. Po každé bitvě za pravdu zůstává na bitevním poli neporažena pouze jedna skutečnost: *jakákoli teorie představuje pouze vymezený aspekt projevu mnohostranné reality.*

Každá teorie se potvrzuje časem, a proto má právo na existenci, libovolná koncepce života také funguje. Pokud jste sami pro sebe řešili, co je to osud, víte, že jde o cosi předurčené, co nejste schopni změnit, což znamená, že to tak zůstane i nadále. V takovém případě se dobrovolně odevzdáváte do cizích rukou, aniž by záleželo na tom, komu patří, a stáváte se loďkou, která pluje podle vůle vln. Jestliže se domníváte, že si vlastní osud vytváříte sami, vědomě přijímáte odpovědnost za vše, co se vám v životě přihodí. Bojujete s vlnami a snažíte se svou loďku ovládat. Obráťte pozornost na to, co se děje. *Váš výběr se vždy uskutečňuje. To, co si vybíráte, to i dostáváte.* Ať si vyberete jakýkoli světónázor, pravda bude na vaší straně. A ostatní se s vámi budou přít právě proto, že i oni mají pravdu.

Má-li se libovolný fenomén projevu skutečnosti považovat za nulový bod, pak se z něj musí podařit vyvodit celé odvětví poznání. Ono poznání si nebude vnitřně protirečit a bude úspěšně zrcadlit jeden z projevů skutečnosti. K tomu, aby bylo možné celistvé poznání založit, zcela

postačí pouze jeden či několik faktů, jež sice nejsou zcela pochopeny, ale přesto fungují.

Například kvantová fyzika je založena na několika nedokazatelných pravdách – postulátech. Nedokazatelné jsou proto, že samy slouží původnímu východisku poznání. Objekt mikrosvěta v kvantové fyzice se v jednom případě chová jako částice, kdežto jindy jako vlna. Vědci takový dualismus nedokázali jednoznačně interpretovat, proto jej zkrátka přijali jako něco, co je dané, tedy jako axiom. Postuláty kvantové fyziky vyrovnávají mnohotvárnost forem projevu skutečnosti tak, jako kdyby se slepci dohodli, že slon se v jednom případě chová jako sloup a v druhém jako had. Jestliže si pro popis objektu mikrosvěta zvolíme jakožto podstatu jeho vlastnost částice, získáme model atomu, jež sestrojil proslulý fyzik Niels Bohr. V tomto modelu obíhají elektrony kolem jádra podobně jako planety ve Sluneční soustavě. Pokud si za podstatu vlastnosti zvolíme vlnu, pak se atom bude podobat rozmazané skvrně. Jak první, tak druhá varianta fungují a zobrazují samostatné formy projevu skutečnosti. Z čehož opět vyplývá, že *dostáváme to, co si vybíráme*.

Obecně lze říci, že jakýkoli projev dokáže sloužit jako postulát, jako východisko pro odvětví poznání, které bude rozhodně fungovat a bude mít právo na existenci. Ačkoli lidé svět studovali a studují pouze ve vymezených aspektech, usilovali při své honbě za pravdou vždy o to, aby pochopili jeho povahu. Soubory vědeckých poznatků se vytvářely postupně jako popisy a vysvětlení konkrétních přírodních jevů. Tak vznikla různá odvětví poznání, jež si mezi sebou často protirečí.

Příroda světa je pouze jedna, neustále však předvádí rozmanité tváře. Lidé ještě ani nestačí postihnout a vysvětlit jednu tvář, když tu se již objevuje druhá, která se té předchozí vůbec nepodobá. Vědci usilují o to, aby protiklady odstranili, proto provádějí pokusy, jimiž se snaží různé

projevy reality skloubit. Avšak to se daří jen ztěžka. Existuje pouze jedna jediná pochybnostem nepodléhající skutečnost, která slučuje a smiřuje všechna odvětví poznání – mnohotvárnost a mnohostrannost forem projevu skutečnosti. *Kvalita našeho světa spočívající v nesčetné variantnosti představuje jeho nejdůležitější základní vlastnost.*

Průvrženci různých odvětví poznání, u nichž vzbuzuje nadšení provádět pokusy, a vysvětlovat tak rozdílné projevy, z jakéhosi důvodu právě onen daný fakt opomíjejí. V podstatě by se mohlo zdát, že by z něj bylo možné ještě něco vytěžit. Mnohotvárná variabilita slouží jako nulový bod podobně jako nula na síti souřadnic. Veškerá východiska rozmanitých odvětví poznání jsou vůči ní druhořadá. Ovšem samotnému východisku se pozornost nevěnuje, jako by žádné informace neobsahovalo. Nicméně informace existují, a to celkem překvapivě.

K vyřešení hádanky, kterou položil strážce, využijeme jakožto východiska právě vlastnost mnohonásobné variantnosti. Jinými slovy přijmeme jako postulát skutečnost, že *realita disponuje nekonečnou mnohotvárností forem projevu.*

Bez ohledu na obecný charakter postulátu se přesvědčíme, nakolik zajímavé a nečekané poznání odhalí.

Začneme tím, že formy projevu skutečnosti musejí vycházet z nějakého zdroje, z něhož veškerá mnohotvárnost pramení. Kde jsou „zapsány“ všechny zákony našeho světa? Zmíněný zdroj se projevuje jako pohyb hmoty v prostoru a čase. Tento pohyb podléhá jednoznačným zákonům. Jak víte, body se rozmísťují na grafu funkcí v souladu se stanovenou matematickou formulí. Lze říci, že zákon pohybu bodu v grafu představuje vymezení funkce. Ovšem jak formule, tak zákony jsou abstraktními vynálezy lidského rozumu, zformulovanými kvůli pohodlnějšímu pochopení. Je krajně nepravděpodobné, že by je příroda někde ukrývala.

Jak jinak lze stanovit rozložení bodů v grafu? Samozřejmě v podobě nekonečně velkého souboru souřadnic všech bodů. Kapacita paměti člověka je omezena a s tak ohromným objemem se nedokáže srovnat. Ale pro přírodu nekonečnost problém nepředstavuje. Ona nemusí rozmístění a pohyb bodů v grafu nutně zobecňovat v podobě formule. Kdybychom měli grafické znázornění funkce rozložit na nekonečně malé body, mohli bychom každý bod pozorovat jako příčinu a bod po něm následující jako následek. Ve výsledku lze každičký pohyb materiálního bodu v prostoru a čase znázornit v podobě nekonečně dlouhého nepřetržitého řetězce nekonečně drobných příčin a následků.

Ve svém poznání si pohyb hmoty přibližujeme v podobě zákona, zatímco v přírodě se takový pohyb zakládá na přirozené formě – jako nekonečné množství příčin a následků. Uvedená fakta lze zhruba shrnout tak, že co je dáno o všech možných bodech pohybu hmoty, to se skrývá v jakémsi poli informací, které budeme *nazývat prostorem variant*. Ten obsahuje informace o všem, co bylo, je i co bude.

Prostor variant představuje zcela hmotnou *informační strukturu*. Jde o nekonečné pole informací, jež obsahuje všechny potenciální varianty veškerých událostí, ke kterým může dojít. Lze říci, že v prostoru variant se nachází vše. Nebudeme se dohadovat, jakým způsobem se tyto informace skladují – pro naše cíle to nemá význam. Důležité je pouze to, že *prostor variant slouží jako šablona, souřadnicová síť libovolného pohybu hmoty v prostoru a čase*.

V každém bodě prostoru existuje vlastní varianta jakéhokoli jevu. Pro snadnější pochopení si představme, že varianta sestává ze *scénáře* a *dekorací*. Dekorace zobrazují vnější podobu či formu projevu a scénář zachycuje cestu, po níž se hmota pohybuje. Prostor variant můžeme pro lepší znázornění rozložit na sektory. Každý z nich se vyznačuje vlastním scénářem i dekorací. Čím větší rozestup mezi

sektory vznikne, tím výraznější rozdíl se projeví v jejich scénáři a dekoracích. Podobné je bezpočtem variant tvořen také osud člověka.

Ani pro scénář, ani pro dekorace lidského bytí teoreticky neexistují žádná omezení, protože prostor variant je nekonečný. Jakýkoli bezvýznamný počín může způsobit obrat osudu. Život člověka stejně jako i každý jiný pohyb hmoty představuje řetězec příčin a následků. V prostoru variant bývá následek umístěn vždy blízko své příčiny. Jedno následuje za druhým, proto se sektory osudu řadí do *drah života*. Scénáře a dekorace sektorů se na takové dráze víceméně shodují a udržují. Život člověka plyne rovnoměrně jedním směrem tak dlouho, dokud nedojde k události, která scénář a dekorace změní. Tehdy osud učiní obrat a přeskočí na jinou dráhu života.

Představte si, že jste zhlédli divadelní představení. Další den jste se opět vydali do divadla na totéž představení, ale již v něm vyměnili dekorace. V následující divadelní sezóně jste se na představení vypravili znovu: hráli v něm titíž herci, ovšem již s významnými změnami ve scénáři. Dráha života se již přemístila dále. A nakonec jste onu inscenaci viděli v jiném divadle, kde jste zhlédli zcela jinou interpretaci hry. Dotyčná dráha života se již nacházela ve značné vzdálenosti od původní dráhy.

Skutečnost se ve vší mnohotvárnosti projevuje právě proto, že počet variant dosahuje nekonečna. Libovolné východisko přechází v řetězec příčinně-následkových vztahů. Tím, že si vyberete nulový bod, nabýváte té či oné formy projevu skutečnosti. Lze říci, že realita se projevuje na dráze života v závislosti na vybraném nulovém bodu. Každému se dostává to, co si vybírá. Právem vybírat si disponujete právě proto, že nekonečnost variant již existuje. Nikdo vám nezakazuje, abyste si zvolili osud vyhovující vaší duši. Veškeré řízení osudu se sbíhá do jediné prosté záležitosti – provést výběr.

Transurfing odpovídá na otázku, jak to udělat a jak tím ovlivnit realitu.

Existuje tedy jistá informační struktura, jež schraňuje neomezené množství možností – variant, s jejich scénáři a dekoracemi. Pohyb materiální realizace se odehrává v souladu s tím, co tuto strukturu naplňuje. Proces pohybu hmoty prostorem variant lze demonstrovat pomocí následujícího experimentu, který si můžete v duchu přehrát

Představte si trubici s vodou. Na vnější straně trubice se nachází chladicí kruh, který se pomalu posunuje tak, že voda rychle zamrzá, ovšem pouze v prostoru uvnitř kruhu. Z toho vyplývá, že krystal ledu putuje trubicí s vodou. Molekuly vody zůstávají přibližně na jednom a tomtéž místě v poměrně volném skupenství. V okamžiku, kdy tudy kruh projde, se molekuly uvnitř něho ustálí v zamrzlý krystal určité struktury, posléze voda v dotyčném místě znovu roztaje a molekuly se osvobodí. Samotný krystal se však nepohne. Jinými slovy v daném případě led ve vodě nepluje. V trubici s vodou se přesunuje nikoli samotný krystal ledu, ale pouze struktura, tedy zmražené skupenství.

Voda v trubici nám analogicky představuje prostor variant a krystal ledu materiální realizaci variant. Molekuly jsou lidé a jejich rozložení ve struktuře krystalu se uskutečňuje jako varianta osudu. Na otázku, analogií čeho je chladicí kruh, nelze reagovat jednoznačnou odpovědí, jinými slovy jakým způsobem a proč se informační struktura mění v hmotu? V mikrosvětě se hmota může projevovat jako shluk energie. Je známo, že ve vakuu probíhá nepřetržitý proces zrodu a zániku mikročastic. Hmota jako by existovala, ale zároveň vlastně postrádá materiální podstatu. Zřejmé je jedno: vše, na co si lze sáhnout a čeho se lze dotknout, má za sebou nehmamatelný, těžko postižitelný energetický základ.

Doufám, že jsem vás fyzikou příliš neunavil. Prozatím se nacházíme teprve ve výchozím bodě, odkud vede cesta k transurfingu neboli ovlivňování reality. Jenže to, co se z této

knihy naučíte, vás může do jisté míry šokovat. Z tohoto důvodu je dle mého názoru nevyhnutelné, abych uvedl alespoň nějaké teoretické zdůvodnění, aby rozum neztrácel půdu pod nohama. Proto vás prosím, abyste se obrnili ještě troškou trpělivosti.

Další analogii nám může nabídnout mořská vlna, jež ilustruje realizaci v prostoru variant. Řekněme, že vlna vznikla v moři jako výsledek zemětřesení. Přesunuje se po mořské hladině v podobě hrbu, přičemž však voda samotná zůstává na místě. Pohybuje se tedy nikoli masa vody, nýbrž realizace energetického potenciálu. Pouze na pobřeží se voda vyšplouchne na souš. Tak se chovají i všechny ostatní vlny. V uvedené analogii představuje moře prostor variant a vlna materiální realizaci.

Co z toho vyplývá? Na jedné straně se materiální realizace pohybuje v prostoru a čase a na druhé straně zůstávají varianty na místě a existují věčně? Znamená to, že vše již bylo, je i bude? A proč by vlastně ne? Čas je ve skutečnosti stejně statický jako prostor. Tok času lze pocítovat pouze tehdy, když se točí film a záběry následují jeden za druhým. Rozviňte film a podívejte se na všechny snímky zároveň. Kam se poděl čas? Všechny snímky existují zároveň, v tomtéž čase. Čas je statický do té doby, dokud nezačínáme prohlížet postupně snímek za snímek. Život se odehrává právě tak, proto se hluboko v našem podvědomí usadila myšlenka, že vše přichází a odchází.

Ve skutečnosti platí, že vše, co je zapsáno v poli informací, tam vždy bylo a navždy tam zůstane. Dráhy života fungují jako filmy. To, co se stalo, nezmizelo, ale zůstalo. To, co teprve přijde, existuje již nyní. Průběžný úsek života představuje materiální realizaci prostoru variant na daném úseku dráhy života.

Jistě se najdou mnozí čtenáři, kteří by otázkami mohli dát najevo rozladění: Jak je možné, že nevyčísitelné množství variant mého osudu existuje stále? Kdo by to mohl

potřebovat a k čemu? Bůh? Kvůli přírodním zákonům? Proč? V takové chvíli se pokuste představit si v rovině souřadnic jeden bod. Tento model nám vysvětlili již ve škole: bod v rovině může mít na osách x a y libovolné hodnoty. Všimněte si – libovolné, tedy od minus nekonečna do plus nekonečna. Proč nikoho ani nenapadne, aby se zeptal: *Proč* může mít bod jakékoli souřadnice? A nyní si představte bod, který se po znázornění funkce pohybuje a přitom se diví: Jak je možné, že cesta, již jsem absolvoval, vždy existovala a vždy existovat bude? A jak je možné, že cesta, kterou mám teprve projít, je již předem načrtnuta? Vy ovšem sledujete putování bodu shora, proto na tom pro vás není nic udivujícího.

Prostor variant slouží jako šablona, vymezuje, jakým způsobem se bude muset projevit materiální realizace. Představte si černý les a v něm někoho s lucerničkou. Člověk jde lesem a kolem sebe osvětluje malý okruh. Realizace se projevuje jako skvrna světla. Celý černočerný les demonstruje prostor variant a osvětlený díl znázorňuje realizaci varianty na daném úseku. Co funguje v roli svítidla? Jinými slovy co zažehuje, tedy materializuje konkrétní variantu ze šablony?

K tomu, abychom na danou otázku mohli odpovědět, musíme zvolit ještě jedno východisko. Dnes se již nepochybuje o faktu, že myšlenky jsou hmotné. Skutečnost se nám prezentuje ve dvou formách: na jednu stranu je bytí vymezováno vědomím, ale na druhou stranu existují nevyvratitelná tvrzení o opaku. Myšlenky se jeví nejen jako motiv, jenž člověka pohání k jednání, ale také vykazují přímé působení na okolní realitu. Například zpravidla se naplní naše nejhorší očekávání. Ovšem v tomto případě je možno se přit, zda jde o materializaci myšlenek, nebo o předtuchu nadcházejících nepřijemností. V paranormálních jevech se doopravdy nachází mnoho nejasného a nejednoznačného. To ale neznamená, že danou formu projevu skutečnosti je možné ignorovat. Existuje nespočet faktů, které potvrzují přímý vliv

myšlenek na realitu, která nás obklopuje. Ať tak, či onak, vědomí člověka formuje jeho osud. Tato kniha pojednává zejména o tom, jakým způsobem vše probíhá. Jako východisko využijeme následující tvrzení: *Vyzařování myšlenkové energie materializuje potenciální variantu.* Máme plné právo toto pronést, poněvadž realita se projevuje i v takové formě, v níž poznání vymezuje skutečnost. Jako důkazy zde slouží nejen fakta z běžného života, ale také experimenty z kvantové fyziky. Sám mechanismus vzájemného působení myšlenkového vyzařování s prostorem variant pro nás nenabývá zásadnějšího významu. Dosud zůstává nejasné, jakým způsobem se proces předání informací odehrává – zda na energetické, či nějaké jiné bázi. Abychom si to usnadnili, budeme zkrátka předpokládat, že vyzařování myšlenkové energie „osvětluje“ vymezený sektor prostoru variant, následkem čehož zasažená varianta získává své hmotné ztělesnění. Jak vyzařování, tak sektor mají své stanovené parametry. Myšlenkové vyzařování nalézá svůj sektor, varianta se realizuje a z toho vyplývá, že poznání vymezuje skutečnost.

Nesmíte zapomínat na to, že se jedná pouze o jednu z forem projevil reality. Není možné jednoduše sedět a vytvářet skutečnost jediným znázorněním. Ačkoli existují lidé, kteří dokážou doslova zhmotňovat předměty ze vzduchu, jenže v takovém případě jde o výjimečné individuality, které své schopnosti nestavějí na odiv. Přesto tvrdím, že myšlenky vykazují velmi silný vliv jak na osud člověka, tak i na jeho konkrétní jednání. Lidé si zvykli na to, že jejich činy bývají odměněny patrným a snadno vysvětlitelným následkem. Vliv myšlenek se projevuje nepozorovaně, a proto nevysvětlitelně a nepředvídatelně. Může se ukázat, že stanovit názorný příčinný vztah mezi myšlenkami a následujícími činy bude dosti složité. Brzy se však přesvědčíme, že lidské myšlenky formují realita zcela přímo. Člověk dostává to, co si sám vybírá.

Někdo může namítat: „Z uvedeného tedy vyplývá, že moře, hory, planety, galaxie, to vše má být produktem mého myšlenkového vyzářování?“ Pro člověka občas bývá příznačné, že se považuje za střed vesmíru. Ve skutečnosti však v onom nekonečném vesmíru zaujímá pouze droboučký výklenek. Nás svět osídluje mnoho živých organismů a *každý vnáší do vytváření reality svůj vklad*. Každá existence má své parametry myšlenkového vyzářování. Není-li pro vás pohodlné považovat vyzářování rostliny za myšlenkové, nazývejte je jinak, jeho podstata se tím nezmění. Dokonce ani nelze tvrdit, že neživé předměty nemají nic, co by bylo podobné vyzářování živých organismů. Nemluvě o jediném Duchu, prostupujícím vše existující, kterého nazýváme Bůh. Každičká bytost disponuje vlastním vědomím a vytváří vrstvu svého světa. Lze říci, že vše na tomto světě v sobě nese část Boha, a tím On celý svět řídí.

Každý člověk kráčí po vlastní životní dráze. Zároveň žijí všichni lidé ve stejném čase na jednom a tomtéž světě. Pro všechny existuje jeden hmotný svět, ovšem každému člověka připadá jeho vlastní konkrétní realizace. Dejme tomu, že jste turista a procházíte se krásným městem. Kocháte se pamětihodnostmi, krása architektury ve vás vzbuzuje nadšení, prohlížíte si květinové záhony, fontány, parky a aleje, usmívající se obličeje úspěšných obyvatel. V místě, kudy procházíte, se u popelnic zastavil bezdomovec. Stejně jako vy se nachází v tomtéž světě, nikoli v jiném rozměru. A přesto nepozoruje totéž co vy. On vidí prázdnou láhev v popelnici, špinavou zeď, dále svého konkurenta, jenž se k láhvi nedostal dříve a nyní přemýšlí, zda mu ji nemá sebrat, nebo strážníka, který na něj vrhl podezřívavý pohled. Vy žijete na jedné dráze života a on na jiné. Vaše dráhy se protnuly v jistém bodě v prostoru variant, proto tento svět jakožto hmotná realizace je jeden společný pro vás oba.

Veškeré projevy materiální povahy pocházejí z určitého energetického základu. Energetické poleje primární, všechny

ostatní fyzické projevy jsou sekundární. Vědci usilovali o to, aby nižné projevy energie shrnuli v rámci jediné teorie, a brzy se ukázaly výsledky, jenže poté nastala situace, kdy se znovu muselo něco přidružovat a slučovat, poněvadž množství forem projevu skutečnosti je nekonečné. Aniž bychom zabíhali do podrobností, prozkoumejme energii jako jakousi abstraktní sílu, jež je sice neviditelná, nicméně objektivně existuje. Pro naše cíle zcela postačí, akceptujeme-li skutečnost, že energie myšlenek člověka je zcela hmotná. Energie myšlenek se nám v hlavě nevyskytuje izolovaně, nýbrž se rozkládá v prostoru a reaguje s okolním energetickým polem. Proti vyřčenému faktu bude mít námitky již jen málokdo.

Kvůli snazšímu pochopení lze za parametr myšlenkového vyzařování uzнат jeho frekvenci, podobně jako to funguje u radiových vln. Když o něčem přemýšlíte, frekvence energie vašich myšlenek je naladěna na vymezenou oblast v prostoru variant. Jakmile energie vstoupí do sektoru prostoru variant, dojde k materiální realizaci dané varianty. Energie se vyznačuje komplikovanou strukturou a proniká vším, co se v daném světě nachází. Zatímco prochází tělem člověka, moduluje se myšlenkami a při výstupu získává parametry odpovídající těmto myšlenkám. Na popsaném principu funguje rozhlasový vysílač. Parametry energie pohlcují charakteristiky myšlenek. V konečném výsledku se tak získává myšlenkové vyzařování, které přetváří sektor prostoru variant do hmotné realizace. Ať už přemýšlíte o něčem špatném či dobrém, vyzařujete energii myšlenek do prostoru variant. Modulovaná energie se ukládá do vymezeného sektoru, a tím se do vašeho života vnáší odpovídající změny.

Veškeré okolnosti v životě člověka se formují nejen konkrétními činy, ale také charakterem jeho myšlenek. Jste-li vůči světu naladěni nevraživě, bude vám také tak odpovídat. Pokud ustavičně vyjadřujete nespokojenost, důvodů k

takovému počínání vám bude přibývat. Jestliže ve vašem postoji ke skutečnosti převládá negativismus, pak se k vám bude i svět otáčet horší tváří. Naopak pozitivní vztah vám bude měnit život k lepšímu tím nejpřirozenějším způsobem. Člověk dostává to, co si vybírá. Taková je realita, ať se vám to líbí, nebo ne.

Dokud ve vašich myšlenkách panuje v tomto směru víceméně stejnorodost, nacházíte se na jedné a téže dráze života. Jakmile se vztah k realitě změní a zamíří k tomu či onomu pólu, parametry myšlenkového vyzářování přijímají nové charakteristiky a materiální realizace vrstvy vašeho světa se přesunuje na jinou dráhu. Tam už se události vyvíjejí podle jiného scénáře, v souladu s parametry vašeho vyzářování. Pokud se jedná o scénář, který z jakýchkoli důvodů odmítáte, budete bojovat ve snaze nastalou situaci změnit. Jestliže se člověk setká s překážkami, reaguje většinou negativně a vyjadřuje nespokojenost nebo na něj padá těžkomyslnost. Vaše myšlenkové vyzářování se přeorientovává na jinou dráhu, kde se mu do cesty staví ještě více komplikací. Nakonec to dopadá tak, že se život kamsi valí jako po nakloněné rovině.

Mohlo by se zdát, že uvedený proces je neriditelný, ovšem ve skutečnosti jste to právě vy, kdo vlastními myšlenkami směřuje svou realizaci do problémových oblastí prostoru variant. Domníváte se, že svým jednáním překonáváte překážky. A de facto zjišťujete, že dostáváte to, co jste si sami vybrali. Volíte si boj s překážkami – a těch se vám dostává v hojnosti. Pohlcují vás myšlenky zabývající se problémy, jež jsou ve vašem životě vždy přítomny. Soustředíte své konání na to, abyste upravili situaci na aktuální životní dráze, ale scénář v prostoru variant změnit nemůžete. Pouze jste schopni *vybrat si jiný*. Když se snažíte změnit nepříjemné okamžiky ve scénáři, přemýšlíte zejména o tom, co se vám nelíbí. Tímto se však váš výběr úspěšně realizuje a vy *dostáváte to, co nechcete*.

Na dané dráze života nelze vůbec nic změnit. Vše probíhá přesně tak, jako když procházíte obrazárnou, kde nemůžete schovat, co se vám na výstavě nelíbí, ani ji nemůžete přearanžovat. Tady nejste pánem. Nikdo vám ale nezakazuje, abyste se otočili a přešli do jiného sálu, abyste se porozhlédli, co vás zaujme více. Ovšem přesun na dráhu života, kde se každému dostává toho, co požaduje, neprobíhá pouze na přání. Ne všechny myšlenky podléhají realizaci a ne každé přání se splní. To však není otázkou obsahu myšlenek, ale jejich kvality. Zkrátka mít sen či přání – to ještě není výběr. *Sny se neuskutečňují.* K tomu bude nezbytné, abyste vyhověli předem daným podmínkám, s nimiž se seznámíte v této knize.

V prostoru variant existuje pro každého člověka nekonečné množství drah osudu. Nemáme žádný důvod k tomu, abychom se cítili osudem ukřivděni, neboť je nám dáno právo *vybírat*. Problém spočívá pouze v tom, že to neumíme. Svět se projevuje v celé své mnohotvárnosti, jako by byl stvořen k tomu, aby uspokojoval veškeré potřeby. Každý zde může najít vše, co jeho duši uspokojí. V různých směrech poznání se k nám dokonce obrací tou stranou, kterou chceme vidět. Například idealismus tvrdí, že svět je iluze, a on s tím souhlasí. Materialismus tvrdí opak a svět proti tomu opět nic nenamítá. Lidé se mezi sebou hašteří, navzájem si vnucují svůj vztah ke světu a svět ukazuje, že pravdu mají všichni. Není to snad báječné?! Prostor variant jsou ony takzvané *iluze* a materiální realizace je to, co chápeme pod pojmem materiální svět. Vždy dostáváme to, co si vybíráme. Kdo je obeznán se zásadami islámu, ví, co znamenají slova, že „osud člověka je zpečetěn v Knize“. Myslí se tím, že osud je předurčen a nikdo se před ním nikam neschová. S podobnými tvrzeními se setkáváme i v jiných náboženstvích. Osud každého jedince je opravdu již předurčen. Omyl náboženství tkví toliko v tom, že neexistuje pouze jediná varianta onoho osudu, nýbrž je jich nekonečno. Před osudem

člověk neutěče. To je do jisté míry pravda, protože scénář konkrétní varianty změnit nelze. Bojovat s okolním světem kvůli tomu, abyste změnilí svůj osud, představuje úkol velmi těžký a nevděčný. Rozhodně vám nestojí za to, abyste se snažili scénář měnit – zvláště když se vám nabízí možnost, abyste si variantu zvolili podle svého srdíčka.

Uvedené teze ovšem působí velmi neobvykle a pochopitelně vyvolávají pochybnosti. Ani jsem nepočítal s tím, že model variant přijmete ochotně a bez váhání. Vždyť ani já sám jsem mu neuvěřil, dokud jsem se nepřesvědčil o tom, že transurfing funguje, a to spolehlivě. Nemá smysl upřednostňovat ten či onen model jen proto, abychom se domohli jakési absolutní pravdy. Význam má nikoli model sám, ale praktický výsledek, kterého díky němu budeme moci dosáhnout. Rozličné matematické modely dokážou různým způsobem představovat jeden a tentýž fyzikální jev. Co myslíte, nerozesmálo by vás, kdyby odborníci na analytickou geometrii náhle vyhlásili válku matematické analýze a začali dokazovat, že geometrie je jediná opravdová matematická disciplína? Matematici se mezi sebou dohodnout dokázali, zato filozofové a náboženští činitelé nikoli.

Kde se ovšem zmíněný prostor variant nachází? Odpověď na danou otázku se formuluje velmi složitě. Z pohledu našeho trojrozměrného vnímání o něm lze prohlásit, že se rozkládá všude a nikde. Představte si nekonečnou rovinu, bez začátku i bez konce, kde žijí dvojrozměrní lidičkové. Nemají ani potuchy, že existuje nějaký třetí rozměr. Případá jim, že jediným světem je rovina, a nedokážou pochopit, jak by se něco mohlo nacházet ještě za jeho hranicemi. Nicméně my víme, že do uvedeného modelu je třeba vložit ještě třetí rozměr, a dost možná bude třeba vytvořit takových rovin nekonečné množství. Nenechte se tedy znepokojit skutečností, že nedosahujeme takového rozpoložení, abychom si dokázali názorně představit, jakým způsobem

může spolu s naším světem existovat ještě nekonečné množství světů paralelních.

V realitu existence paralelních světů lze jen těžko uvěřit. Ale na druhou stranu se zamyslete: Zdá se vám snadné uvěřit teorii relativity, podle níž se hmotnost tělesa zvětšuje s jeho rostoucí rychlosti, zatímco jeho rozměry se zkracují a čas se zpomaluje? Uvedená fakta dosud není možné ověřit vlastní zkušeností. Není důležité, zda zmíněný postulát chápeme, nebo ne, nýbrž to, jaký praktický užitek z něj dokážeme vytěžít.

Přít se v nekonečném prostoru o přednostech toho či onoho modelu působí zkrátka nesmyslně a malicherně. Představte si nekonečno ve vztahu k rozestupům a jejich zvětšení. Tam, v dálce, žádná mez není. Kupodivu hranice nemá ani nekonečno, které se vztahuje k rozestupům a jejich zmenšení. Jsme schopni pozorovat pouze ohraničenou část viditelného vesmíru. Své hranice mají jak teleskop, tak mikroskop. Nekonečno z pohledu mikrosvěta se ničím neodlišuje od nekonečnosti makrosvěta.

Existuje hypotéza, že námi pozorovatelný vesmír vznikl jakožto výsledek velkého třesku a od té doby jako by se neustále rozšiřoval. Tělesa se ve vesmíru pohybují ohromnou rychlostí. Ale na druhou stranu se nám zdá, vezmeme-li v potaz obrovské vzdálenosti, že expanze vesmíru probíhá velmi pomalu a zdlouhavě.

Také je známo, že ve vakuu se v každém okamžiku rodí, aniž bychom věděli odkud, elementární částice, které pak opět náhle mizí. S ohledem na relativitu prostoru a času nic nebrání tomu, abychom každou takovou částici posuzovali jako izolovaný vesmír podobný tomu našemu. Vždyť složení elementárních částic neznáme. Podle fyziků se jednou projevují v podobě vln, po druhé v podobě částic. Budeme-li postupovat dále do mikrokosmu, relativní rozestupy se stanou velmi obrovskými a pro vnitřního pozorovatele se čas opět zpomalí. Pro vnějšího pozorovatele existuje náš vesmír

jako jeden okamžik, jako částice, jež vznikla a pohasla v prázdnu, a pro nás, jakožto vnitřní pozorovatele, žije vesmír miliardy let.

Až vypijete kávu, zamyslete se: Kolik vesmírů jste pozřeli? Nekonečný počet – protože nekonečno se nedělí na části. Uvnitř mikrosvěta lze „letět“ stejně daleko a dlouho jako v bezbřehých prostorách vnějšího vesmíru. Čas, podobně jako prostor, vykazuje nekonečnost nejen směrem kupředu, ale též dozadu. Intervaly času mohou být jak nekonečně malé, tak i velké. Jakýkoli bod v časovém intervalu lze posuzovat jako nulový bod, od něhož se na obě strany rozprostírá nekonečno času. Posunutím onoho nulového bodu po intervalu času se nic nemění ani vpředu, ani vzadu.

Veškeré nekonečno světů, jež jsou vloženy jeden v druhý, existuje zároveň. Střed vesmíru se v jednom okamžiku nachází v každém bodě, protože jakýkoli bod z jakékoli strany obklopuje totéž nekonečno. Veškeré události existují ve stejný čas z téhož důvodu, kvůli kterému se střed vesmíru nachází v jednom a tomtéž čase v jakémkoli bodě. Lze si to jen těžko představit. Ale vždyť pojmout vesmír jedním pohledem je také nemožné. Ať byste se v duchu pohybovali vesmírem sebevíce, bude se totéž nekonečno rozprostírat i dále. Existují ještě zapeklitější a nepřehlednější teorie, v souladu s nimiž se námi pozorovatelný vesmír mění v ohraničenou kouli v čtyřrozměrném prostoru. Ovšem ani v takovém případě se nic nezjednoduší, poněvadž teoreticky může i tady opět existovat nekonečný počet rozměrů. Vzhledem k tomu, že si to všechno nedokážeme představit, jsme nuceni spokojit se s úzkým rozhledem a předstírat, že rozumíme alespoň něčemu.

V současné vědě se všeobecně střetáváme s mnoha nepochopitelnými a nevysvětlitelnými jevy, to nám však nebrání, abychom jí využívali. Jestliže aplikujete principy transurfingu, dosáhnete ohromujících výsledků. Jen se ihned dohodněme, že se nebudeme trápit otázkami, proč a jakým

presně způsobem to funguje. Podobně by pochodilo dítě, kdyby se zeptalo fyzika: „Proč se tělesa navzájem přitahují?“ Vědec odpoví: „Protože na ně působí gravitační zákon.“ Nato následuje další dotaz: „A proč působí gravitační zákon? A přesto proč se tělesa přitahují?“ Odpověď neexistuje. Opusťme tedy nevděčný úkol cokoli vysvětlovat a zabývejme se zkrátka výsledky, jež nám model variant nabízí. Nemusíme vše znát a chápat.

Z modelu variant vyplývá, že člověk si vytváří vlastní osud sám. Nicméně koncepce osudu v transurfingu se od obecně známých teorií liší. V čem její odlišnost spočívá? V tom, že *své štěstí si člověk může vybírat, nikoli o něj bojovat*. Zbytečně nechvátejte s tím, abyste model variant přijali, či zavrhli. Prostě si položte otázku: Když jste se světem zápasili o své štěstí, podařilo se vám toho hodně vybojovat? Každý se sám **za** sebe rozhoduje, zda bude nadále jednat v tomtéž duchu jako doposud, nebo přece jen vyzkouší jiný způsob. Vždyť bojem lze promarnit celý život, a člověk přitom nemusí ničeho dosáhnout. Není jednodušší zařídit vše tak, aby vám svět vyšel vstříc sám? Vždyť se zabývá pouze tím, aby realizoval **váš** výběr.

Zvolená objednávka se vyplní vždy a bezvýhradně. Ale výběr není přáním, nýbrž jde o něco jiného. O něco, co **teprve** čeká na vaše poznání. Přání se plní pouze v pohádkách. Ne nadarmo se vžilo přesvědčení, že plnit přání je buď velmi těžké, nebo nemožné. K vyřešení hádanky strážce jsme udělali **teprve** první krok. Brzy poznáte, proč se přání neplní a sny se neuskutečňují.

Shrnutí

Realita disponuje nekonečnou mnohotvárností forem projevu. Nejdůležitější základní vlastností světa se zdá být jeho mnohotvárnost.

Libovolný model představuje pouze samostatný aspekt projevu reality.

Každé odvětví poznání se zakládá na zvoleném aspektu projevu reality.

Váš výběr se vždy uskutečňuje. Dostáváte to, co si vybíráte.

Jako prostor variant označujeme pole informací vypovídající o tom, co bylo, je a bude.

Pole informací schraňuje potenciální varianty každé události.

Varianta sestává ze scénáře a dekorací.

Prostor lze rozdělit na sektory, v každém z nich se nachází vlastní varianta.

Čím větší rozestup panuje mezi sektory, tím větší rozdíly se projevují ve variantách.

Na dráze života se řadí sektory s přibližně stejnorodými parametry.

Hmotná realizace se v prostoru pohybuje jako zvýšená hustota. Vyzařování myšlenkové energie zhmotňuje potenciální variantu.

Do formování materiální reality vnáší svůj vklad každý organizmus.

Pokud se parametry vyzařování změní, dochází k přesunu na jinou dráhu života.

Nemůžete změnit scénář, jste však schopni zvolit si jiný.

Za štěstí se nemusí bojovat – člověku stačí, když si zkrátka vybere variantu podle svého srdce.

Kapitola II

Kyadla

Skupiny stejně smýšlejících lidí vytvářejí energeticko-informační struktury – kyvadla. Tyto struktury se začínají

samostatně rozvíjet a podřizují jednotlivce svým zákonům. Lidé si neuvědomují, že nevědomky jednají v zájmu kyvadel. Jak se z trpkého mámení vytrhnout?

Destruktivní kyvadla

Od dětství nás učili podvolovat se cizí vůli, plnit povinnosti, sloužit vlasti, rodině, politické straně, firmě, státu či ideji a tak dále. Tedy věnovat se čemukoli, ale sami sobě jedině až na posledním místě. Každý do té či oné míry pocítuje jistý stupeň povinnosti, odpovědnosti, nutnosti, viny. Každý člověk se jedním nebo druhým způsobem angažuje v různých skupinách a organizacích: v rodině, klubu, škole, v podniku či politické straně, ve státu a jinde. Všechny uvedené *struktury* klíčí a rozvíjejí se za podmínky, že vymezená skupina lidí začne myslet a jednat v jednom směru. Následně se k nim přidávají noví lidé, takže struktura se rozrůstá, nabývá na síle a nutí své členy, aby dodržovali stanovená pravidla, až si v konečném výsledku může podmanit široké vrstvy společnosti.

Na úrovni materiální realizace se popisovaná struktura skládá z lidí, jež sjednocují společné cíle, a z hmotných předmětů, jako jsou budovy, stavby, nábytek, zařízení, technika a podobně. Co se však za tím vším skrývá na energetické úrovni? Struktura vzniká, jestliže myšlenky jisté skupiny lidí směřují stejným směrem, a tudíž když jsou parametry myšlenkové energie identické. Myšlenková energie různých osob se slučuje do jediného proudu. Uprostřed oceánu energie v takovém případě vzniká samostatná nezávislá energeticko-informační struktura – *energetické kyvadlo*. Tato struktura začíná žít svým vlastním životem a lidi, kteří ji uvedli v činnost, podvoluje svým zákonům.

Proč kyvadlo? Protože čím více jedinců – *přívrženců* – ho napájí svou energií, tím více se rozhoupává. Každé kyvadlo se vyznačuje vlastní charakteristickou frekvencí kmitů. Například houpačce lze dodat větší švih pouze tehdy, pokud se do ni opřeme silou v rytmu odpovídajícím frekvenci

rozhoupaní. Tuto frekvenci nazýváme *rezonancí*. Jestliže se počet přívrženců kyvadla snižuje, jeho kmity pohasínají. Jakmile již nezůstávají vůbec žádní příznivci, kyvadlo se zastaví a v podstatě umírá. Uvedu několik příkladů vyhaslých kyvadel: dřívější pohanská náboženství, kamenné pracovní nástroje, historické zbraně, staré módní trendy, vinylové gramofonové desky

– jinými slovy patří sem vše, co existovalo dříve a co už se v dnešní době nevyužívá.

Určitě jste překvapeni: Cožpak to všechno jsou kyvadla? Ano, jakékoli struktury se svými atributy vytvořené myšlenkovou energií lidí představují kyvadla. Obecně platí, že libovolné živé bytosti, které jsou schopny vyzařovat energii jedním směrem, dříve či později energetická kyvadla vytvoří. Příklady kyvadel z živé přírody by mohly zastupovat kolonie bakterií, populace živých tvorů, hejna ryb, stáda zvířat, lesní útvary, prémie, mraveniště – jakékoli více či méně uspořádané a stejnorodé struktury živých organizmů.

Každý jednotlivý živý organizmus se sám o sobě jeví jako elementární kyvadlo, protože představuje energetickou jednotku. Jakmile se skupina takových jednotlivých kyvadel začíná pohybovat unisono, vzniká kyvadlo skupinové. Stojí nad svými přívrženci jako nástavba, existuje jako samostatná nezávislá struktura a stanovuje pravidla, aby své přívržence udržela na místě a zároveň získávala nové. Taková struktura je nezávislá v tom smyslu, že se rozvíjí samostatně, podle vlastních zákonů. Její stoupenci si neuvědomují, že se neřídí vlastní vůlí, nýbrž že jednají dle zákonů kyvadla. Jako samostatná struktura se nezávisle na vůli jednotlivých činovníků rozvíjí například byrokratický aparát. Některý vlivný činitel samozřejmě může přijímat samostatná řešení, ale tato opatření nesmí být v rozporu se zákony systému, jinak bude takový příznivec odvržen. Dokonce ani samotný člověk, představující sám o sobě kyvadlo, si ne vždy uvědomuje své motivace

– například energetický upír*).

Každé kyvadlo je svou podstatou *destruktivní*, poněvadž odebírá energii svým přívržencům a vytváří si nad nimi moc. Jeho destruktivnost se projevuje tak, že jej nezajímá osud konkrétních stoupenců. Kyvadlo se propracovává k jedinému cíli: získat energii přívržence, a zda to bude, či nebude ku prospěchu příznivce samotného, to už nehraje roli. Člověk,

*) V Eugenice jsme v roce 2002 vydali knihu o vampyrizmu od autorky Barbary E. Hort s názvem *Nekalé vztahy – psychické manipulace ve vztazích* – pozn. red.

jenž se ocitne pod vlivem systému, je nucen budovat svůj život v souladu s jeho zákony, jinak jej systém rozžvýká a vyplivne. Ocitne-li se jedinec pod vlivem destruktivního kyvadla, je velmi snadné ztrhat veškerý dosavadní život. Vytrhnout se beze ztrát bývá zpravidla těžké.

Pokud mě! člověk štěstí a dařilo se mu, najde své místo v systému a cítí se tam jako ryba ve vodě. Jakožto stávající přívrženec odevzdává kyvadlu energii a to mu zajišťuje prostředí k existenci. Jakmile ovšem takový příznivec začíná narušovat zákony struktury, frekvence jeho vyzařování se již neztotožňuje s rezonanční frekvencí kmitů kyvadla. Jestliže kyvadlo nedostává energii, vzpurného přívržence vyhazuje nebo ničí.

Pokud rozmanité události odvály člověka daleko od drah, jež jsou pro něho výhodné, pak se život ve struktuře cizího kyvadla mění v galeje, či zkrátka v žalostnou existenci. Takové kyvadlo se pro přívržence stává ryze destruktivním. Osoba, jež jeho vlivu propadla, ztrácí svobodu. Je nucena žít pod vnucenými zákony a být šroubkem ve velkém mechanismu – ať se jí to líbí, nebo ne.

Člověku se nabízí možnost dostat se pod ochranu kyvadla a dosáhnout vynikajících výsledků. Mezi *favority* destruktivních kyvadel patří Napoleon, Hitler, Stalin a všichni jim podobní. Zmíněné kyvadlo se však v žádném

případě ani v nejmenším nezajímá o blahobyt stoupců, nýbrž jich pouze využívá ke svým cílům. Když se Napoleona zeptali, zda byl někdy skutečně šťastný, napočítal za celý svůj život všeho všudy jen několik dní.

Kyvadlo aplikuje dokonalé metody a využívá jich k nalákání nových přívrženců, kteří se k němu slétají jako včely na med. Jak často se lidé, kteří se nechali zvábit reklamními kousky kyvadla, vzdálí daleko od štěstí, jež měli takřka na dosah ruky! Jdou do armády a umírají. Chodí do škol a nadarmo si osvojují profesi, již nikdy nepřijmou za svou. Hledají si cizí, ovšem rádoby prestižní práci a utápějí se v močálu problémů. Spoutávají vlastní život s cizím člověkem, a potom se trápí.

Velmi často vede činnost kyvadla k rozpadu osudu přívrženců, a to navzdory tomu, jak se snaží, aby své motivy zakrylo všemožnými ctnostnými maskami. Pro člověka, který se poddává jeho destruktivnímu vlivu, spočívá zásadní nebezpečí v tom, že kyvadlo odvádí svou oběť stranou od těch drah života, kde může své štěstí dobýt. Vytyčme si charakteristické příznaky kyvadla.

- Kyvadlo se dobíjí energií svých přívrženců a součtem jejich energií zvyšuje rozsah svých kmitů.
- Aby kyvadlo získalo co nejvíce energie, snaží se k sobě přitáhnout co možná nejvíce stoupců.
- Kyvadlo staví skupinu vlastních přívrženců proti všem zbývajícím skupinám. (My jsme takoví, ale oni jsou jiní, špatní.)
- Kyvadlo agresivně obviňuje každého, kdo nezatoužil stát se jeho přívržencem, a usiluje o to, aby jej buď nalákal na svou stranu, nebo jej neutralizoval či eliminoval.
- Aby kyvadlo ospravedlnilo své činy a podmanilo si co nejvíce příznivců, využívá lákavých masek, jež znázorňují štěstí, skrývá se za vysokými cíli a hraje na city lidí.

Kyvadlo se v podstatě jeví jako egregor, ale tím ani zdaleka není řečeno vše. Pojem *egregor**) totiž neodráží celkový komplex nuancí vzájemného působení člověka s energeticko-informačními podstatami. Kyvadla hrají v životě jedince nepoměrně větší roli, než o jaké jsme dosud uvažovali.

Následujícím příkladem lze názorně ilustrovat, jak kyvadlo energii svých přívrženců vstřebává. Představte si zaplněný sportovní stadion, probíhá napínavý fotbalový zápas, vášně jsou rozzhaveny, fanoušci běsní. Vtom se jeden hráč dopouští neodpuštělné chyby, která způsobí porážku jeho mužstva. Na hráče se spustí bouře rozhořčení fanoušků, již by neváhali

*) *Egregor* – myšlenková forma nebo bytost, která byla vytvořena v duchovní rovině skupinou lidí nebo jednotlivců. Je odrazem toho, co je společné lidským myslím, a vyjadřuje zvláštní astrální útvar. V Eugenice jsme v roce 2005 vydali knihu Anatolije Někrasova *Egregory – Strážní andělé?* – pozn. red.

jej rozcupovat. Máte představu o tom, jaká hora negativní energie se sype na hlavu nešťastníka? V důsledku takového obludného úderu by prostě musel na místě zemřít. To se ale nestane, fotbalista odejde živ a zdrav, ač ho skličuje pocit vlastní viny. Kam se poděla negativní energie namířená na hráče? Odebralo ji kyvadlo. Kdyby tomu tak nebylo, objekt nenávisť davu by zemřel a idol by zkrátka vylétl do vzduchu.

Nemám v úmyslu pouštět se do posuzování toho, zda kyvadlo představuje živou podstatu, či zda se jedná o pouhou energetickou formu. Pro techniku transurfingu to ani nemá žádný význam. Nejdůležitějším krokem je kyvadlo rozpoznat, avšak jeho hru nepřijímat, aniž by vám přinesla nějaký prospěch. Destruktivní kyvadlo lze velmi snadno rozpoznat na základě jednoho charakteristického znaku. Vždy soupeří se sobě podobnými v boji o lidi. Kyvadlo se soustředí pouze na jediný cíl, a to zmocnit se co největšího počtu přívrženců, aby z nich vydobylo co nejvíce energie.

Čím agresivněji si v boji o přívržence počíná, tím drsnější účinnost jeho destruktivní jednání vykazuje, a tím větší nebezpečí tedy představuje pro osud jednotlivého člověka.

Lze namítnout, že přece byly založeny a fungují také dobročinné organizace, společnosti na ochranu přírody, zvířat a tak dále. Co je destruktivního na těchto institucích? Pro vás osobně spočívá jejich destruktivnost v tom, že ačkoli se neprojevují nijak krutě, přesto se napájí vaší energií a přitom je vůbec nezajímá cizí štěstí a prospěch. Dovolávají se toho, že jsou milosrdní ke svým bližním, zároveň k vám však zůstávají lhostejnými. Jestliže takové uspořádání funguje a vy se skutečně cítíte šťastně, když se prací tohoto rázu zabýváte, znamená to, že ji můžete považovat za své poslání a že jste našli své kyvadlo. Ovšem v tuto chvíli je nutné, abyste si poctivě přiznali: Nenosíte snad masku dobrodince? Věnujete energii a peníze ve prospěch jiných skutečně a opravdově, nebo si hrajete na dobročinnost, abyste se ukazovali v lepším světle?

Destruktivní kyvadla odnaučila lidi vybírat si vlastní osud. Bude-li totiž člověk disponovat volností vybírat si, získá nezávislost. Z čehož vyplývá, že následně se kyvadlům nebude dařit, aby ho přetáhla mezi své přívržence. Naše vědomí si příliš zvyklo na to, že osud je naším údělem, takže je pro nás skutečně velmi těžké uvěřit tomu, že se nám nabízí možnost prostě *si vybrat* takový osud, který se nám líbí více. Jestliže kyvadla drží stoupence pod kontrolou, je to pro ně výhodné, a proto vynalézají všemožné způsoby, jak by mohla svými sluhý manipulovat. Z dalšího výkladu vyplyne, jak svého záměru dosahují.

Kyvadlem se může stát i transurfing, vykonstruujeme-li z něj kult, hnutí či školu. Jednotlivá kyvadla se ovšem mírou své destruktivní tendence liší. Transurfing se bude, dokonce i v nejhorším případě, jevit nejméně zhoubným, poněvadž neslouží nějakému obecnému postrannímu cíli, nýbrž výlučně ku prospěchu každého konkrétního jednotlivce. Z

téhož důvodu by takové kyvadlo – takové společenství individualistů, již se zajímají výhradně o svůj osud – bylo velmi neobvyklé. Mimochodem mám pro vás domácí úkol: Jaká kyvadla lze nazvat konstruktivními?

Ale proč vám o tom vůbec vykládám? To proto, abych vysvětlil, co označuje pojem *vybírat si svůj osud*, a abych vám naznačil, jak lze obsahové náplně uvedeného výrazu dosáhnout. Naštěstí trpělivost, milý čtenáři, vše není tak jednoduché, ale obrázek se postupně začne vybarvovat.

Bitva kyvadel

Základní charakteristický rys destruktivního kyvadla spočívá v tom, že agresivně usiluje o zničení ostatních kyvadel a přetažení lidí na svou stranu. Za daným účelem své přívržence ustavičně štví proti ostatním: „My jsme takoví, ale oni jsou jiní! Spatní!“ Lidé, kteří se do podobného boje zapojí, scházejí ze své cesty a kráčejí za falešnými cíli, jež mylně považují za své. V tomto aspektu se projevuje destruktivnost kyvadel. Boj proti cizím přívržencům bývá bezvýsledný a vede k rozpadu životů – jak vlastních, tak cizích.

Zamysleme se nad nejkrajnějším projevem bitvy o přívržence – válkou. Jestliže chce kyvadlo přesvědčit své stoupence, aby šli do války, ohání se argumenty, které odpovídají konkrétní historické epoše. Metoda nejprimitivnějšího rázu, jež se hojně používala v dávné minulosti, spočívala zkrátka v tom, že byl vysloven příkaz odebrat drahým to, co jim náleží. Čím se společnost stávala civilizovanější, argumenty nabíraly rafinovanější podoby. Jeden národ se prohlašuje za vyšší, nadřazený, kdežto ostatní jsou podle něj neplnohodnotné. Ušlechtilý cíl se skrývá pod záminkou, že ony nevyspělé národy by měly být vyzdviženy na vyšší úroveň, pokud však

budou odporovat, dominující národ uplatní sílu. Současné koncepce války pak vypadají zhruba následovně. V lese visí na stromě včelí hnízdo. Žijí tam divoké včely, které snášejí svůj med a vychovávají potomky. Když vtom k hnízdu přichází kyvadlo a oznamuje svým přívržencům: „To jsou divoké včely, jsou velmi nebezpečné, a proto je třeba je zničit, nebo přinejmenším vyplenit hnízdo. Nevěříte? Podívejte!“ Tu začne šťourat do hnízda klackem. Včely vyletují a začínají příznivce štípat. A kyvadlo triumfuje: „No vidíte, jak jsou agresivní! Musí se zničit!“

Války a revoluce se vždy schovávaly za všelijaká omluvná hesla, přitom je však spojuje jediná podstata – jde o *bitvu kyvadel* o přívržence. Takové bitvy mohou nabývat různých podob, ale jejich snahy směřují k jedinému cíli, a to získat co možná největší zástup stoupenců. Pro kyvadlo představují nové síly životní potřebu – jde o přirozený a nevyhnutelný boj o existenci.

Po válce probíhají méně agresivní, avšak dostatečně tvrdé formy boje. Například boje o odbytiště, rivalita politických stran, konkurence v ekonomice, všemožné druhy marketingu, reklamní kampaně, ideologická propaganda a tak dále. Prostředí pro lidskou existenci je vytvořeno a zkonstruováno na kyvadlech, proto jsou veškeré sféry činnosti ovládnuty konkurenčním bojem. Rivalita se projevuje na všech úrovních, počínaje státními spory a konče soutěžemi mezi klubovými mužstvy a jednotlivými lidmi.

Nové, nezvyklé a nepochopitelné věci si cestu probíjí vždy obtížně. Proč tomu tak je? Jde snad pouze o inertnost myšlení? Zásadní příčina tkví v tom, že starým kyvadlům nepřichází vhod, jestliže se objeví čerstvý nováček, který přetahuje přívržence na svou stranu. Například spalovací motory, jež tak silně znečišťují ovzduší ve městech, by již dávno mohly patřit minulosti. Vždyť je rozpracováno mnoho alternativních, ekologicky čistých modelů motorů. Takové

plány však ohrožují smrtí kyvadla naftových korporací, které jsou ovšem dosud velmi silné, a proto nějakým vynálezům nepovolí, aby je jen tak snadno smetli ze scény. Dochází až k tomu, že tato monstra doslova skupují patenty na modely nových motorů a drží je v tajnosti, přičemž rozhlašují zprávy o nízké účinnosti takových vynálezů.

Jakmile kyvadla svou strukturu realizují na materiální úrovni, upevňují si situaci finančními prostředky, stavbami, vybavením a ovšem také lidskými zdroji. Do čela lidských pyramid bývají jmenováni favorité kyvadel. Oblíbenci obsazují vedoucí funkce rozmanitých hodnotí, počínaje nedůležitými představenými a konče prezidenty států. Rozhodně nemusí disponovat zvláště vynikajícími vlastnostmi. Zpravidla se jimi stávají přívrženci, jejichž parametry je možno ideálně vřadit do struktury kyvadla. Favoritovi se může zdát, že ve svém životě dosáhl úctyhodných výsledků výhradně díky vlastním ctnostem. Na jisté úrovni tyto domněnky odpovídají skutečnosti, ale většinu práce na vyzdvižení oblíbenců odvádí samoorganizační struktura kyvadla. Pokud parametry oblíbence přestanou odpovídat potřebám systému, je bez lítosti odklizen.

Pro přívržence je bitva kyvadel destruktivní proto, že nabývají pocit, jako by jednali na základě vlastního přesvědčení, přestože ve skutečnosti plní vyšší vůli. Vlastní přesvědčení totiž stoupcům ve většině případů kyvadla ukořistí, jakmile se člověk naladí na frekvenci určitého kyvadla, vzniká mezi nimi vzájemné působení na energetické úrovni. Frekvence vyzařování myšlenkové energie přívržence se upevňuje a posiluje díky energii kyvadla. Dochází k jakémusi uchvácení do čelistí, jako by vznikala smyčka se zpětnou vazbou. Přívrženec vyzařuje myšlenkovou energii na rezonanční frekvenci kyvadla, které zase na oplátku částečně napájí energii své stoupenice, aby si udrželo vliv.

Na úrovni materiální realizace pozorujeme takové vzájemné působení zcela běžně. Například kyvadlo politické strany provádí agitaci, zachytává příznivce a poskytuje mu jakési energetické napájení v podobě pocitu správnosti, zadostiučinění, důstojnosti a důležitosti. Přívrženci se zdá, že má nad situací kontrolu – může si vybírat. Ve skutečnosti se stalo to, že byl vybrán a byla nad ním zavedena kontrola. Navenek se zdá, že přesvědčení stoupence je založeno na tom, že uskutečňuje svou vůli. Jenže i onu vůli mu uměle a nepozorovaně navozuje kyvadlo. Přívrženec se ocitá v jeho informačním poli, jedná se sobě podobnými o palčivých a aktuálních tématech, vstupuje do energetického spojení, a tím upevňuje svou frekvenci. Později se může stát, že jeho očekávání mohou být zklamána, na scénu nastupují myšlenky namířené proti dřívějšímu idolu a frekvence vyzařování vypadává ze smyčky, stisk čelistí slábně. Stisk a síla čelistí se liší v závislosti na stupni moci kyvadla. Jednou bývalého příznivce nechají uniknout, jindy mohou takového heretika zbavit svobody či života.

Uchvácení čelistí frekvence lze demonstrovat na následujícím názorném příkladě. V duchu si prozpěvujete nějakou melodii, když k vám náhle pronikne jiná hlasitá hudba. V případě, že jste vystaveni odlišné melodii, pro vás bude velmi složité, abyste si nadále v duchu přehrávali předchozí motiv.

Pro cíle transurfingu není důležité, jakým způsobem probíhá vzájemné působení mezi kyvadlem a přívržencem na energetické úrovni. My je budeme pouze sledovat a jeho zjednodušený model využijeme v každodenních situacích. To bude plně dostačovat. Nikdo nedokáže přesně a do detailu vysvětlit, co a jak probíhá *ve skutečnosti*, protože tehdy se nastoluje otázka: A co si máme pod pojmem *ve skutečnosti* představit? A tak dále, v souladu s nekonečností procesu poznání. Jde o nevděčnou práci. Člověk se tedy musí spokojit s málem. Měli bychom se radovat třeba již z toho, že jsme

vůbec schopni něco takového pochopit. Podívejme se, jak kyvadla svými přívrženci manipulují.

Provázky loutek

Zamysleme se nyní nad otázkou: Jak dokážou kyvadla své přívržence přinutit, aby jim dobrovolně odevzdávali svou energii? Například velké a mocné kyvadlo může své stoupence přimět jednat na základě stanovených pravidel. Ale jak toho dosahují slabá kyvadla? Nedostává-li se člověku moc, aby druhému násilím zabránil něco udělat, pak disponuje rozumnými argumenty, přesvědčováním, přemlouváním, přísliby. To všechno jsou však velmi jemné metody, jež přísluší výhradně lidské společnosti, která se notně vzdálila od přírodních sil. Kyvadla této strategie občas také využívají, ale k dispozici mají i mnohem účinnější zbraně. Vzhledem k tomu, že mají energeticko-informační podstatu, podléhají mocným a nezvratným zákonům existence tohoto světa a v souladu s nimi i jednají.

Energii předává člověk kyvadlu tehdy, pokud vyzařuje myšlenkovou energii na jeho rezonanční frekvenci. Dozajista si není vědom toho, že své myšlenky směřuje ve prospěch kyvadla. Jak sami chápete, velká část idejí a skutků lidí se odehrává v oblasti nevědomí. Této vlastnosti lidské psychiky využívají také kyvadla. Vyhledávají způsoby, jak by mohla získávat energii nejen od přívrženců, ale i od vášnivých protivníků. Již vás zřejmě napadá jak.

Představte si skupinku babiček, jak sedí na lavičce a proklínají a nevybíravými slovy častují vládu země. Nezdá se, že by patřily mezi přívržence kyvadla moci, naopak jej z celé řady příčin nenávidí. Ale co se vlastně odehrává? Stařenky láteří na mocenské kruhy – jak jsou neschopné, prodejně, cynické a tupé. Velmi intenzivně vyzařují myšlenkovou energii na frekvenci dotyčného kyvadla. Pro něj totiž není důležité, ze které strany jej budete houpat. Do noty mu hraje jak pozitivní, tak negativní energie.

Nejdůležitějším předpokladem zůstává podmínka, že se frekvence vyzařování skloubí v rezonanci.

Základní úloha kyvadla tedy spočívá v tom, aby člověka zachytilo a t'alo ho do živého, přičemž není důležité, jak toho dosáhne. Jde pouze o to, aby zaměstnalo jeho myšlenky. S příchodem prostředků masové komunikace se metody kyvadel zdokonalují. Člověk se ocitá v silné závislosti. Všimli jste si, že ve zpravodajských pořadech obvykle převládají špatné zprávy? Vyvolávají totiž výrazné emoce – nepokoj, strach, pohoršení, zlost, nenávisť. Úkolem dopisovatelů je upoutat pozornost. Prostředky masové komunikace, samy v roli kyvadel, působí ve službě kyvadel ještě mocnějších. Za proklamovaný cíl se udává svobodný přístup k jakýmkoli informacím. Faktický cíl je však jediný – veškerými dostupnými způsoby seřídít přijímače na požadované frekvence.

Jeden z nejoblíbenějších postupů kyvadla, jímž si vynucuje přístup k vaší energii, je postaven na tom, že vás vyvede z rovnováhy. Jakmile vybočujete z rovnováhy, začínáte se kývat na frekvenci kyvadla, a tím rozhoupáváte i jeho. Řekněme, že stouply ceny. Reagujete negativně – začínáte se bouřit, stěžovat si, vyměňovat si informace se známými. Jde o zcela normální a adekvátní reakci. Opět to ale přesně odpovídá tomu, co kyvadlo očekává. Do světa, který vás obklopuje, vyzařujete negativní energii na jeho frekvenci, takže pohlcuje další energii a rozhoupává se ještě více – situace se vyostřuje.

Nejmocnějším provázkem, za nějž vás kyvadlo může tahat, je strach – nejstarší a nejsilnější pocit. Nezáleží na tom, čeho přesně se obáváte, ale pokud se strach spojuje s jakýmkoli aspektem kyvadla, napájíte je svou energií. Starosti a neklid představují provázky o něco slabší, nicméně stále dostatečně pevné. Dané pocity velmi kvalitně upevňují vyzařování myšlenkové energie na frekvenci kyvadla. Pokud

vás něco znepokojuje, těžko se budete soustřeďovat na cokoli jiného.

K nejšířším kanálům, jejichž prostřednictvím z vás kyvadlo odebírá energii, patří také pocit viny. Vnucují nám jej od raného dětství. Jedná se o velmi pohodlnou metodu manipulace: Jestliže se cítíš provinile, jsi povinen dělat to, co ti já řeknu.“ Žít s pocitem viny je značně nepříjemné, proto se lidé snaží, aby se jej zbavili. Ale jak? Odpykat si trest nebo si vinu odpracovat. V obou případech máme na mysli představu, kdy se člověk podvoluje, podrobuje se a myšlenky směřuje ve vymezeném směru. Často vyvolává pocit viny nějaký dluh. Dluží-li někdo něco, znamená to, že je něčím zavázán a je povinen svému závazku dostát. Nakonec se „viníci“ – jak skuteční, tak uměle vytvoření – vlečou se sklopenými hlavami a předávají kyvadlu svou energii. Vnucený, vsugerovaný pocit viny se řadí mezi oblíbené zbraně manipulátorů a my se k němu ještě vrátíme.

V daných souvislostech je obzvláště nutné zdůraznit různé psychologické komplexy lidí. Komplex méněcennosti: nemám atraktivní zevnějšek, neobjevil jsem u sebe žádné schopnosti ani talent, nedostává se mi rozumu ani duchaplnosti, neumím jednat s lidmi, nejsem něčeho hoden. Komplex viny: něčím jsem se provinil, všichni mě odsuzují, musím nést svůj kříž. Komplex bojovníka: musím být krutý, vyhlašuji válku sobě i všem okolo, budu bojovat o své místo pod sluncem, budu si brát silou to, co mi patří. Komplex pravdymilovného člověka: svou pravdu dokážu za jakoukoli cenu a ostatním předvedu, že oni se mýlí. Výše uvedené komplexy a mnohé další představují osobní klíč k energii jednotlivých lidí. Pokud tedy kyvadlo tne člověka do živého, intenzivně z něj čerpá energii.

Určitě byste sami dokázali prodloužit seznam rozmanitých provázků, za které kyvadla tahají své loutky: spravedlnost, hrdost, ctižádost, čest, láska, nenávisť, chamtivost, štědrost, zvědavost, zájem, hlad a další pocity a

potřeby. Vzbuzené pocity a zainteresovanost umožňují, aby se proud myšlenek upevnil ve vymezeném směru. **Jestliže probírané téma nevyvolává ani zájem, ani emoce, pak se na ně lze velmi těžko soustředit. Proto kyvadla usilují o to, aby uchvátila proud myšlenek a zachytila jej do svých čelistí, a to tak, že se dotýkají citů a potřeb člověka.**

Lidé zpravidla reagují na negativní vnější podráždění standardním způsobem. Nepříznivé či nežádoucí novinky vzbuzují nevoli, znepokojující zprávy probouzejí reakce v podobě netrpělivosti či strachu, křivda vyvolává nepřízeň a tak dále. Jako startovní páka pro spuštění mechanismu uchvácení slouží zvyky. Na mysli mám například zlozvyk rozrušovat se či se znepokojovat kvůli malicherným důvodům, reagovat na provokaci, nebo obecně odpovídat na negativní impulz negativní reakcí. Jedinec si může plně uvědomovat, že nepřátelské myšlenky a činy nepřinášejí nic dobrého, přesto však staré chyby obvykle dovede do konce. Tímto způsobem zvyky často vytvářejí problémy, nařizují své oběti, aby jednala neefektivně, a bývá velmi obtížné se jich zbavit. Připomínají iluzi komfortu. Člověk bude spíše důvěřovat tomu, co již zná. Vše, co je nové, vyvolává obavy. Staré, běžné věci se zkušeností již osvědčily. Podobají se starému křeslu, do kterého si po práci sednete, abyste si odpočinuli. Možná, že nové oplývá větším pohodlím, ale staré je komfortnější. Komfort se vyznačuje specifickými představami, mezi něž patří pohodlí, důvěra, pozitivní zkušenost a předvídatelnost. Nově pořízené křeslo disponuje uvedenými vlastnostmi v mnohem menší míře, proto bude potřeba docela dlouhá doba na to, aby se nový zvyk stal starým.

V této chvíli jsme tedy v obecných rysech rozebrali metody, jakými kyvadla působí na lidi. Může se člověk z vlivu kyvadla vyprostit? O způsobech, jak se každý může osvobodit, budeme hovořit později. Avšak často se přihodí to, že se někdo vzbouří a otevřeně vystoupí proti kyvadlu,

keré si ho podmanilo. V takovém souboji odvážlivec vždy utrpí porážku. Kyvadlo může být poraženo jedině jiným kyvadlem. Jeden člověk sám nic nezmůže. Jestliže příznivec přestane kyvadlo poslouchat a rozpoutá proti němu boj, bude pouze ztrácet energii a v lepším případě bude vyhozen za hranice inkriminovaného systému, v horším bude rozmačkán. Přívrženec, jenž se osmělil narušit pravidla stanovená kyvadlem, se ocitá mimo zákon. Navenek se taková akce projevuje jako odsouzení za čin. Ve skutečnosti vina tkví nikoli v činu samotném, nýbrž v tom, že se stoupenec přestal podřizovat, tedy přestal kyvadlu dodávat energii.

Proč „je přiznání půl odpuštění“? Protože člověk, který na sebe vzal pocit viny, je zcela připraven poddat se moci kyvadla. Kajícnost přívržence za spáchaný čin nemá pro kyvadlo žádný význam. Cení se pouze obnovení ztracené kontroly. Pokud kyvadlu nabídnete možnost, aby vámi manipulovalo, náhle se stane lepším. Ovšem nepokoří-li se provinilec, lze jej eliminovat, neboť už si na něm nejde nic vzít. Skutečné motivy kyvadla bývají zpravidla zastřeny morálními zásadami. Prý když se kajete za to, čeho jste se dopustili, už nejste takový lotr. Sami budete schopni odlišit, kde funguje morální princip a kde se jedná o zájmy systému, jestliže budete vždy pamatovat na to, jak se mohou kyvadla a jakékoli jejich podlé cíle prezentovat.

Dostáváte to, co nechcete

Jak bylo řečeno výše, kyvadla mohou energii čerpat jak od svých přívrženců, tak i od protivníků. Ovšem ztráta energie představuje teprve poloviční neštěstí. Pokud kyvadlo dosáhne dostatečné míry destruktivnosti, újma se dotkne i blaha a osudu člověka.

Každý z nás se čas od času setkává s negativními informacemi či se potýká s nežádoucími událostmi. To vše jsou provokace kyvadel. Člověk nechce, aby se v jeho životě něco takového objevovalo, ale vždy reaguje jednou ze dvou

variant. Pokud se ho informace příliš nedotkla, nechá ji proletět a rychle zapomíná. Jestliže ho ovšem provokativní informace dráždí nebo léká, tedy vrývá se mu do duše, dochází k uchvácení myšlenkové energie do smyčky kyvadla a dotýčný se naladuje na jeho rezonanční frekvenci.

Dále se události vyvíjejí podle známého scénáře. Postižený se zlobí, pobuřuje se, znepokojuje se, bojí se, bouřlivě dává najevo nelibost, obecně řečeno aktivně vyzařuje energii na frekvenci destruktivního kyvadla. Energie se však nedostává pouze ke kyvadlu. Parametry myšlenkové energie nabývají takových vlastností, až dochází k tomu, že se člověk přenáší na životní dráhu, kde se právě to, čemu se chce vyhnout, nachází v nadbytku. Jistě si pamatujete, že pokud se vyzařování myšlenkové energie ustaluje na určité frekvenci, přenesení se onen jedinec na tomu odpovídající dráhu života. Destruktivní role kyvadla se zde zakládá na upevňování frekvence tím, že oběť uchvacuje do své smyčky.

Řekněme, že informace o jistých katastrofách a živelných pohromách necháte jen tak prolétnout mimo vás. Vždyť proč byste se měli zbytečně rozčilovat, pokud se vás to přímo nedotýká? V takovém případě zpravidla někde dojde ke katastrofě, ale vy osobně se nacházíte na dráze života, kde si připadáte nikoli jako oběť, ale jako pozorovatel. Ona dráha, kde byste se vyskytovali v roli oběti, zůstala stranou. A naopak platí, že pokud si informace o katastrofách a neštěstích příliš připouštíte, jestliže naříkáte a probíráte je se známými, pak možnost, že se brzy přesunete na dráhu, kde se oběti stanete vy sami, překračuje hranici vysoké pravděpodobnosti.

Z uvedeného vyplývá, že čím úporněji se u vás prosazuje přání vymanit se z něčeho, ať už jde o cokoli, tím více roste pravděpodobnost, že vás to nemine. Jestliže aktivně bojujete s tím, co nechcete, znamená to, že vkládáte příliš úsilí do toho, aby se právě ona záležitost ve vašem životě ocitla. K

tomu, abyste se přesunuli na nežádoucí dráhy života, dokonce ani není nutné, abyste podnikali nějaké akce. Zcela postačí dostatek negativních myšlenek okouřených emocemi. Nechcete špatné počasí a přemýšlíte o tom, jak nesnášíte déšť. Dopalují vás hlasití sousedé, takže se s nimi ustavičně hádáte anebo je tiše nenávidíte. Něčeho se bojíte, a to vás velmi znepokojuje. Omrzela vás dosavadní práce a vy zakoušíte svou nechuť k ní.

Všude vás pronásleduje to, co *aktivně nechcete*, tedy něčeho se bojíte, něco nenávidíte, něčím opovrhujete. Na druhou stranu existuje spousta věcí, kterých se chcete vyvarovat, ale v daný okamžik vás příliš nevzrušují. V takovém případě k něčemu podobnému ani nedojde. Jakmile však do své mysli vpustíte cokoli nežádoucího, pronikne vámi nepřízeň a vy onen pocit začnete hýčkat, až se to, co nechcete a co si nepřejete, ve vašem životě rozhodně zhmotní.

Jediný způsob, jak lze nežádoucí záležitosti ze života vypudit, spočívá v osvobození se od vlivu kyvadla, jež odebírá vaši myšlenkovou energii. V první řadě člověk nesmí podléhat jeho provokacím a nesmí se zapojovat do jeho hry. Z vlivu destruktivního kyvadla se lze vymanit dvěma způsoby: *odmítnout* jej nebo jej *utlumit*. Jak se lze o obojí postarat, prozkoumáme nyní podrobněji.

Neúspěch kyvadla

Bojovat s kyvadlem užitek nepřináší. Jak již bylo výše řečeno, bude-li s ním člověk zápasit, bude mu předávat svou energii. První a nejdůležitější podmínka vašeho úspěchu předpokládá, že s kyvadlem *odmítnete bojovat*. Čím aktivněji budete zpočátku kyvadla, jež se na vás sápu, odrážet, tím aktivněji budou dotírat. Do nekonečna můžete opakovat: „Už mě nechejte na pokoji! Všechna ode mě odstupte!“ Případá vám, že odrážíte jejich útok, jenže ve skutečnosti je krmíte vlastní energií a ona se na vás lepí ještě houževnatěji.

Za druhé nemáte právo na tomto světě něco odsuzovat nebo měnit. Ať se vám to líbí, nebo ne, je nezbytné, abyste vše přijímali jako obrazy na výstavě. V galerii lze narazit na nespočet děl, která vám budou připadat nepřitažlivá. Ovšem ani na vteřinu vás nenapadne, abyste požadovali jejich odstranění. Poté, co uznáte právo kyvadla na existenci, získáváte právo odejít od něj, a tedy nadále se nepoddávat jeho vlivu. Nejdůležitějším předpokladem ale zůstává, abyste s ním nebojovali, neodsuzovali ho, nerozčilovali se, neztráceli nervy, protože to vše bude znamenat váš podíl na jeho hře. Právě naopak – je třeba klidně jej přijmout jako nutné, nevyhnutelné zlo a potom utéct. Tím, že jakoukoli formou vyjádříte nelibost, předáváte veškerou energii kyvadlu.

Ještě předtím, než pojednáme o tom, co označujeme výrazem *vybírat si*, musíme se naučit *odmítat*. Lidé si to, co chtějí, zpravidla představují jen mlhavě. Zato všichni naprosto přesně vědí, co nechťejí. Když se pak snaží nežádoucích věcí či událostí zbavit, postupují mnozí tak, že jim nakonec vše vychází naopak. *Abychom mohli odmítat, nevyhnutelně musíme přijímat*. Slovo *přijmout* zde znamená nikoli vpustit do sebe, ale uznat právo na existenci a lhostejně projít okolo. Přijmout a nechat jít znamená, že inkriminovanou záležitost necháme projít skrz sebe a na rozloučenou jí zamáváme. Naproti tomu přijmout a nechat být znamená, že ji připustíte k sobě, ale potom se k ní připoutáte, nebo se jí vzepřete.

Pokud se trápíte myšlenkami na něco, co se vám nelíbí, bude předmět vašich úvah ve vašem životě zůstávat. Představte si člověka, jenž nemá rád jablka. Zkrátka je nenávidí, zvedá se mu z nich žaludek. Ona osoba by jim prostě nemusela věnovat pozornost, ale není jí vhod, že na světě, kde žije, existuje taková ohavnost jako jablka. Pokaždé ji rozruší, jen co jí přijdou na oči, a ona otevřeně vyjadřuje svůj odpor. Tak vypadá příklad na hmotné úrovni. Avšak na energetické

úrovni člověk jablka dychtivě napadá, cpe si je do úst, hlasitě mlaská a vřeští, že je nenávidí, nacpává si kapsy, dává se a znovu lamentuje, jak jsou mu protivná. Ani ho nenapadne, že pokud jablka skutečně nechce, je možné je z vlastního života jednoduše vyloučit.

Nehraje roli, zda máte něco rádi, nebo něco nenávidíte. Základním předpokladem je, aby byly vaše myšlenky soustředěny na předmět vašich pocitů, tedy aby se energie myšlenek ustálila na vymezené frekvenci – proto se ocitáte pod vlivem kyvadla a přesunujete se na odpovídající dráhy života, kde se zafixovaný předmět vyskytuje v hojnosti.

Pokud něco mít nechcete, zkrátka o tom nepřemýšlejte, lhotejně procházejte okolo a ono to z vašeho života zmizí. *Vystrnadit ze života neznamená vyhýbat se něčemu, nýbrž to ignorovat.* Jestliže se vyhýbáte, znamená to, že jste do svého života něco vpustili, ale aktivně se snažíte, abyste se toho zbavili. Zato ignorovat znamená nijak nereagovat, a tedy nemít.

Představte si, že jste radiopřijímač. Každý den se probouzíte a posloucháte stanici, kterou nenávidíte – svět, jenž vás obklopuje. Přesuňte se na jinou frekvenci!

Můžete získat dojem, že když mezi sebou a světem spustíte železnou oponu, pak se před nežádoucími kyvadly schováte. Není to nic víc než iluze. Ukrýváte se v železném pancíři a říkáte si: Jsem hluchá stěna. Nic nevidím, nic neslyším, nic nevím, nikomu nic neřeknu. Neexistuje ke mně žádný přístup.“ Aby člověk takové ochranné pole udržel, musí vynakládat energii, a ne málo. Jedinec, který se záměrně pokouší oddělit se od světa, setrvává v ustavičném napětí. Navíc ke všemu výše uvedenému platí, že energie ochranného pole je nastavena na frekvenci kyvadla, proti němuž je ochrana namířena. A právě to kyvadlo potřebuje. Je mu lhotejné, jak mu energii předáte – zda s tím, že si to přejete, nebo naopak. Co tedy funguje jako ochrana před kyvadlem? *Prázdnota.*

Jsem-li prázdný, není mě za co zachytit. Nevstupuji do hry kyvadla, ale ani se nesnažím před ním ochránit. Zkrátka jej ignoruji. Energie kyvadla prolétá, nezachytává mě a rozptyluje se do prostoru. Jeho hra mě nevzrušuje, nedotýká se mě. Jsem vůči němu lhostejný.

Základní úkol kyvadla spočívá v tom, aby zlákalo co nejvíce přívrženců a načerpalo od nich energii. Pokud budete kyvadlo ignorovat, nechá vás na pokoji a přeorientuje se na jiné objekty, protože účinně působí pouze na ty, kdo jeho hru přijímají, tedy na ty, kdo začínají vyzařovat na jeho frekvenci.

Uvedu do očí bijící příklad. Přilepí se na vás štěkající pes. Pokud se na něho obrátíte, rozštěká se ještě hlasitěji. Vezmete-li ho vážně a začnete se s ním přít, ještě dlouho za vámi poběží – vždyť jeho cílem je najít někoho, s kým se pobaví. Jestliže jste ho však ignorovali, zaměří se na jiný objekt. A všimněte si, že ho ani nenapadne, aby se urazil pro to, že jste mu nevěnovali pozornost. Příliš ho pohlcuje vytčený cíl získat energii, než aby dokázal přemýšlet o něčem jiném. Místo psa se může objevit nějaký intrikán, a uvedený model bude fungovat úplně stejně.

Jestliže vás bude někdo dopalovat, vyzkoušejte na něj model destruktivního kyvadla, najisto mu přijde vhod. Pokud se vám nepodaří dotěru utlumit, prostě na jeho provokace nereagujte – ignorujte ho. Dokud mu nepřestanete dodávat energii, neopustí vás. Svou energií ho můžete krmit buď přímo, budete-li se s ním hádat, anebo nepřímo, jestliže ho budete mlčky nenávidět. Chcete-li mu skutečně přestat dodávat energii, vyplývá z toho pro vás, že o něm nebudete vůbec přemýšlet a vypustíte ho z hlavy. Zkrátka si řekněte: „K čertu s ním!“ a on vám zmizí ze života.

Často se však stává, že se nepodaří kyvadlo ignorovat stoprocentně. Například když vás nadřizený zve na kobereček. Odmítnutí nebo ochrana by v daném případě představovaly ztrátu energie, protože obojí by vyústilo v boj

s kyvadlem. V takové situaci můžete předstírat, že vstupujete do hry kyvadla. Hlavní zásadou je plně si uvědomit, že se hry účastníte jen na oko.

Představte si, jak se na vás kladivem rozpráhuje robustní chlap a vši silou udeří. Nic proti tomu nemáte, nechráníte se ani neútočíte. V tu chvíli zkrátka klidně ustupujete stranou a chlap spolu s kladivem letí do prázdna. Z toho vyplývá, že kyvadlo vás nemůže zachytit a propadá se – neuspělo.

Na takovém principu jsou postaveny základy bojového umění aikidó, v němž se postupuje následovně: útočníka uchopíme za ruku, jdeme spolu s ním, jako bychom ho provázeli, avšak potom ho klidně opustíme a necháme ho, aby vyletěl tím směrem, kam byla namířena jeho energie. Celé tajemství se skrývá v tom, že bránící se osoba nemá nic proti chystanému napadení. Sladí se s dráhou útočníka, jistý čas se s ním pohybuje, ale následně ho opouští. Energie útočníka se propadá do prázdnoty, protože pokud je bránící se člověk prázdný, není ho za co zachytit.

Technika takového nenápadného úniku vychází z toho, že na první útok kyvadla reagujete souhlasně, zatímco později scénu diplomaticky opouštíte či nevtíravě navádíte jeho pohyb směrem, který potřebujete. Například rozčilený nadřízený na vás chce navalit práci a razantně vyžaduje, aby byla splněna přesně tak, jak si to on přeje. Vy víte, že tuto záležitost je třeba pojednat jinak nebo ji vůbec nepovažujete za svou povinnost. Začnete-li odmítovat, hádat se nebo se bránit, tvrdě si vyžádá poslušnost. Rozhodl se totiž pro jisté řešení a vy jdete proti němu. Uchopte celou věc z druhé strany. Pozorně ho vyslechněte a se vším souhlase, dokud se nevytratí první impulz. Poté s ním klidně začnete projednávat podrobnosti zadání. V daný okamžik jste přijali energii svého nadřízeného a vyzářujete na jeho frekvenci. Jeho impulz, jenž se nesetkal s odporem, zůstává na jistou dobu pozadu. Neříkejte mu, že víte lépe než on, jak onu práci udělat, nerezignujte a nehádejte se. Zkrátka se s ním poraďte, jak

byste ji mohli splnit rychleji a úspěšněji, či snad že jiný pracovník by ji odvedl lépe. Kývete se spolu s kyvadlem, ale dopouštíte se toho vědomě, neúčastníte se jeho hry, ale jakoby přihlížíte. Nadřízený se kýve a je plně pohroužen do hry. Jde o jeho hru, on tedy přijímá rozhodnutí, s ním se souhlasí a s ním se radí. Uvidíte, že energie, dříve namířená na vás, uhne – směrem k jinému rozhodnutí nebo na jiného vykonavatele. Tak kyvadlo nasměřované proti vám v akci neuspěje.

Utlumení kyvadla

Dochází však k případům, kdy se nám kyvadlo odmítnout nepodaří. Nedokážeme jej tedy ani ignorovat a ani od něj nelze utéct.

Kdysi jsem měl jednoho velmi shovívavého přítele, takového dobráka od kosti, jenž byl zároveň obdarován neuvěřitelnou fyzickou silou. Nedávno jsme s ním jeli pozdě v noci tramvají. Přistoupila k nám společnost agresivně naladěných zabijáků – opravdové destruktivní kyvadlo. Bylo jich hodně, táhli za jeden provaz, vzájemně se podporovali negativní energií a měli pocit absolutní beztrestnosti. Aby taková společnost znásobila svou energii, potřebuje někoho ustavičně popichovat, neboť tak získává napájení zvenčí.

Protože dobrácké a mírumilovné vzezření tváře mého přítele nevzbuzovalo pocit hrozby, začali ho obtěžovat. Různě se ho snažili dráždit posměšky a urážkami, ale on seděl mlčky a na provokaci nereagoval, tedy snažil se kyvadlo ignorovat. Ani já jsem se nevměšoval, protože jsem věděl, že mu nic nehrozí a že ten, kdo značně riskuje, je právě dotyčná společnost. Nakonec to kamarád už nemohl vydržet, takže se rozhodl z tramvaje vystoupit, jenže nejdrzejší přívrženec mu zahradil cestu. V tu chvíli přítel, zahnaný do kouta, chňapl grázla za krk a uštědřil mu monstrózní úder.

Tvář poškozeného se ihned změnila na kaši. Ostatní hrdinové strnuli překvapením a údivem. Přítel se obrátil a popadl dalšího, jenž již jen třesoucím se hlasem zamumlal: „Stačí... chlape, už... neee.“ Energie kyvadla byla okamžitě potlačena a přívrženci, kteří uskakovali a couvali, se vyhrnuli z tramvaje.

Samozřejmě těm, kdo se dokážou postavit sami za sebe, je hej. Ale co když na to někdo nemá? Pokud skutečně není kam ustupovat, lze na utlumení kyvadla vynaložit něco mimořádného – to, co od vás nikdo nečeká.

Slyšel jsem poutavý příběh. Jednoho chlapíka zahrnala smečka udatných přívrženců pouliční bandy do kouta a chystala se ho zbít. On tehdy přistoupil k jejich vůdci, upřel na něho pohled šílence a prohlásil: „Co chceš zlomit, nos nebo čelist?“

Takto položená otázka zjevně do scénáře nepatřila a vůdce se na chvíli zarazil. Načež chlapík s nepřirozeným nadšením zvolal: „A co kdybych ti urval ucho!“ A všemi pěti prsty jej za ucho pevně chytil. Vůdce zoufale vykřikl. Celé představení, jež si banda zvykla hrávat, bylo zmařeno. Vůdce už neměl ani pomyslení na to, aby někoho bil, neboť jej trápila jediná starost – osvobodit své ucho. Nechali chlapíka na pokoji jako blázna, a tak unikl lynčování.

Takže pokud jste se ocitli v situaci, kdy je standardní scénář vývoje událostí předem znám, udělejte cokoli – není důležité, co to bude – co do daného scénáře nebude zapadat. Kyvadlo bude utlumené. Vtip spočívá v tom, že dokud jednáte podle scénáře, přijímáte hru kyvadla a na stanovené frekvenci mu odevzdáváte svou energii. Ovšem pokud se vaše frekvence do značné míry liší, ocitáte se s kyvadlem v disonanci, a tím jej matete v rytmu.

Zároveň se nemusíte vystavovat nebezpečí, máte-li co do činění s kyvadlem, jež nemá co ztratit. Jestliže vás někdo napadne s cílem oloupit vás, raději mu peníze ihned vydejte. Najdou se jedinci, kteří pro takový případ dokonce nosí

speciálně deset dolarů v drobných. Je-li například tím, kdo vás míní okrást, narkoman či blázen, bez meškání vás může připravit o život, dokonce i tehdy, pokud jste mistrem v bojových uměních. Proto nemá cenu se s ním zaplést, stejně jako byste si nic nezačali se zuřivým psem. V opačném případě bude vaše smrt zbytečná a nesmyslná.

Při tlumení účinků kyvadla může pomoci smysl pro humor a fantazie. Obrat'te své rozčilení v hru. Řekněme, že vás na ulici či v dopravních prostředcích dopalují davy lidí, kteří kamsi spěchají a překázejí vám v cestě. Představte si, že se nacházíte na ptačím bazaru na Antarktidě. Lidé – to jsou tučnáci, se velmi směšně batolí, pobíhají a hemží se. A kdo jste vy? Také tučnáček. Po takové transformaci vzbuzují davy spíše než rozčilení jen lítost a zvědavost.

Ovšem v okamžiku, kdy by se člověk nejraději doslova rval a běsnil, nám připadá těžké udržet se na uzdě. V takových chvílích je pro člověka nejsložitější *upamatovat se*, že jde o pouhé kyvadlo, které se z vás snaží vytáhnout energii. Nepodléhejte jeho provokaci. Kyvadlo podobně jako upír využívá svého druhu anestezie – vašeho zvyku negativně reagovat na podráždění. Dokonce i nyní, když jste si přečetli tyto řádky, můžete za několik minut rozčileně reagovat na nežádoucí zvonění telefonu. Pokud si však stanovíte cíl, že si vytvoříte zvyk *upamatovávat se* na kyvadla, časem se u vás projeví vůči jejich provokacím imunita.

Všimněte si, že pokud narazíte na nějakou mrzutou překážku a zareagujete na ni tak, že se rozčílíte, přepadne vás nevole a negativní emoce, negativní situace pak plynule pokračuje a rozvíjí se v tomtéž duchu nebo vyvstávají nové překážky. Tak se rozhoupává kyvadlo. Zachovejte se opačně: buď nereagujte vůbec, nebo reagujte nevhodně. Například se vydejte nepříjemnosti vstříc s předstíraným nadšením či s obecně idiotským veselím, čímž se kyvadlo utlumí. Přesvědčíte se, že negativní situace už nepokračují.

Jak již víte, zvyk negativně reagovat na mrzuté nepříjemnosti se stává startovním spínačem pro mechanismus, kterým se kyvadlo zmocňuje vaší myšlenkové energie. Takový zvyk postupně ztratí na síle, jestliže budete hrát svéráznou hru, během níž schválně podstoupíte proces záměny následujících entit: strach-jistota, těžkomyslnost-nadšení, rozrušení-lhostejnost, rozčilení-radost. Třeba i na drobné nepříjemnosti se pokoušejte reagovat neadekvátně. Co tím ztratíte? I kdyby vám to mělo připadat hloupé, věřte, že takový styl hry nedává kyvadlu žádnou šanci. Uvedený postup se zdá nesmyslný i z toho důvodu, že kyvadla nás naučila hrát pouze hry, jež jsou pro ně výhodné. Zkuste jim nyní vnutit svou hru. Dodá vám pocit radosti a vy překvapeně zjistíte, o jak účinnou techniku se jedná. Princip spočívá v následujícím: jestliže vyzařujete na jisté frekvenci, která se liší od rezonanční frekvence, dochází k disonanci s kyvadlem, takže se vůči vám kyvadlo utlumuje a nechává vás na pokoji.

Existuje ještě jeden zajímavý způsob jemného tlumení kyvadla. Pokud vás někdo zlobí, tedy dělá vám problémy, vynasnažte se odhadnout a vymezit, co onen člověk postrádá a co potřebuje. Nyní si ho představte, jak disponuje tím, čeho se mu nedostává. Může se jednat o zdraví, důvěru, duševní pohodu. Jestliže se nad uvedeným výčtem zahloubáte, zjistíte, že jde o tři základní věci, jež potřebujeme, abychom se cítili spokojeně. Zamyslete se nad tím, co dotýčný v inkriminovaný okamžik skutečně potřebuje.

Řekněme, že se na vás osopil nadřízený. Možná ho přepadla únava nebo má problémy v rodině. V tom případě potřebuje duševní klid. Představte si ho, jak odpočívá v pohodlném křesle u televize, u krbu či snad s udicí u řeky nebo v hospodě u sklenice piva. Víte, co má rád? Možná, že ho jeho nadřízení zmáčkli a on se bojí odpovědnosti? Pak potřebuje sebedůvěru. Představte si, jak sebejistě sviští na

lyžích či ve sportovním autě nebo okouzluje na večírku, kde se stal středem pozornosti. Třeba ho něco bolí? Představte si, jak překypuje veselostí a svěžestí, koupe se v moři, jede na kole, hraje fotbal. Nejlepší by samozřejmě bylo, kdybyste si ho představili při nějaké činnosti, o níž se skutečně zajímá. Vždy to ovšem vystihnout nelze, takže se tím neznepokojte. Zcela postačí, nastíníte-li si daného jedince v situaci, kdy je spokojen.

Co se odehrává? Na obzoru se objevila jistá osoba a působí vám obtíže. (Může se jednat o někoho, kdo vás chce okrást.) Zapomeňte na problém, který vám přináší. Dosáhnete tak toho, že hned zpočátku nestrčíte hlavu do oprátky čelistem frekvence. Představte si, jak onen člověk dostává to, co potřebuje. (Co chce lupič? Najíst se, napít, píchnout si dávku?) Vymalujte si obrázek spokojenosti svého objektu. Pokud se vám to podařilo, považujte problém za vyřešený. Kyvadlo se totiž začalo pohupovat trochu jinak. Něco jej vyvedlo z rovnováhy. Vědomě či nevědomě hledá to, co mu rovnováhu navrátí. Právě energie vašich myšlenek na vymezené frekvenci mu toto poskytuje, i když nepřímo. Náhle mění agresi na blahovůli. Prosím? Že je tomu těžké uvěřit? Vyzkoušejte si to!

Základ dané techniky tvoří princip utlumení kyvadla. Člověk-kyvadlo k vám přichází s problémem, jenže vy mu vyhovíte, nikoli však zjevně, nýbrž na energetické hladině. Předali jste mu svou energii, ale ve srovnání s tím, co jste mohli ztratit, šlo pouze o zanedbatelné množství. Navíc jste vykonali dobrý skutek – ač na pouhou chvíli, prokázali jste službu potřebnému. Zajímavé je, že on následně své chování k vám změní a bude přátelštější. Nebude mít ani ponětí, proč se ve vaší společnosti cítí tak příjemně. Nechť to zůstane vašim malým tajemstvím.

Popsanou techniku lze úspěšně aplikovat i v případech, kdy byste vy sami potřebovali něco získat od jistého člověka, Jenž je ale sám znepokojen vlastními problémy a nenachází

se v rozpoložení, kdy by vám chtěl vyhovět. Potřebujete podpis nadřízeného? Přikrmte ho nejprve blahodárnou vizualizací a on pro vás všechno udělá.

A poslední věc. Kam si myslíte, že se poděje energie kyvadla, které se zastaví? Přejde na vás. Jakmile se s problémem srovnáte, budete silnější. Příště už to pro vás nebude znamenat složitou záležitost. Není tomu tak? Ale pokud se s problémem potýkáte, předáváte svou energii kyvadlu, jež právě ony obtíže produkuje.

Psychologové a psychoterapeuti vnímají a aplikují praktiky odmítání a tlumení kyvadla jako profesionální úkony. Z tohoto pohledu se tyto metody nejeví ničím, co by bylo zásadně nové a převratné. Ale pro člověka, který s poznatky praktické psychologie není obeznámen, představují cenný přínos, protože vnášejí jasno a porozumění do toho, jak a proč funguje psychologická ochrana.

Jednoduchá řešení složitých problémů

Schopnost odmítnout či utlumit kyvadla má ještě jednu praktickou hodnotu, jež spočívá v jejím umění řešit rozličné problémy, ať už jde o komplikovanou životní situaci, konflikt, neutěšené okolnosti, potíže či pouze o jednoduchou záležitost. Pro každý složitý problém existuje prosté řešení. Klíč k řešení spočívá vždy na povrchu, otázkou je pouze to, jak jej poznat. V tom, abychom jej spatřili, nám brání kyvadlo, jež problém vytváří.

Cílem destruktivního kyvadla je získat od vás energii. Kvůli tomu musí nevyhnutelně upevnit frekvenci vyzářování vašich myšlenek zabývajících se inkriminovanou záležitostí, **což** se mu podaří mnohem snáze, pokud vás přesvědčí o tom, že daný problém je složitý. Jestliže jste na taková pravidla hry přistoupili, je snadné vás vzít za ruku a zavést do zamotaného

labyrintu. Teprve později pochopíte, že to nebylo nic těžkého.

Jestliže člověka postrašíme, znepokojíme, zmateme, přivedeme do rozpaků nebo si ho budeme dobírat kvůli jeho komplexům, snadno bude souhlasit s tím, že problém je složitý, a chytí se na háček. Ale jde to i bez strašení. V případě mnoha potíží se vžilo mínění, že prostých řešení se u nich nenadějeme. Každý člověk během svého života ustavičně naráží na rozmanité obtíže, zvláště objeví-li něco nového, neznámého. Ve výsledku si každý vypěstuje pevně zakořeněný zvyk čelit problémům s obavami, a jindy dokonce se zbožným strachem. Přitom své schopnosti týkající se toho, jak si s potížemi poradit, vždy váží na vahách pochybností. Nakonec se snaha čelit problémům s obavami přeměňuje na provázky loutek.

Kyvadlo dokáže působit jak skrze své přívržence – tedy lidi, kteří jsou svázáni tímtož problémem, tak prostřednictvím neživých předmětů. Na vymezené frekvenci upevňuje vyzařování myšlenkové energie a pohlcuje ji tak dlouho, dokud se člověk problémem zabývá. Zdálo by se, že zakotvení frekvence na předmětu pomáhá soustředit se. Jak by to mohlo řešení problému bránit?

Jde o to, že kyvadlo fixuje naše myšlenky na poli informací do velmi úzkého sektoru. Řešení však může ležet za hranicemi této výseče. Nakonec vše dopadá tak, že jedinec přemýšlí a jedná v rámci úzkého koridoru a nemá možnost pohlédnout na problém z širší perspektivy. Nestandardní a intuitivní řešení se člověku naskýtají zejména tehdy, když se od kyvadla osvobozuje a získává svobodu myslet v jiném směru. Celé tajemství géníů se skrývá v tom, že jsou volní a kyvadlo na ně nemá vliv. Zatímco frekvence myšlenek obyčejných lidí okupují kyvadla, frekvence myšlenek géníů jsou schopny volně se měnit a navštěvovat neznámé oblasti v poli informací.

Jak tedy máme jednat, abychom se nedostali do stisku čelistí? Nepouštět se do problému po hlavě, nenechat se vtáhnout do hry kyvadla. *Nechte se pronajmout*. Jednejte stejně, jako v takových případech obvykle činíte, ale tentokrát již ne jako *účastník* hry, ale jako *pozorovatel*. Podívejte se na situaci z druhé strany. Pamatujte si, že kyvadlo vás chce uchopit za ruku a dovést do labyrintu. Nedopust'ete, aby vás problém vylekal, uchvátil, znepokojil či přivedl do rozpaků. Pro začátek si uvědomte, že vždy existuje velmi jednoduché řešení, takže nepřistupujte na složitě, které se vám snaží vnutit.

Pokud jste se střetli s problémem nebo s překážkou, uvědomte si, že si k němu vytváříte vztah. Obtíže mohou zrodit rozpaky, strach, nevoli, skleslost a tak dále. Je nezbytné, abyste změnili navyklý postoj ke vzniklým potížím na pravý opak, čímž docílíte toho, že se buď sám zlikviduje, nebo se vyřeší rychle a snadno. Navzdory vytvořeným stereotypům a zvykům vycházejte libovolnému problému vstříci, a to nikoli jako překážce, již je třeba překonat, ale jako úseku cesty, kterým je třeba projít. Nenechávejte si v sobě pro problém místo. Ve vztahu k němu buďte hluchí.

Musíte-li řešit nějaký úkol, kde se vyžaduje myšlení, nepouštějte se ihned do logických úvah. Vaše podvědomí je přímo spjato s polem informací. Přímo tam již existuje řešení každé úlohy. Uvolněte se, dejte průchod myšlenkám, pozorujte prázdnotu. Je vysoce pravděpodobné, že řešení se v mžiku objeví a bude velmi prosté. Pokud se to nepodařilo, nezlobte se a zapojte myšlenkový aparát. Na druhý pokus uspějete. Podobné praktiky kvalitně rozvíjejí schopnost získávat přístup k intuitivním poznatkům. Nezbytným předpokladem zůstává pouze to, abyste z nich udělali svůj zvyk.

Popsaná metodika skutečně funguje, pokud se člověku podaří osvobodit se od kyvadla a *nechat se pronajmout*. To se samozřejmě snadno řekne, ovšem už hůř se to udělá. Dále

v knize se dočtete o nových způsobech manipulace s kyvadly. Prozatím stojíme teprve na začátku. A nezdá se vám, že já sám jsem vás uchopil za ruku a vedu vás do labyrintu? Správně, zůstávejte svobodní a nenechte se svázat ani těmi, kdo vám hlásají vaši svobodu.

Klidový stav

Jakmile se z vlivu destruktivních kyvadel osvobodíte, získáte svobodu. Jenže svoboda bez cíle je *klidový stav*. Jestliže jste se náruživě zabrali do odmítání a tlumení kyvadel, jež vás obklopují, riskujete, že se octnete ve vakuu. Konflikty, které se dříve odehrávaly, se kamsi vytrácejí, starosti, jež vás trápily, ustupují, nešváry se objevují čím dál řídkěji, neklid a nepokoj tiše mizí. To vše probíhá nepozorovaně jako pomalu utichající bouře.

Brzy však zjistíte, že daný stav má i opačnou stranu. Pokud jste se dříve pohybovali v centru dění, nyní se vše odehrává mimo vás. Pro okolí přestáváte mít dřívější význam, věnují vám čím dál méně pozornosti. Starosti ubývá, ale nepřicházejí ani nová přání. Tlak vnějšího světa se sice oslabuje, avšak nepřináší to žádné dividendy. Počet vašich problémů se sice snižuje, ale ani se nedostavují další úspěchy.

Co se vlastně děje? Veškeré prostředí existence člověka je vystavěno na kyvadlech, proto platí, že pokud se od nich jedinec zcela izoluje, pak se sám octne v prázdnotě. Klidový stav je jen o trochu lepší nežli závislost na kyvadle. Například děti, kterým se všeho dostává v hojné míře, se trápí tím, že *chtějí něco víc*. Sami sebe mučí a okolí šikanují svými vrtochy. Lidé jsou vybaveni tak, aby měli neustále tendenci o něco usilovat.

Pod pojmem svobody rozumějme nezávislost na cizích kyvadlech. Ovšem existují i taková, která přinesou užitek právě vám. Hovořím o *vašich kyvadlech*. Jinými slovy je nezbytné, abyste dokázali rozpoznat vnucované cíle, protože

v honbě za nimi se čím dál více vzdalujete od drah svého šťastného života. Tento úkol sestává z toho, abyste si vybrali dráhy života, na nichž vás čeká opravdový úspěch a skutečné štěstí a kde zároveň zůstanete svobodní.

Pro člověka kyvadla nepředstavují absolutní zlo, pokud dotyčný jedná vědomě. Nelze se od nich zcela osvobodit. Otázka spočívá pouze v tom, jak se vlivu kyvadel nepoddát, ale úmyslně jich využívat ve prospěch vlastních zájmů. Transurfing předkládá konkrétní metody, jak toho můžete dosáhnout. Z vlivu kyvadel se nelze zcela vymanit, ale to ani není potřeba. Naproti tomu jsou to právě kyvadla, která v konečném výsledku mění sny člověka ve skutečnost.

Shrnutí

Kyvadlo se generuje z energie lidí, kteří přemýšlejí tímž způsobem.

Kyvadlo představuje energeticko-informační strukturu.

Kyvadlo ustaluje myšlenkovou energii přívržence na vlastní frekvenci.

Mezi kyvadly probíhá tvrdá bitva o přívržence. Destruktivní kyvadlo vnucuje svým stoupencům cíle, jež jsou jim cizí.

Kyvadlo hraje na city lidí, čímž je svazuje do svých sítí.

Jestliže něco aktivně nechcete, pak se to ve vašem životě objeví.

Osvobodit se z vlivu kyvadla znamená vymýtit je z vlastního života.

Vymýtit je ze života neznamená před nimi utéct, ale ignorovat je.

Za účelem utlumení kyvadla je nezbytné, aby byl narušen scénář hry.

Příznivá vizualizace mírně tlumí člověka-kyvadlo.

Energie utlumeného kyvadla přechází na vás.

Problémy se řeší odmítnutím či utlumením kyvadel, jež problémy vytvářejí.

Za účelem řešení problémů se nechte pronajmout.

Abyste se vyvarovali klidového stavu, musíte si najít vlastní kyvadla.

Je nezbytné, abyste si vytvořili zvyk mít to vše neustále na paměti.

Kapitola III

Vlna úspěchu

Metafory zlatá muška či kolo štěstí se zakládají na zcela materiálním podkladě. Je známo, že úspěch a neúspěch následují jeden za druhým, střídají se jako bílé a černé pásy. Jak můžeme ze svého života černé zóny vyloučit?

Antipod kyvadla

Nyní si zkontrolujeme váš domácí úkol. Jaká kyvadla lze označit za konstruktivní? Odpověď: Taková neexistují. Zní to paradoxně, ale je to tak. Neurázej se, vážený čtenáři, odpověď byla provokační. Nejdůležitější a jediný cíl *jakéhokoliv* kyvadla spočívá pouze v tom, aby od svých přívrženců získávalo energii. Jestliže energie nepřichází, kyvadlo se zastavuje.

Kyvadlo je vždy sestrojeno s ohledem pouze na sebe samo, nikoli na vás. Co je konstruktivního, co je tvůrčího na tom, když vám odebírá energii? Různá kyvadla jsou destruktivní a agresivní samozřejmě v různé míře. Například si jen těžko představíme, že by klub plážového volejbalu vytáhl do boje proti spolku otužilců. Ostatně členství v klubu plážového volejbalu vám stěží zničí život. Avšak i takové kyvadlo se přživuje energií přívrženců, a pokud hráče jejich zájem omrzí, klub umírá. To ale není nic ve srovnání s členstvím v tlupě banditů, kde lze přijít o svobodu i život.

Mohli byste namítnout: Jestliže chodím do fitness centra, kde se zabývám výlučně sám sebou, jakým způsobem předávám svou energii kyvadlu klubu? Je jedno, že se věnujete výhradně sám sobě, neboť jste povinni dodržovat vymezená pravidla. Doma si můžete dělat, co chcete, ale v

klubu jednájí všichni jeho členové stejně, plní stanovená pravidla systému, a tak předávají kolektivní energii kyvadlu. Kdyby se všichni i členové klubu rozutekli, kyvadlo ztratí zdroj napájení a zastaví se.

Otázku lze položit i jinak: Existují nějaké energetické struktury, které vaši energii nepotřebují? Zdá se, že ano. Jednou z nich je *vlna úspěchu* čili pro vaši osobu příznivá shoda okolností. Každý člověk má své vlny úspěchu. Často se stává, že se vám něco podaří, načež následuje kaskáda nečekaných příjemných událostí. Jako by nastupovala bílá zóna života. Podobnou kaskádu nezažíváme ani zdaleka vždy, ale zcela jistě pouze v tom případě, kdy nám první úspěch udělal radost a navodil vzletnou náladu.

Kolo štěstí či *zlatá muška štěstí* nepředstavují jenom abstraktní metafory. Vlna úspěchu vzniká jako shluk pro vás příznivých drah života. V prostoru variant se nachází vše včetně takových zlatých žil. Pokud jste se ocitli na hranici této odchylky a měli jste štěstí, můžete se setrvačností sklouznout na jiné dráhy v tomto shluku, kde následují nové šťastné okolnosti. Jestliže se ovšem po prvním úspěchu znovu dostavila černá zóna, znamená to, že vás zachytilo destruktivní kyvadlo a zavedlo vás mimo zlatou žílu.

Vlna úspěchu přináší štěstí, aniž by odnímala energii. Lze ji srovnat s mořskou vlnou, jež vynese na břeh vyčerpaného plavce. Vlna úspěchu vás dopraví na šťastné dráhy života. Stejně jako kyvadlu ani jí není nic do vašeho osudu, ale ani nepotřebuje vaši energii. Chcete-li, položte se na ni a plavte, nechcete-li, bez lítosti vás mine. Úspěšná vlna vzniká jako dočasný *výtvar*, zachytává cizí energii, a proto v konečném výsledku uhasíná podobně jako mořské vlny, které se rozbíjejí o pobřeží.

Vlna úspěchu o sobě může dát vědět v podobě dobrých zpráv, protože nese informace i z jiných drah života. Tyto dozvuky jsou na aktuální dráze vnímány jako dobré zvěsti. Váš úkol spočívá v tom, abyste se zachytili za hozená lano a

přitáhli se na dráhu, odkud příjemné novinky pocházejí. Najdete tam nejen dobré zprávy, nýbrž i šťastné okolnosti.

Možná vám připadá, že vlny přicházejí a zase odcházejí. Avšak ve skutečnosti se vlna úspěchu nepohybuje, nenabírá na síle ani neupadá. Termínu *vlna* jsme v modelu použili kvůli tomu, abychom usnadnili jeho porozumění. Jak již bylo řečeno, vlna úspěchu existuje v prostoru variant neustále, a to v podobě shluku příznivých drah. Když se pohybujete po drahách života, setkáváte se s touto odlišnou kvalitou jako s vlnou, kterou buď využíváte tím, že ji vpouštíte do svého života, nebo se jí straníte, zatímco vás unášejí kyvadla.

Vlna o vás nemá zájem, proto ji lze snadno ztratit – mine vás a nevrátí se. Odtud pochází obecné přesvědčení o tom, že zlatou mušku lze jen těžko chytit. Ve skutečnosti není třeba vynakládat zvláštní úsilí, abyste si vlnu úspěchu osedlali. Vše řeší pouhopouhá otázka vašeho výběru. Pokud ji do svého života přijmete, bude vás provázet. Jestliže podlehnete vlivu **destruktivního** kyvadla a necháte sebou prostupovat jeho **negativní** energii, vzdálíte se od ní. Lidé vždy jednají takto: dokud něco mají, nechrání si to, jakmile to ztratí, pláčou. Zlatá muška není celkem proti tomu, aby si na vás sedla. Není **třeba ji lapat**. **Zcela** postačí, nebudete-li ji odhánět.

Jde o jeden nejparadoxnějších aspektů *svobody výběru* – lidé si ve svém životě skutečně mohou štěstí a úspěch vybírat, zároveň jsou závislí na kyvadlech, která je zavádějí **mimo vlnu úspěchu**. Opět se vracíme k dřívějšímu tématu.

Aby ste svá bedra přijali svobodu výběru, musíte se nezbytně *vzdát závislosti*. Dokonce máte právo na svobodu **od vlivu cizích kyvadel**. Zbývá již jen objasnit, jak lze *tato práva převzít*.

Mohým z nás se hlavou zpravidla ustavičně honí nějaké **myšlenky**. Pokud není tento proces regulován, velmi často získávají navrch negativní zážitky. Nejvíce nás znepokojuje to, **co nás straší**, obtěžuje, budí obavy, trápí či vzbuzuje nelibost.

průběhu tisíciletí se tak psychika člověka formovala pod vlivem **destruktivních** kyvadel, pro něž je výhodné, aby lidstvo

udržovala ve strachu a **mohla** jím úspěšně manipulovat. Právě **proto si lidé dokážou** jen mlhavě představit, co skutečně chtějí, **ale zcela přesně vědí**, co si nepřejí.

Jestliže **někdo** umožní takovému zmatenému reji myšlenek **volný průběh**, znamená to, že vstupuje do hry s destruktivním kyvadlem a vyzařuje energii na jeho frekvenci. Jde

o značně **nevýhodný** zlovyk. Je ve vašem zájmu, abyste jej

vyměnili za jiný návyk, a to za vědomé řízení vlastních myšlenek. **Pokaždé, když** se váš rozum ničím zvláštním nezabývá, například **jedete** li někam, jen tak se procházíte či pracujete

na něčem, co nevyžaduje soustředěnou pozornost, vyburcujte v sobě **pozitivní** myšlenky. Nehloubajte nad tím, čeho jste nedosáhli, nýbrž přemýšlejte o tom, co získat chcete, a pak **to získáte**.

Řekněme, že se vám nelíbí dům, v němž bydlíte. Říkáte si: „Ten dům se mi již **zprotivil**. Všechno mě tu rozčiluje. Jestliže se přestěhuji do jiného města, budu mít radost, ale do té doby se sebou nemohu nic dělat, prostě to tu nenávidím!“ Považte, že s takovými myšlenkami není možné obdržet to, co očekáváte. Dokonce má-li přestěhování na jiné místo

vyřešit nějaký problém, pak vás v novém domě čeká kupa rozčarování.

„Dobrá,“ řeknete si, „přesto opustím onu kůlničku a přestěhuji se do překrásné vily! Jakápak rozčarování by tam na mě mohla číhat?“ Buďte bez starosti, čím více nevraživosti pocítíte k domku, který vám skýtal přístřeší, tím více nepříznivých a neočekávaných okolností vás bude čekat v novém paláci. Tyto nepříjemnosti budou mít všelijaké podoby: začnou se rozbíjet kohoutky, bude se loupat barva, stěny se začnou hroutit, sousedi vás budou trápit – prostě všechno bude tak, abyste si parametry svého negativního vyzařování zachovali. Nový, či starý dům – jaký je v tom rozdíl? Vždy se najdou dráhy života poskytující veškeré pohodlí, kde se budete stejně jako dříve cítit nespokojeně. V prostoru variant existuje spousta krásných domů, kde si budete připadat jako v pekle.

Jestliže se prozatím nemáte kam přestěhovat, tím spíše zůstanete a budete žít v podmínkách, jež se vám zprotivily. Nejste naladěni na frekvenci té dráhy života, kde vás čeká dům vašich snů. V daný okamžik v myšlenkách přemíláte, co se vám nelíbí, vyzařujete negativní energii, jenže ta se hodí právě k té dráze, na které se nacházíte. Proto se vyplatí, abyste na ní zůstali do té doby, dokud nezměníte frekvenci svého vyzařování. A to není tak složité.

Za prvé se smiřte s nespokojeností a nepřizní a odmítněte je. Vždy a ve všem lze najít něco dobrého a důvody k malým radostem. Dům se vám třeba nemusí líbit, ale měli byste mu být maximálně vděční za to, že vám poskytuje přístřeší. Na ulici vane vítr a prší. Dům to vše svádí na sebe, kdežto vás chrání a hřeje. Cožpak aspoň kvůli tomu si nezaslouží uznání? Jste-li nyní vděční za to, co máte, a jestliže pocítíte lásku ke všem věcem, jež vás obklopují a pomáhají vám existovat, vyzařujete pozitivní energii. Za takové situace můžete najisto počítat s tím, že budete-li chtít, dojde k vylepšení vašich podmínek. Pokud se rozhodnete

přestěhovat se, rozhodně poděkujte všemu, co vás obklopovalo. Vděčnost si zaslouží dokonce i věci, které vyhazujete. V takových okamžicích *vysíláte* do okolního světa pozitivní vlnění a ono se k vám bezpečně vrací.

Za druhé podrobte analýze dům, který chcete mít. Je to mnohem složitější, než když se rozčilujete kvůli věcem, jež vás v daný okamžik obklopují. Odměna stojí za to. Co je lepší: reagovat na vnější podněty a podráždění tak, jak jste zvyklí a prskat jako ústřice, či vydat nevelké úsilí a změnit své návyky? Sledujte inzertní noviny s fotografiemi domů, choďte po obchodech a vybírejte si nové věci, jimiž si zařídíte dům, žijte myšlenkami na to, co chcete mít. V našich myšlenkách se vždy vyskytují věci a situace, jež je trvale ovládají. *Naše myšlenky se k nám vždy vracejí jako bumerang.*

Příklady, jak negativní postoj dokáže život pokazit, lze uvést ještě mnoho. Řekněme, že se chystáte na dovolenou na jih. Ovšem tady zatím panuje protivné počasí. Jdete po ulici, choulíte se do kabátu před chladným větrem a moknete v dešti. Je zřejmé, že v takové slotě lze radost hledat jen těžko. Tehdy se snažte zachovávat alespoň neutrální postoj, abyste toto destruktivní kyvadlo ignorovali. Jestliže svou nespokojenost s počasím aktivně vyjadřujete, znamená to, že kyvadlo přijímáte a ještě více jej rozhoupáváte.

Říkáte si: „Už brzy přeletím na jih a budu se radovat ze slunce a užívat si teplého moře. Nyní však ať je prokleta tohle bláto!“ S takovým přístupem nejste naladěni na dráhu života, kde by vás čekala rajská rozkoš, a ani se tam nedostanete. Už máte i letenku? A co? Octnete se pouze na místě určení, ale i tam vás očekává špatné počasí či jiné nepříjemnosti. Přestože je vše zařízeno, je třeba se naladit na pozitivní frekvenci.

Evidentně nestačí, jestliže do sebe negativní energii jen *nevpustíte*. Navíc je nutné, abyste ji ani *nevyzařovali*. Například jste na někoho v rozčilení zakřičeli. Můžete si být

jisti, že vzápětí bude následovat nějaká nepříjemnost či problém. V daném případě totiž parametry vašeho vyzařování vyhovují drahám života, kde zakoušíte rozčarování. Tam se také přesunete. Hustota nepříznivých okolností na těchto drahách dosahuje více než průměrných hodnot. Není třeba konejšit se omluvami, že daná nepříjemnost by vás stejně neminula.

Já vás nechci přesvědčovat či vám něco dokazovat. Prostě sami prozkoumejte, jak je vaše libovolná negativní reakce následována novou mrzutostí.

Z uvedených skutečností lze vyvodit velmi prostý a srozumitelný závěr: vždy se nacházíte na těch drahách života, jejichž parametrům vyhovuje vaše energetické vyzařování. Pokud do sebe vpouštíte negativní energii, budou mít své místo ve vašem životě nepříjemnosti. Vyzařujete-li negativní energii, pak se k vám vrátí jako bumerang v podobě nových problémů.

Vysílání

Namísto toho, abyste přistupovali na hru destruktivních kyvadel, pátrejte po takových kyvadlech, jejichž hra bude sloužit k vašemu užitku. To by ovšem znamenalo, že zavedete zvyk obracet pozornost na vše, co je dobré, pozitivní. Jakmile uvidíte něco dobrého, příjemného či povzbuzujícího, dočtete se o tom nebo o něčem podobném uslyšíte, zaznamenejte si to do svých myšlenek a těšte se z toho. Představte si, že se procházíte lesem, v němž jsou krásné květy, ale také jedovaté trny. Co si vyberete? Pokud si natrháte květy bezu, přinesete si je domů a postavíte je do vázy, brzy vás rozbolí hlava. Stojí vám to za to? Vidíte, že každá reakce na destruktivní kyvadla působí škodlivě. Lepší bude, utrhnete-li si kvítek jasmínu, potěšíte se jím a pokocháte se jeho vůní. Vpusťte do své mysli vše pozitivní, a

potom se na své pouti budete čím dál více setkávat s dobrými zprávami a příjemnými možnostmi.

Na chvíli jste pocítili nadšení a zakusili jste radost. Jenže potom vás opět přitáhne běžná rutina. Svátek skončí a nastupují všední dny. Jak v sobě uchovat stav svátečního dne? Za prvé je třeba, abyste se na něj *upamatovali*. Ze zvyku se po hlavě noříme do jednotvárných dní, až zapomínáme na to pěkné a ono nás přestává těšit. Jde o špatný zvyk. To kyvadla nás nutí, abychom zapomínali.

Je třeba, abychom v sobě uchovali jiskru svátku a tento vjem si hýčkali. Měli bychom sledovat, jak se nám život obrací k lepšímu, chytat se každého stébla, které přináší radost, a ve všem hledat dobré znamení. Alespoň to není nudné. Každou minutu, kdy se zabýváte transurfingem, si musíte připomínat, že vědomě směřujete ke svému snu, což tedy znamená, že sami nakládáte s vlastním osudem. Obnáší to pohodlí, jistotu i radost, proto máte svátek neustále. Jakmile si na sváteční pocit přivyknete, budete se neustále nacházet na hřebenu vlny úspěchu.

Radujte se ze všeho, co v daném okamžiku máte. Nemám na mysli prázdnou výzvu, abyste byli šťastní na povel. Někdy se okolností nakupí tak, že docílit spokojenosti představuje nespornitelný úkol. Avšak z ryze praktického úhlu pohledu je vyjadřování nespokojenosti nadmíru nevýhodné. Nechcete se snad dostat na životní dráhy, jež vám budou do detailu vyhovovat? Jak byste se jich ale mohli dobrat, pokud je vaše vyzarování prodchnuto nespokojeností? Frekvence nesouhlasného vyzarování naopak odpovídá právě drahám, kde se cítíte špatně. Lepší dráhy se odlišují tím, že je vám na nich dobře a vaše myšlenky tam naplňuje radost a spokojenost.

Dobré zprávy příjemce tolik nevzrušují a rychle se zapomínají. Na druhou stranu špatné zprávy vyvolávají živou odezvu, protože nesou potenciální hrozbu. Nepouštějte si nepříznivé novinky do srdce, a tedy ani do života. Před

špatnými zprávami se kryjte, dobrým se otvírejte. Jakýchkoli pozitivních zpráv je nezbytné si všimat a pozorně je hýčkat. Jsou to poslové vlny úspěchu. Jakmile uslyšíte i bezvýznamné povzbuzující zprávy, nezapomínejte na ně ihned, jako jste to dělali dříve, ba naopak si je vychutnávejte, diskutujte o nich, hoňte se za nimi. Nahlížejte dotyčné zprávy ze všech úhlů pohledu, těšte se z nich, tvořte prognózy, očekávejte další zlepšení. Takto totiž přemýšlíte na frekvenci vlny úspěchu a ladíte se na její parametry. Příznivých zpráv bude kvapem přibývat, život bude kvalitnější. Jestliže říkáme, že pesimista se dívá na svět skrz černé brýle, kdežto optimista přes růžové, nejde o žádnou mystiku ani o vlastnost lidské psychiky filtrovat informace. Taková je realita. Přemísťujete se na dráhy života odpovídající parametrům energie vašich myšlenek.

Pokud chováte přátelský vztah vůči sobě i světu, který vás obklopuje, *vysíláte* do okolního světa harmonické vyzářování. Vytváříte kolem sebe oblast harmonického vlnění, kde se vše vyvíjí úspěšně. Pozitivní naladění vede vždy k úspěchu a k tvorbě.

Negativismus naproti tomu bývá vždy destruktivní povahy a je nasměrován k ničení. Existuje například kategorie lidí, kteří *vyhledávají problémy, nikoli však jejich řešení*. Neustále jsou připraveni živě diskutovat o komplikacích a ustavičně pátrají po nových překážkách. Takovým jedincům obvykle způsobuje potíže, aby navrhli reálný závěr, protože jsou od počátku naladění nikoli na samotné řešení, ale na objevování komplikací. Poněvadž se soustředí na hledání problémů, nacházejí je v hojném počtu, zato práce se z místa nehne. Přípravenost hledat a kritizovat negativní stránky také vždy přináší odpovídající ovoce: škody až moc, zatímco užitek žádný. Rozhlédněte se kolem sebe a určitě takové typy ve svém okolí najdete. Nejsou ani špatní, ani dobří. Zkrátka pevně sedí na háčku destruktivního kyvadla.

Většina lidí vnímá každou nežádoucí událost v životě nepřátelsky. Za nežádoucí považujeme zpravidla takovou událost, jež nezapadá do námi zosnovaného scénáře. A naopak za štěstí považujeme pouze to, co odpovídá našemu očekávání. Stane se, že člověk zmešká letadlo, kterému je souzeno spadnout, a velmi se kvůli tomu rozčiluje. Naproti tomu jedinečnou příležitost opomíjí jen proto, že do jeho plánů původně nepatřila.

Čím hůře člověk smýšlí o okolním světě, tím horším se pro něho svět stane. Čím více se rmoutí nad důvody neúspěchů, tím ochotněji přicházejí další. Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.“ Pokud si člověk vybral tento způsob existence, každý den se zabývá transurfingem naruby: sklouzává na dráhy života, kde ho čeká hotové peklo. Zaujměte zcela opačný postoj: naschvál se těšte z neúspěchů, nacházejte v nich užitek, byť i nepatrný – nějaký se vždy objeví. Sklenice není z poloviny prázdná, ale do poloviny plná. Otřelá průpovídka, že *vše, co se neděje, je jen pro dobro*, funguje spolehlivě, pokud se stala vaším krédem. Pro člověka je nevyhnutelné, aby se umíněně orientoval na dobré věci, aby se vzdal starého zvyku rozčilovat se a z různých pohnutek se zlobit.

Každý neúspěch slouží alespoň jako užitečná lekce, posiluje a vybavuje zkušenostmi. Radujte se z všelijakých jevů ve svém světě a on se promění v ráj. I když jde o nadmíru neobvyklý způsob chování. Ale vždyť i cíl je zcela nevšední – chcete se stát džinem, jenž si splní veškerá přání. Cožpak toho lze dosáhnout běžnými metodami?

Zpočátku se to daří ztěžka, poněvadž starý zlozvyk reagovat na nežádoucí záležitosti negativně má velmi tuhý kořínek. Nejdůležitější je, abychom se naučili *upamatovat se* v každé mrzuté situaci na to, že se vás snaží zachytit kyvadlo. Jakmile si tohle uvědomíte, můžete vědomě provést volbu: buď vystřelíte své odmítavé reakce, čímž předáte kyvadlu

energii, a nebo je necháte stát bez napájení a zvítězíte nad ním.

Jestliže jste *se upamatovali*, odmítnout nebo utlumit kyvadlo již vůbec nebude složité. Kyvadlu předáváme energii vždy nevědomky. Jak jsme si již řekli, kyvadla námi manipulují prostřednictvím provázků vázaných na city a jako iniciační páka k mechanismu pro uchvácení našich myšlenek slouží naše zvyky. Dokonce i když si tuto kapitolu přečtete a umanete si, že se budete *upamatoávat*, na nežádoucí události budete znovu reagovat negativně. Následně si ovšem uvědomíte, že v inkriminovaném okamžiku jste zkrátka *zapomněli* a jednali jste nevědomě, ze zvyku. Měli byste si však *vzpomenout včas*, dokud máte situaci pod vlastní kontrolou. Pousmějte se pod vousy: „Aha, kyvadlo, to jsi ty? Tentokrát mě tak snadno nezachytíš.“ Již nejste loutkou, jste nezávislí a dokážete kyvadlo vědomě přijmout, či odmítnout.

Budete-li tuto techniku praktikovat pravidelně a bez ustání, časem se starý zvyk změní v nový. Ale dokud k tomu nedojde, kyvadla se vás budou snažit všemožně dostat. Budete pozorovat, jak se na vás – jakoby naschvál – valí spousta mrzutých nepříjemností. Nezoufejte, v zásadě půjde o drobné nepříjemnosti. Jestliže se nedáte a naučíte se *upamatovat se*, vaše vítězství udělá dojem, uvidíte.

A možná dosáhnete následujícího výsledku: pokud v pravou chvíli natrefíte na vlnu úspěchu, kyvadlo už vás z cesty svěst nedokáže. Tak zůstane zlatá muška ve vašich rukou. Abyste ji přilákali, měli byste do svého okolí vysílat pozitivní energii, tedy působit nejen výhradně v roli pozitivního přijímače, ale také v pozici vysílače. Ve výsledku se bude okolní svět velmi rychle měnit k lepšímu. Lehce budete klouzat na šťastnějších drahách života. Nakonec k vám šťastná vlna dorazí, uchvátí vás a bleskurychle vás povede k úspěchu. Ale nemyslete si, že transurfing se omezuje na pouhé klouzání na vlně úspěchů. To jsou pouze první kroky. Dále vás čeká ještě řada ohromujících odhalení.

Magické rituály

Na závěr kapitoly prozkoumejme jednu zvláštní techniku, díky níž se člověk naladí na frekvenci šťastné vlny. V různých situacích se lidé někdy nevědomky snaží nastavit na její frekvenci. Například na začátku dne jsou trhovci připraveni udělat prvnímu zákazníkovi značnou slevu. Intuitivně cítí, že první kupující je velmi důležitý – musí se udělat první krok, zahájit obchodování. V jazyce transurfingu to znamená naladit se na frekvenci dráhy úspěšného obchodování. Kdyby na to pouze soustředili své myšlenky, bylo by to těžké. Ale první zákazník dodává reálnou naději a víru, proto ono ladění přichází samo od sebe. Trhovec se posadí na vlnu úspěšného obchodu a vyzařuje energii myšlenek s odpovídajícími parametry. Osobně věří, že se jeho zboží rychle prodá, a stojí mu za to, aby se o tom kupujícímu nahlas zmínil, až se zdá, že potenciální zákazník je tímto vyzařováním uchvácen, takže poslušně dokončí nákup a je přesvědčen o tom, že dnes se mu zase něco podařilo.

Uveďme si ještě jeden příklad. Prodejci na tržišti někdy využívají svérázný magický rituál – dotýkají se svého zboží penězi. Takové jednání samo o sobě samozřejmě žádnou moc nemá, proto se ve skutečnosti žádný účinek neprojeví. Avšak pokud trhovec v sílu rituálu věří, pomáhá mu v tom, aby se nastavil na frekvenci dráhy úspěšného obchodu. Vyladění probíhá na podvědomé úrovni. Rozumem člověk vnímá pouze vnější stránku: rituál jakýmsi nevysvětlitelným způsobem zabírá. Skutečně funguje, ale ne sám o sobě, nýbrž jako divadelní rekvizita. Hlavní roli hraje myšlenková energie herce.

I

Pro různé profese v různých situacích existuje spousta podobných magických rituálků. Lidé v ně věří a úspěšně je využívají k tomu, aby se naladili na frekvenci šťastné dráhy života a osedlali vlnu úspěchu. V podstatě nemá význam, v co budou lidé věřit – v magické vlastnosti rituálů, nebo v naladění na frekvenci drah. Jak sami chápete, důležitý je pouze praktický výsledek.

Shrnutí

Vlna úspěchu vzniká nahromaděním příznivých drah v prostoru variant.

Kaskáda úspěchů následuje pouze tehdy, pokud jste pocítili první úspěch.

Destruktivní kyvadla vás odvádějí od vlny úspěchu.

Pokud se zbavíte závislosti na kyvadlech, získáte svobodu výběru.

Tím, že přijímáte a vysíláte negativní energii, si vytváříte vlastní peklo.

Tím, že přijímáte a vysíláte pozitivní energii, si vytváříte vlastní ráj.

Vaše myšlenky se k vám vždy vrací jako bumerang.

Kyvadla vás neshodí z vlny, pokud jste si osvojili zvyk upamatovat se.

Zvyk upamatovat se se upevňuje systematickou praxí.

Kapitola IV

Rovnováha

Problémy a překážky si vytvářejí sami lidé, a potom plýtvají energií na jejich překonávání. Transurfing – na rozdíl od obecně přijímaného pohledu – ukazuje, že příčiny potíží se nacházejí ve zcela jiné rovině. Jak lze problémy ze života vyloučit?

Nadbytečný potenciál

Všechno v přírodě usiluje o rovnováhu. Rozdíl atmosférického tlaku se vyrovnává větrem. Teplotní rozdíl se kompenzuje tepelnou výměnou. Všude, kde by se mohl projevit *nadbytečný potenciál* jakékoli energie, vznikají

rovnovážné síly, jejichž smyslem je odstraňování nerovnováhy. Natolik jsme si zvykli na podobný stav věcí, že se už dokonce ani nezaobíráme otázkou, proč to vlastně musí být právě tak? Proč zákon rovnováhy funguje? Na tuto otázku odpověď neexistuje.

Obecně o jakýchkoli zákonech platí, že nic nevysvětlují, nýbrž pouze konstatují fakta. Vypadá to, že veškeré přírodní zákony jsou druhotné, odvozené od zákona rovnováhy. Ten se jeví jako prvotní (alespoň se tak zdá), proto nelze vysvětlit, proč musí v přírodě panovat rovnováha. Přesněji řečeno odkud se berou rovnovážné síly a proč vůbec existují. Vždyť skutečnost, že jsme si na ně zvykli, ještě neznamená, že to tak musí být. Lze se jen dohadovat, co by se stalo se světem, kdyby zákon rovnováhy neplatil: Změnil by se v nějakou amorfní břečku nebo v agresivní peklo? Avšak nevzhlednost takového světa ještě nemůže být považována za důvod existence zákona rovnováhy. Proto nám nezbyvá než přijmout tuto skutečnost jako fakt a nadšeně obdivovat dokonalost prostoru, jenž nás obklopuje, a také se utápět v dohaddech, co tomu všemu vlastně velí a řídí to.

Zvykli jsme si, že se v životě střídají bílé a černé polohy, úspěch nahrazuje porážka. To všechno patří k projevům rovnováhy. Její narušení představují jak úspěch, tak neúspěch. Absolutní rovnováha nastává, jestliže se vůbec nic neděje, což však nikdy úplně nenastává. V každém případě se to ještě nikdy nikomu nepodařilo zpozorovat. Na světě se ustavičně projevují oscilace: den-noc, příliv-odliv, narození-smrt a tak dále. Dokonce i ve vakuu probíhá neustálý zrod a anihilace elementárních částic.

Celý svět si lze představit v podobě kyvadel, která se rozhoupávají, tlumí a navzájem se ovlivňují. Každé z nich absorbuje podněty svých sousedů a předává jim svoje. Zákon rovnováhy patří k jedněm ze základních zákonů, jež celý komplikovaný systém řídí. V konečném účtování k ní vše směřuje. Vy sami se také podobáte svéráznému kyvadlu. Jestliže si usmyslíte, že rovnováhu narušíte, a prudce se zhoupnete na jakoukoli stranu, dotknete se sousedních

kyvadel a vytvoříte kolem sebe rušení, které se následně obrátí proti vám.

Rovnováhu lze narušit činy, ale také myšlenkami. A to nejen proto, že po nich následuje jednání. Jak víte, myšlenky vyzařují energii. Ve světě materiální realizace má všechno energetický základ. A vše, co se na neviditelné úrovni odehrává, se odráží ve světě viditelných hmotných objektů. Možná vám připadá, že energie našich myšlenek je příliš malá na to, aby vykazovala nějaký vliv na svět, který nás obklopuje. V takovém případě by vše bylo mnohem jednodušší.

Ostatně nehádejme se, co se na energetické úrovni vytváří, abychom se do toho úplně nezapletli. Pro naše cíle zcela dostačuje zjednodušený model rovnováhy: jestliže se objeví nadbytečný potenciál, vznikají rovnovážné síly, jejichž smyslem je tento potenciál odstranit.

Nadbytečný potenciál se utváří z myšlenkové energie tehdy, pokud se jakémukoli objektu dodá příliš mnoho významu. Jako příklad porovnejme dvě situace: v první stojíte na zemi ve svém domě a ve druhé na kraji propasti. V prvním případě vás to neznepokojuje. Ve druhém případě nabývá daná situace na významu – dopustíte-li se jediného neopatrného pohybu, dojde k nenapravitelnému konci. Na energetické úrovni má skutečnost, že zkrátka stojíte, stejnou závažnost jak v prvním, tak v druhém případě. Ovšem pokud se nacházíte nad propastí, svým strachem stupňujete napětí a vytváříte nestejnorodost v energetickém poli. Tak vzniká podnět ke zrození rovnovážných sil, směřujících k odstranění nadbytečného potenciálu. Jejich působení můžete pocítit dokonce na vlastní kůži: na jedné straně vás jakási nevysvětlitelná síla stahuje dolů, ale na druhé vnímáte nutkání od okraje odstoupit. Důvod je následující: rovnovážné síly vás musí proto, aby byl nadbytečný potenciál vašeho strachu odstraněn, od okraje buď odstrčit, nebo shodit dolů a skoncovat s vámi. A to jsou účinky, které pocítujete.

Na energetické úrovni disponují veškeré hmotné objekty stejným významem. To pouze my jim přidělujeme

jednoznačné vlastnosti: je to správné-špatné, veselé-smutné, přitažlivé-odpuzející, dobré-zlé, jednoduché-složitě a tak dále. Vše na světě je podrobena našemu hodnocení. Samo o sobě to nesourodost v energetickém poli nevytváří. Jestliže sedíte doma v křesle, bez přestání hodnotíte. Sedět tam není nebezpečné, zatímco stát na okraji propasti nebezpečím přímo oplývá. Jenže to vás v daný okamžik neznepokojuje. Rovnováha se nijak nenaruší, poněvadž pouze vyhodnocujete situaci. *Nadbytečný potenciál se projevuje jen v takovém případě, kdy hodnocení přikládáte nadměru zásadní význam.*

Jestliže hodnocení, jež nabylo značného významu, zároveň ještě překrucuje skutečnost, velikost potenciálu roste. Obecně platí, že pokud je pro nás jistý předmět důležitý, nedokážeme jeho vlastnosti zhodnotit objektivně. Například objekt zbožňování lidé vždy obdarují klady, předmět nenávisli nedostatky, původce strachu vlastnostmi nahánějícími hrůzu. Z uvedeného vyplývá, že myšlenková energie neprirozeně směřuje k tomu, aby obnovila jistou vlastnost tam, kde ve skutečnosti není. V takovém případě vzniká nadbytečný potenciál, který vyvolává vítr rovnovážných sil.

Hodnocení, které překrucuje realitu, se posunuje dvěma směry: předmět je obdařen vlastnostmi buď příliš negativními, nebo nadměru pozitivními. Avšak chyba v úsudku sama o sobě žádnou roli nehraje. Ještě jednou mi věnujte pozornost – posun v hodnocení vede ke vzniku nadbytečného potenciálu pouze v takovém případě, kdy hodnocení obdaříte velkým významem. Hodnocení čerpá vaši energii výhradně v případě, pokud je konkrétní věc *důležitá* pro vás.

Nadbytečné potenciály jsou sice nepozorovatelné a nehmamatelné, nicméně v životě lidí hrají významnou a přitom ošemetnou roli. Působení rovnovážných sil po odstranění těchto potenciálů nese lví podíl na problémech. Záludnost se skrývá v tom, že člověk mnohdy dochází k výsledku, jenž je zcela opačný, než si předsevzal. Přitom zůstává zcela nepochopitelné, co se vlastně děje. Odtud pramení pocit, jako by existovala nějaká nevysvětlitelná zá

síla, jakýsi *zákon podlosti*. Otázku, proč dostáváme to, co aktivně nechceme, jsme již probrali. Na následujícím příkladu si ukážeme, jak se od nás naopak vzdaluje to, co pro sebe považujeme za žádoucí.

Existuje mylné mínění, že oddáme-li se zcela a úplně práci, lze dosáhnout vynikajících výsledků. Z pohledu rovnováhy zcela zřejmě vyplývá, že *utéct se k práci* znamená postavit na jednu misku vah aktuální pracovní záležitost a na druhou vše ostatní. Rovnováha se tím narušuje a následky na sebe nenechají dlouho čekat. Výsledek bude přímo opačný tomu, co jste očekávali.

Jestliže pro vás znamená, že pokud budete houževnatěji pracovat, vyděláte více peněz nebo si zvýšíte kvalifikaci, pak je samozřejmě nutné, abyste jisté úsilí vynaložili, ale nic závratného se nestane. Ovšem vždy je třeba znát míru. Jestliže cítíte, že vás přepadá značná únava, že práce se pro vás stala galejemi, jde o znamení, abyste ubrali na tempu nebo abyste úplně vyměnili zaměstnání. Námaha vynaložená přes míru zaručeně povede k negativnímu výsledku.

Podívejme se, jak to probíhá. Kromě zaměstnání se věnujete určitému komplexu pro vás cenných záležitosti: domu, rodině, zábavě, volnému času a tak dále. Pokud jste práci postavili proti nim všem, vytvořili jste na jejím místě velmi silný potenciál. Vzhledem k tomu, že v přírodě vše usiluje o rovnováhu, vyplývá z toho, že nezávisle na vaší vůli vzniknou síly, jež budou usilovat o zmenšení nadbytečného potenciálu. Jejich působení může mít nejrůznější podoby. Například onemocníte, takže pak se o žádném výdělku nedá hovořit. Přijde na vás deprese. Jak jinak, pokud se nutíte dělat to, co je vám na obtíž. Rozum tvrdí: „Ale vydělávat peníze je potřeba!“ A duše (podvědomí) se diví: „Cožpak jsem přišla na tento svět proto, abych strádala a trápila se? K čemu mi to všechno je?“ Nakonec se u vás dostaví chronická únava, kdy o nějakém výkonu nemůže být ani řeč. Přepadají vás pocity, že sebou mlátíte jako ryba na suchu, ale přitom k ničemu.

Zároveň si můžete povšimnout, jak hned vedle vás jiní lidé dosahují velkých výsledků, přičemž vynakládají mnohem

méně námahy. Z toho vyplývá, že po dosažení jistého stupně se význam, jenž své práci přisuzujete, začíná nevyplácet. Čím větší váhu práci přisuzujete, tím více všemožných problémů se bude objevovat. Bude se vám zdát, že všechny obtíže vznikají normálně, jako samozřejmá součást pracovního procesu. Ve skutečnosti jich potkáte mnohem méně, pokud snížíte laťku důležitosti.

Z toho lze odvodit jediný závěr: aby byl nadbytečný potenciál odstraněn, měli byste vědomě přezkoumat svůj vztah k práci. Samozřejmě je třeba, aby člověk měl dostatek volného času, kdy se může zabývat tím, co se mu líbí mimo jeho práci. Kdo neumí odpočívat, vypnout, ten neumí pracovat. Když přijdete do práce, *nechte se pronajmout*. Pronajměte své ruce i hlavu, ale ne srdce. Kyvadlo práce potřebuje veškerou vaši energii, ale přece jste se na tomto světě neocitli jen proto, abyste na něj pracovali? Vaše efektivita v zaměstnání významně vzroste, jakmile odstraníte nadbytečné potenciály a osvobodíte se od kyvadel.

Když se pronajímáte, jedněte dokonale. Nedopouštějte se malicherných chybiček, za něž by vás mohli obvinít z elementární nedbalosti. Bezchybnost se týká vašich povinností. Jestliže se pronajímáte, vůbec to neznamená, že budete své povinnosti vykonávat nepořádně, nezodpovědně. Znamená to, že budete jednat odcizeně, aniž byste vytvářeli nadbytečné potenciály, ale zároveň budete přesně plnit to, co se od vás vyžaduje. V opačném případě se mohou objevovat nepříjemnosti. Ve vašem okolí se například vždy najdou lidé, kteří se na rozdíl od vás vrhají do práce po hlavě. Na podvědomé úrovni cítí, že se pronajímáte, tedy nevynekládáte zvláštní úsilí, ale zároveň jednáte efektivně. Tyto ustarané osoby začnou intuitivně hledat důvod, aby nacyhtali konkurenta při jakémkoli omylu. Jakmile se dopustíte jen malé chybičky, ihned vás napadnou. Tato chybička může být elementární, a proto k vzteku. Například se opozdíte, na něco zapomenete nebo něco promeškáte. Kdybyste byli do svých povinností pohrouženi, přimhouřili by nad vaším pochybením oči. Takto vás však obviní z toho, že se k práci stavíte chladně.

Podobné situace nemusejí nastávat pouze na pracovišti, ale i v rodině či v kruhu známých. Proto je nutné, abyste v každé záležitosti, v níž se pronajímáte, plnili své povinnosti přesně, aby vám nikdo nemohl nic vytknout. Na bezchybnost musí dohlížet váš vnitřní pozorovatel – strážce. Jinak se do hry znovu ponoříte. Vnitřní strážce nemá nic společného s rozdvojenou osobností. Zkrátka sami sebe pozorujete ze zákulisí, co a jak děláte. K tomu se ještě vrátíme v následujících kapitolách.

Lze namítat: A jak máme pak rozumět frázi *vložit do díla srdce*? To záleží na tom, do jakého díla. *Útěk k práci* lze ospravedlnit v jediném případě – pokud se práce stala vašim cílem. O tom, co váš cíl vlastně představuje, pojednáme později. V uvedené situaci slouží práce jako tunel, jenž vás vede k úspěchu. Taková činnost vás právě naopak energií dobývá, přináší vám radost, inspiraci a zadostiučinění. Patříte-li mezi ty vzácné šťastlivce, kteří to mohou o své práci s jistotou pronést, znamená to, že se nemáte čím znepokojovat.

Vše výše uvedené se v plné míře vztahuje také k učení. Dále se v této kapitole zamyslíme nad jinými životními situacemi, které nahrávají vzniku nadbytečných potenciálů, a nad tím, jaké následky pak s sebou přináší působení rovnovážných sil.

Nespokojenost a odsuzování

Začněme od nespokojenosti nás samých se sebou. Projevuje se tím, že nepocítujete zadostiučinění a spokojenost, které by měly pramenit z osobních úspěchů a vlastností, ale také tím, že aktivně nepřijímáte své nedostatky. Můžete si je připouštět, ale nedělejte si z nich zvlášť těžkou hlavu. Jestliže vám jistě nedokonalosti nedají pokoj a nabývají na významu, vzniká nadbytečný potenciál. Rovnovážné síly proto začínají podnikat kroky k jeho odstranění. Jejich působení lze nasměrovat buď na rozvoj kladů, nebo na boj s chybami. Člověk se v souladu s nimi kloní na tu, či onu stranu. Nejčastěji si vybírá boj, jenže tato

pozice se obrací proti němu. Skrývat chyby je zbytečné a odstraňovat je zase obtížné. Konkrétní záležitost končí s výsledkem přímo opačným a situace se ještě umocňuje. Jestliže se jedinec snaží skrýt například svou stydlivost, ještě více ho to svazuje nebo se naopak chová až nepřiměřeně rozpustile.

Nepocití-uje-li někdo ze svých úspěchů spokojenost pouze do té míry, že ho to motivuje k sebezdokonalování, rovnováha se nenarušuje. Okolí přitom také není ovlivněno, ale vnitřní změna rovnováhy se kompenzuje pozitivními činy. Pokud se člověk začíná zabývat sebemrškačstvím, sám sebe uráží nebo –ještě hůře – se trestá, rodí se nebezpečný případ sporu duše a rozumu. Vždyť duše si takové zacházení nezaslouží. Je samostatná a dokonalá. Veškeré nedostatky a chyby, které jste si vypěstovali, reprezentují nedokonalosti a omyly rozumu, nikoli však duše. Nicméně jsme tím naťukli téma natolik široké a složité, že by si zasloužilo samostatnou publikaci. Na tomto místě pouze podotkneme, že hádat se sám se sebou připravuje vyústění pro nás nanejvýš nevýhodné. Duše se uzavře do sebe, kdežto rozum triumfuje, následkem čehož může dojít k absolutnímu rozporu v životě. Abyste se pak nemuseli obracet na psychoanalytika, nejdříve ze všeho sami sobě odpusťte a omluvte si vlastní chyby a nedostatky. Jestliže se ani tak nedokážete mít rádi, pak se sebou alespoň přestaňte bojovat a přijměte se takoví, jací jste. Jedině v takovém případě se duše stane spojencem rozumu. Jde o velmi silného spojence.

Dobrá, řeknete, nechám všechny své nedostatky na pokoji, ale jak získám nějaké klady? Nemohu se přece zastavit ve svém rozvoji? Svě přednosti samozřejmě zdokonalujete do sytosti. Mluvíme pouze o tom, abyste skoncovali bitvu se svými chybami. V takové válce plýtváte energií jen na to, abyste udrželi nejen marný, nýbrž i krajně škodlivý nadbytečný potenciál. Až se tohoto boje konečně vzdáte, energie, která se tak osvobodí, případně na rozvoj vašich kladů.

Bez ohledu na to, že to vše zní až banálně jednoduše, ztrácí ohromnou energii na boj se sebou samými a na zakrytí

vlastních vad stále mnoho lidí. Jako titáni se odsoudili k tomu, že toto břemeno ponесou celý život. Přitom jde jen o to, aby si zvolili, že budou sami sebou, a aby odhodili těžké břímě – a život se náhle výrazně ulehčí a zjednoduší. Energie se přeměruje z boje proti chybám na rozvíjení předností. Parametry nového vyzařování odpovídají drahám života, kde klady převládají nad nedostatky. Zamyslete se například jen nad tím, jak by vůbec bylo možné přesunout se na dráhy života, kde vynikáte dobrou fyzickou kondicí, jestliže se veškeré vaše myšlenky neustále motají kolem vašich tělesných nedostatků? Dostáváte to, co aktivně nechcete.

Jestliže nejste spokojeni sami se sebou, táhnete do boje se svou duší, avšak v případě nespokojenosti se světem vstupujete do konfrontace s velkým počtem kyvadel. Jak víte, na tom, že podlehnete jejich vlivu, není nic dobrého. A o válce s nimi je lepší vůbec nepřemýšlet.

Nespokojenost ústí ve zcela materiální vyzařování, jehož frekvence přesně odpovídá drahám života, kde se to, co nás neuspokojuje, projevuje mnohem zřetelněji. Jestliže pociťujete, že vás na dotyčné dráhy něco přitahuje, ještě více vás to bude dráždit, a tak to bude pokračovat až do té doby, dokud se neocitnete na dráze, kde budete starým nemocným člověkem, v jehož silách již není cokoli změnit. Nezbude vám než spolu se sobě podobnými hledat útěchu a bruchet na tento svět, zatímco budete vzpomínat na to, jak dříve bylo všechno lepší.

Každé pokolení je naplněno přesvědčením, že se život zhoršil. Ne, život každému pokolení pouze připadá horší, a to konkrétně jen těm jedincům, kteří si navykli, že se plácají ve své nespokojenosti s tímto světem. Jinak by lidstvo (kolik již pokolení) zkrátka sklouzlo do hotového pekla. Skličující obrázek, vidíte? Každopádně jde o první aspekt nespokojenosti se světem, jenž přispívá k degradující kvalitě života.

Jenže škodlivý zlozvyk projevovat neuznání obnáší ještě druhou stránku: narušení rovnovážného stavu. Vaše nespokojenost produkuje nadbytečný potenciál v energetickém prostoru, který vás obklopuje, nezávisle na

tom, zda je to spravedlivé, nebo ne. Nahromaděný potenciál způsobuje vznik rovnovážných sil, jež budou usilovat o to, aby znovu nastolily rovnováhu. Bylo by rozumné, kdyby tyto síly působily tak, aby změnilly situaci k lepšímu. Bohužel události často nabere opačný směr. Rovnovážné síly se budou snažit o to, aby vás usadily tak, aby vaše nároky na svět měly co možná nejmenší váhu. Takové řešení realizují mnohem snáze, než kdyby měnily vše, s čím jste nespokojeni. Představte si, co se stane, začne-li panovník vyjadřovat nespokojenost se vším, co se děje v jeho státě. Přitom není důležité, zda k tomu má, či nemá dobré pohnutky. Bude odstraněn nebo fyzicky zlikvidován. Potvrzují to celé dějiny.

Obecně platí, že rovnovážné síly se budou soustředit na to, aby snížily váš vliv na okolní svět. Toho lze dosáhnout velice jednoduše různými způsoby: přes vaše postavení, práci, výtěžek, dům, rodinu, zdraví a tak dále. Chápete, jak starší generace přicházejí k takovému životu?

Nyní prozkoumejme danou otázku z jiného pohledu. Mohlo by se zdát, že pokud se člověk z okolního světa naopak těší, analogicky se musí rovnovážné síly snažit, aby vše pokazily a odsunuly vás o hodný kus dál. Ovšem tak to neprobíhá, pokud se samozřejmě radost nezmění na „telecí“. Za prvé totiž podle zákona transurfingu vysíláte tvůrčí energii, která vás přenáší na pozitivní dráhy života. A za druhé taková energie nevytváří destruktivní potenciál, jež se rovnovážné síly snaží odstranit. Ne nadarmo se rozličné filozofické a náboženské interpretace shodují v názoru, že láska představuje pozitivní sílu, která spoluvytváří svět. Myslí se tím láska v obecném smyslu slova. Je pochopitelné, že rovnovážné síly plodí síla, jež vytvořila svět. Směřují k tomu, aby v našem světě udržovaly řád, a nemohou být obráceny proti energii, která je stvořila.

Jak vidíte, zlozvyk projevovat nespokojenost s nejrůznějšími drobnostmi nám z pohledu transurfingu velmi překáží. A naopak návyk vychutnávat si drobné radosti z rozličných, dokonce i nevýznamných důvodů působí

blahodárně. Z toho plyne jediný závěr: starý zvyk *nahradit* novým.

Technika výměny zvyků je velmi prostá. Za prvé, ač to zní více než banálně, platí, že není zla bez dobra. Pokud si stanovíte cíl, že v libovolném – z vašeho pohledu negativním – jevu objevíte kladné momenty, snadno jej dosáhnete. Změňte snahu ve hru. Budete-li ji hrát bez přestání, místo původního škodlivého zvyku zaujme návyk nový, pro vás velmi užitečný a strašný pro destruktivní kyvadla.

Za druhé, pokud by skutečně došlo k pohromě, kdy je všeobecně nepřírozené, aby se člověk radoval, lze si vzít příklad z krále Šalomouna. Ten nosil na ruce prsten, jenž měl nápis na vnitřní straně, aby nikdo neviděl, co je tam vyryto. Když Šalomouna potkalo neštěstí či narazil na těžko řešitelný problém, otočil prsten a přečetl si následující slova: „I tohle přejde.“

Zvyk vyjadřovat nespokojenost se u lidstva vyvinul pod vlivem destruktivních kyvadel, která se napájí negativní energií. S novým zvykem budete generovat kladnou energii, jež vás silným proudem vynese na pozitivní dráhy života.

Rekněme, že jste se těmito vyhlídkami nadchli a začali jste techniku vedoucí k záměně jednoho zvyku za druhý praktikovat. Musím vás však upozornit, že si brzy povšimnete, že se jí začnete zabývat čím dál nepravdělněji a čas od času zkrátka zapomenete, že jste zlozvyk chtěli nahradit novým návykem. Nemůže vás to minout, neboť původní zvyk se zakořenil do značné hloubky. Jakmile ukážete slabou stránku, kyvadlo si hned najde důvod, jak vás rozrušit, a vy sami si neuvědomíte, jak jej vlastní energií krmíte. Nepocházejte zoufalství! Pokud je váš úmysl pevný, dosáhnete svého a destruktivní kyvadla vás nakonec nechají na pokoji. Pouze je třeba častěji *si připomínat* svůj záměr.

Na tomto světě jsme my všichni hosty. Nikdo nemá právo odsuzovat to, co nestvořil. Toto tvrzení je třeba pochopit se zřetelem na zacházení s kyvadly. Jak bylo již dříve řečeno, jestliže budete brojit proti destruktivnímu kyvadlu, které vyvolává vaši nespokojenost, budete tak činit jen ve svůj neprospekch. Nemusíte být jen krotkou ovečkou, ale vstupovat

do otevřené konfrontace se světem, jenž vás obklopuje, také není nutné. Pokud vás kyvadlo přímo napadá, můžete proti němu použít metodu odmítnutí nebo utlumení. Pokouší-li se vás vtáhnout do bitvy s jiným kyvadlem, uvědomte si, zda to pro vás osobně představuje nepostradatelný tah.

Ještě jednou se vrátíme k příkladu obrazárny s vystavenými exponáty, které se vám nelíbí. Chovejte se jako doma, ale nezapomínejte, že jste na návštěvě. Nikdo nemá právo odsuzovat, ale každý má svobodu výběru. Pro kyvadlo je výhodné, jestliže se aktivně vyjadřujete a dáváte hlasitě najevo nespokojenost. Pro vás je však výhodné řešení, pokud jednoduše odejdete a vyberete si jinou výstavu. Předpokládám vaši otázku: A není-li kam utéct? Tuto iluzi ve vás vzbudila kyvadla. Naše kniha se věnuje tomu, jak se tohoto falešného omezení zbavit.

Vztahy závislosti

Idealizace světa představuje oproti nespokojenosti opačnou stranu mince. Pohled na věci nabývá růžových odstínů a mnohé se zdá lepším, než ve skutečnosti je. Jak už víte, jestliže se zdá, že někde je něco, co tam ve skutečnosti není, vzniká nadbytečný potenciál.

Idealizovat znamená přeceňovat, stavět na piedestal, klanět se, vytvářet idoly. Láska, jež tvoří a řídí svět, se od idealizace odlišuje tím, že je cele vyrovnaná až lhostejná, ať to zní sebevíc paradoxně. *Nevýslovná láska* je cit bez práva na ovládnutí, nadšení bez klanění. Jinými slovy mezi tím, kdo miluje, a předmětem jeho lásky se nevytvářejí *vztahy závislosti*. Tato jednoduchá formule pomůže vymezit, kde končí cit a začíná idealizace.

Představte si, že se procházíte horskou dolinou, která se utápí v zeleni a květech. Kocháte se čarokrásným výjevem, vdechujete vůni čerstvého vzduchu, duši prostupuje štěstí a smíření. To je láska.

Rozhodnete se, že si nějaké květiny nasbíráte. Trháte je a muchláte, aniž byste pomysleli na to, že jsou živé. Kvítka potom pomalu umírají. Později vás napadne, že byste je mohli zpracovat a vyrábět z nich parfémy a kosmetiku nebo

že je lze zkrátka prodávat či vůbec vytvořit kult květů a klanět se jim jako idolům. To už je idealizace, protože ve všech případech se mezi vámi a předmětem vaší stávající lásky – květinami – formují vztahy závislosti. Po lásce, jež žila ve chvíli, kdy jste se prostě těšili podívanou na dolinu květů, nezůstalo vidu ani slechu. Cítíte ten rozdíl?

Láska tedy generuje pozitivní energii, která vás přenesla na patřičnou dráhu života, kdežto idealizace produkuje nadbytečný potenciál, jenž dává vzniknout rovnovážným silám, které se snaží o jeho odstranění. Působení rovnovážných sil se případ od případu liší, ale výsledek je stejný. Obecně jej lze charakterizovat jako *demytizaci*. Idealizovaný objekt bývá aureoly zbaven vždy, avšak v závislosti na předmětu a stupni idealizace obdržíte výsledek více či méně intenzivní, pokaždé však negativní. Tak bude rovnováha obnovena.

Pokud láska přechází do vztahu závislosti, nevyhnutelně se vytváří nadbytečný potenciál. Prání mít to, co nemáte, vyprovokovává energetický přebytek tlaku. Vztahy závislosti se vymezují nastolením podmínky typu: *Pokud vy tak, tak já takhle*. Příkladů bych mohl uvést bezpočet. Jestli mě miluješ, znamená to, že vše zahodíš a půjdeš se mnou na kraj světa. Pokud si mě nevezmeš, znamená to, že mě nemiluješ. Dokud mě budeš chválit, budu s tebou kamarádit. Pokud mi nedáš svou lopatku, vyženu tě z pískoviště.“ A tak dále.

Rovnováha se narušuje i tehdy, srovnává-li se jedna věc s druhou nebo staví-li se proti sobě. „My jsme takoví a oni - jiní!“ Například národní hrdost – ve srovnání s jakými národnostmi? Pocit méněcennosti – ve srovnání s kým? Dojde-li k tomu, že jsou dva objekty postaveny proti sobě, rovnovážné síly se nezbytně chopí díla, aby odstranily přebytečný potenciál – jak kladný, tak záporný. Protože inkriminovaný potenciál vytváříte vy, jejich působení bude namířeno především proti vám. Jejich účinek se bude soustředit buď na to, aby od sebe znesvářené strany konfliktu odtrhl, nebo na to, aby je sjednotil

- k oboustrannému souhlasu, nebo rozporu.

Všecké konflikty vyvěrají ze srovnávání a ze stavění protikladů. Nejprve se vyřkne základní tvrzení: „Oni nejsou takoví jako my.“ Později se rozvíjí: „Oni mají více než my, musíme jim něco vzít.“

„Oni mají méně než my, musíme jim něco dát.“

„Oni jsou horší než my, musíme je změnit.“

„Oni jsou lepší než my, musíme spolu bojovat.“

„Oni nejednají jako my, musíme s tím něco dělat.“

Jakákoli podobná srovnání v různých variacích vedou tak či onak ke konfliktu – počínaje vlastní duševní nepohodou a konče válkami a revolucemi. Rovnovážné síly usilují o odstranění vzniklých protikladů pomocí smíření či konfrontace. Ale protože v takových situacích je vždy možné přiživit se energií, kyvadla směřují dílo nejčastěji ke konfrontaci.

A nyní se podívejme na příklady idealizace a jejich následky.

Idealizace a přečeňování

Za přečeňování označujeme proces, kdy člověku přisuzujeme vlastnosti, které ve skutečnosti nemá. Na mentální úrovni se přečeňování projevuje iluzemi, jež vypadají neškodně. Jenže na energetické hladině vzniká nadbytečný potenciál. Ten se vytváří všude, kde dochází k jakémukoli kvantitativnímu nebo kvalitativnímu přepadu. Přečeňování funguje jako myšlenkové modelování a koncentrace jistých vlastností tam, kde ve skutečnosti nejsou. Existují dvě varianty. První varianta nastává tehdy, je-li místo zaplněno, tedy existuje konkrétní člověk, kterému lidé přisuzují vlastnosti, jež mu nejsou vlastní. Aby se vzniklá nestejnorodost odstranila, rovnovážné síly musí vytvořit protiváhu.

Například romantický a snivý mladík si ve své obrazotvornosti maluje svou milou jako anděla čisté krásy. Ve skutečnosti se ukazuje, že je osobou zcela pozemskou, má ráda veselí a vůbec nemá sklony prožívat sny zamilovaného mladíka. I v každém dalším případě, kdy si člověk vytvoří idol a vyzvedne jej na piedestal, dojde dříve či později k jeho demytizaci.

V souvislosti s tím působí pozoruhodně příběh Karla Maye, autora vynikajících románů o Divokém západě a tvůrce takových hrdinů, jakými jsou Old Surehand, Vinnetou a další. May napsal všechny romány tak osobitě, že vznikl dojem, jako by se všech událostí skutečně zúčastnil, takže čtenáři ho vnímali jako osobu vskutku význačnou, jež si zaslouží obdiv. Jeho díla jsou natolik živá a barvitá, že vyvolávají dokonalou iluzi, jakou by dokázal popsat snad jen bezprostřední účastník líčených dobrodružství. Člověk čte jeho knihy, jako by doslova sledoval film. Karel May zvolil natolik uchvacující námět, že ho překřtili na *německého Dumase*.

Jeho četní obdivovatelé byli absolutně přesvědčeni o tom, že je doopravdy oním vynikajícím kovbojem jménem Old Shatterhand, jak se představoval ve svých knihách. Jiné myšlenky si nedokázali připustit. Našli si totiž objekt hodný obdivu a napodobování, a jestliže navíc idol žije v sousedství, vzbuzuje ještě o to větší zájem. Jaké bylo jejich překvapení, když se rozneslo, že Karel May v Americe nikdy nepobýval a že některá díla vytvořil ve vězení. Došlo k demytizaci a obdiv se přeměnil v nenávist. Kdo by měl být považován za viníka? Vždyť oni sami si vytvořili idol a zavedli vztah závislosti: „Ty nám připadáš jako hrdina, ovšem za podmínky, že to vše je pravda.“

Ve druhé variantě, kde na místě uměle vytvářených iluzorních vlastností vůbec žádný objekt neexistuje, se malují růžové sny a staví vzdušné zámky. Snílek se vznáší v oblacích a snaží se utéct před nehezkou realitou, čímž samozřejmě vytváří nadbytečný potenciál. V tomto případě budou rovnovážné síly – aby vzdušné zámky zbouraly – takového romantika ustavičně stavět tváří v tvář kruté realitě. Dokonce i když se mu podaří upoutat svou ideou masu lidí a vytvořit kyvadlo, beztak bude jako utopie odsouzena – nadbytečný potenciál se totiž nahromadí na pustém místě, takže rovnovážné síly jeho kyvadlo drive či později zastaví.

Uveďme si ještě jeden příklad, kdy předmět přecenění existuje pouze v ideálu. Řekněme, že si žena ve své obrazotvornosti maluje portrét ideálního manžela. Čím

pevněji se utvrzuje v tom, že musí být přesně takový, tím mocnější je nadbytečný potenciál, jenž se takto kumuluje. Utlumit jej lze pouze subjektem s vlastnostmi zcela opačnými. Potom se už dotyčná bude moci jen podívat: „Kam jsem jen dala svoje oči?“ A naopak jestliže žena aktivně nenávidí pijanství a brutalitu, jako by spadla do pastí, kde si pro sebe vyhledá alkoholika nebo násilníka. Člověku se toho, co by sám aktivně nepřijal, dostává proto, že vyzařuje myšlenkovou energii na frekvenci své nevraživosti; navíc ještě vytváří nadbytečný potenciál. Život často spojuje dohromady lidi docela různé, kteří – jak by se mohlo zdát – se jeden k druhému naprosto nehodí. Nato se rovnovážné síly snaží lidi s protichůdnými potenciály utlumit tím, že je vzájemně konfrontují.

Mimořádně silně se jejich účinek projevuje u dětí, které energii vnímají mnohem citlivěji než dospělí a chovají se přirozeně. Jestliže budete dítě příliš vychvalovat, začne mít ze zlomyslnosti vrtochy. A pokud mu budete ještě lichotit a pochlebovat, začne vámi pohrdat nebo vás v krajním případě bude zcela ignorovat. Budete-li ze všech sil usilovat o to, abyste z něho udělali dobře vychovaného hodného chlapečka či holčičku, co nejdříve se spolčí s nějakou špatnou pouliční partou. Jestliže se poženete za tím, abyste z něho vymodelovali zázračné dítě, ztratí o učení veškerý zájem. A čím aktivněji budete potomka zasypávat všemožnými kroužky a školami, tím pravděpodobněji z něho vyroste osobnost zcela fádni.

Nejlepší zásada pro výchovu a vztah k dětem (a nejen k nim), která nadbytečný potenciál neprodukuje, spočívá v tom, že s nimi budete zacházet jako s hosty, to znamená, že jim budete věnovat pozornost, budete je respektovat a nabídnete jim svobodu výběru, aniž byste jim umožnili, aby si vás ohočili. Vztah je třeba budovat analogicky, protože ani vy osobně nejste na tomto světě víc než hosty. Pokud přijímáte pravidla hry a nepouštíte se do extrémů, máte dovoleno vybírat si cokoli, co se v našem světě nachází.

Positivní vztah jedněch lidí k druhým je stejně rozšířený jako negativní. V dané záležitosti se udržuje jakási

rovnováha. Existuje nenávisť a existuje láska. Vyrovnaný dobrý vztah vznik nadbytečného potenciálu nevyvolává. Potenciál klíčí tehdy, dojde-li k výraznému posunu hodnocení vzhledem k nominální hodnotě. Za značku pro nulový počátek lze na stupnici posunu považovat nevýslovnou lásku. Ale taková láska v ryzí podobě se potkává zřídka. K ryzí lásce se v zásadě přidávají příměsi práva vlastnit, závislosti a přeceňování. Práva vlastnit se zřídka jen těžko – vlastnit předmět lásky je zcela přirozené a celkem normální, dokud se majetnictví nepřenese do dvou extrémů.

První extrém zahrnuje přání vlastnit předmět lásky, jenž vám vůbec nenáleží, a dokonce nemá o vašem přání ani potuchy. (Samozřejmě chápete, že mám na mysli pouze fyzický aspekt vlastnění.) Jde o klasický případ nedělitelné lásky. Neopětovaná láska vždy působila hodně strastí. Avšak mechanismus není v tomto případě tak jednoduchý, jak by se mohlo zdát. Připomeňme si ještě jednou příklad s květinami. Rádi se mezi nimi procházíte a kocháte se jimi, ale patrně se nikdy nezamýšlíte nad tím, zda ony mají rády vás. Nyní se pokuste představit si, že květiny přemýšlejí o vás? Objevují se různé nepěkné předpoklady, jako jsou strach, nebezpečí, nevraživost, lhostejnost. A proč by vás měly mít rády? Nebo jste zahořeli touhou držet je v rukou, jenže to nejde – buď totiž rostou na záhoně, nebo je prodávají za drahý peníz. To už není láska, nýbrž vztah závislosti a k vám se již vkrádají negativní emoce.

Na jednom místě se tedy nachází předmět vaší lásky a na jiném místě se nacházíte vy a chcete jej vlastnit neboli vytváříte energetický potenciál. Lze předpokládat, že tento potenciál bude přitahovat dotýčný vytoužený předmět k vám, podobně jako se vzdušné hmoty snaží z oblastí vysokého tlaku přesunout do oblastí nízkého tlaku. Jak by ne! Pro rovnovážné síly nehraje roli, s čí pomocí bude rovnováhy dosaženo, proto si mohou vybrat i jinou cestu – odstrčit předmět vaší lásky ještě dále a vás neutralizovat, tedy zlomit vám srdce. Ke všemu navíc budete mít při nejnepatrnějších neúspěších sklon situaci mnohem více dramatizovat

(„On/ona mě nemiluje!“), proto vás podobné myšlenky přetáhnou na dráhu života, kde je do vzájemné lásky velmi daleko.

Rovnovážné síly působí tím intenzivněji, čím utkvělejší je přání vlastnit či přání opěťované lásky. Pokud se ovšem rozhodnou, že vás s milým/milou sblíží, pak se příběh dohraje se šťastným koncem. Směr působení rovnovážných sil lze snadno vymezit v samém počátku při zrodu lásky: jestliže vám nedá spát snaha o dosažení vzájemného porozumění a přitom se vám od samého začátku čehosi nedostává, vyplývá z toho, že musíte razantně změnit taktiku. A především milovat a nežádat náhradu – potom bude možné, abyste neustálé kmitání rovnovážných sil přetáhli a přiměli je pracovat pro vás. V opačném případě se situace lavinovitě vymkne z kontroly a cokoli změnit bude takřka nemožné.

Docházíme k jedinému závěru: jestliže si přejete, abyste dosáhli vzájemného vztahu, musíte zkrátka milovat, aniž byste se snažili o to, abyste byli milováni. Za těchto podmínek se za prvé nevytváří nadbytečný potenciál, což znamená, že se neobjevuje těch padesát procent pravděpodobnosti, podle nichž by měly rovnovážné síly působit proti vám. Za druhé, pokud o vzájemný vztah neusilujete, neformulují se ani nekontrolovatelné dramatické myšlenky na nerozdělitelnou lásku, tím pádem vás vaše vyzářování nestahuje na patřičné dráhy života. Jestliže naopak prostě milujete bez práva vlastnit, pak se parametry vyzářování přizpůsobují těm drahám života, kde nabídka vzájemných vztahů existuje. Ve vzájemné lásce přece vztahy závislosti také neexistují. Pokud ji už máte, není důvod, proč byste se měli kvůli právu vlastnit znepokojoval. Představte si, jak se vaše šance zvyšují už jen tím, že se práva vlastnit zříkáte! A potom nevýslovná láska je velkou vzácností a už to samo vzbuzuje živý zájem a sympatie. Cožpak pro vás osobně není příjemné, jestliže vás někdo prostě miluje a nečiní si žádné nároky?

Druhý extrém práva vlastnit představuje samozřejmě žárlivost. V tomto případě disponují rovnovážné síly také dvěma variantami možného působení. Jestliže vám již

předmět lásky patří, pak nadchází čas pro pivní variantu: ještě více vás sblížit. Ve skutečnosti se někomu žárlivost druhé polovičky v jistém stupni dokonce zamlouvá. Zato druhá varianta působení rovnovážných sil se omezuje na zničení toho, co žárlivost zplodilo, tedy k potření lásky. Přitom platí, že čím vyšší intenzity žárlivost dosahuje, tím vyšší bude mohyla lásky. Je to totéž jako přejít od požitku z vůně květin k výrobě parfémů.

Vše, co je uvedeno výše, se týká stejnou měrou mužů i žen. Ale to dosud není konec. K nastolenému tématu se ještě vrátíme, až budeme probírat další koncepce transurfingu. Je to všechno tak prosté a zároveň složité. Komplikované je to proto, že zamilovaný člověk ztrácí schopnost zdravě uvažovat a tato doporučení nejspíše přijdou vniveč. Z toho důvodu se ani nebudu rozčilovat, protože se zříkám práva vlastnit vaši vděčnost.

Pohrdání a domýšlivost

Za závažné narušení rovnováhy se považuje odsuzování druhých lidí, a zejména pak pohrdání jimi. V energetickém plánu se nevyskytují lidé dobří a špatní. Existují pouze ti, kdo se podrobují zákonům přírody, a ti, kdo působí ve vzniklém *statutu quo* rušivě. Druzí jmenovaní se vždy v konečném součtu podrobují působení sil, které usilují o navrácení narušené rovnováhy.

Samozřejmě se často vyhrotí situace, kdy si člověk odsouzení zaslouží. Právě to vaše? To není bohapustá otázka. Pokud dotyčný uškodil zrovna vám, narušil tím především rovnováhu a vy se stáváte nikoli zdrojem nezdravého potenciálu, ale prostředkem, který síly využívají k tomu, aby znovu nastolily rovnováhu. Jestliže v takové situaci vyslovíte vše, co si o něm myslíte, dostane buřič pohody po zásluze a vy touto cestou podniknete náležité kroky v rozumné míře. Avšak neprovedl-li předmět vašeho odsouzení nic zlého konkrétně vám, znamená to, že vy jej nemáte právo obviňovat.

Přistupme k dané otázce z ryze obchodního hlediska. Jistě se mnou budete souhlasit, že je zcela nesmyslné, abyste pocítovali nenávist vůči vlkovi, který zadával ovečku, jestliže celou akci sledujete v televizi. Pocit spravedlnosti nás neustále ponouká, abychom soudili různé lidi. Jenže z toho se brzy stane zvyk a mnozí se s postupem let vypracují na profesionální obviňovatele. Ve většině případů ani netuší, co konkrétního jedince podnítilo, aby právě tak postupoval. Možná, že na jeho místě by se vám dařilo ještě hůře?

Následkem takového odsouzení vytváříte kolem vlastní osoby nadbytečný potenciál. A jak by ne, vždyť platí, že nakolik špatný je obžalovaný, natolik dobří musíte být vy sami. U něho už se objevily rohy a kopyta, takže vy musíte být andělem. A protože vám křídla nerostou, vstupují do děje síly snažící se o návrat rovnováhy. Jejich metody se budou lišit podle každé konkrétní situace. Ale výsledek v podstatě vyplývá jeden a tentýž – dostanete políček. V závislosti na síle a formě odsouzení může být takový políček buď téměř nepostřehnutelný, nebo tak silný, že se octnete na horší dráze života.

Sepsat dlouhý seznam typů odsudků a jejich následků byste dokázali sami, nicméně pro objasnění uvedu několik příkladů sám.

Nikdy lidmi nepohrdejte, ať by to mělo být kvůli čemukoli. Pohrdání patří k nejošemetnějším druhům odsudků, protože v konečném účtování – jež následuje po zapůsobení rovnovážných sil – se můžete octnout na místě toho, kým opovrhujete. Pro síly takové řešení představuje nejpřímější a nejsnazší způsob, jak mohou obnovit ztracenou harmonii. Pohrdáte žebráky a bezdomovci? Sami můžete přijít o peníze i o dům, a rovnováha pak bude obnovena. Pohrdáte lidmi s fyzickými nedostatky? Není problém, také pro vás se najde nešťastná nehoda. Pohrdáte alkoholiky a narkomany? Bez okolků můžete zaujmout jejich místo. Vždyť ani oni se tak nenarodili, ale stávají se jimi v důsledku složitých životních situací. Tak proč by právě vás měly tyto okolnosti minout?

Nikdy nepohrdejte svými kolegy z práce, i kdybyste k tomu měli důvod. V lepším případě se dopustíte téže chyby.

V horším hrozí konflikt, který vám nepřinese nic dobrého. Mohli byste dostat výpověď, dokonce i kdyby byla pravda na vaší straně.

Pokud jiného člověka odsuzujete již pro to, že se vám nelíbí, jak je oblečen, sami se na stupnici dobrý-špatný postavíte na nižší stupeň, protože vyzařujete negativní energii.

Jestliže se člověk pyšní vlastními úspěchy nebo je zamilován sám do sebe, není na tom nic špatného. Absolutní láska k sobě si vystačí sama, proto nikomu nepřekáží. Rovnováha se narušuje pouze v případě, že se přemrštěnému hodnocení klade jako protiváha přezíravý vztah vůči cizím slabostem, nedostatkům či zkrátka jen skromným úspěchům. Tehdy se sebeláska mění v domýšlivost a hrdost v ješitnost. Jako výsledek působení rovnovážných sil opět obdržíte políček.

Pohrdání a domýšlivost jsou výhradně lidské neřesti. Zvířata je neznají. Řídí se účelným záměrem, čímž zároveň plní vůli dokonalé přírody. Divoká příroda je dokonalejší než rozumný člověk. Vlk, jakož i kterýkoli jiný dravec, nezakouší vůči své kořisti ani nenávisť, ani pohrdání. (Zkuste si sami vyzkoušet pocítit nenávisť či pohrdání ke karbanátku.) Zato lidé budují vzájemné vztahy mezi sebou na průběžném nadbytečném potenciálu. Většina zvířat a rostlin žije tak, že si jej neuvědomují. Vědomí člověku přineslo jak chvályhodné přednosti, tak i škodlivé špatnosti, jako jsou domýšlivost, přezíravost či komplex viny a méněcennosti.

Nadřazenost a méněcennost

Pocity nadřazenosti i méněcennosti patří mezi vztahy závislosti v ryzí podobě. Vaše vlastnosti a schopnosti jsou srovnávány s kvalitami jiných, proto se nevyhnutelně vytváří nadbytečný potenciál. Na energetické úrovni nehraje žádnou roli, zda svou nadřazenost vyjadřujete veřejně, nebo si při srovnání s ostatními gratulujete vskrytu duše. Není třeba dokazovat, že hlasité vyjádření nadřazenosti vám nepřinese nic jiného než nepřízeň okolí. Tím, že se člověk s ostatními srovnává ve svůj prospěch, uměle usiluje o to, aby se

realizoval na cizí účet. Taková snaha vždy vytváří potenciál, dokonce i pokud se jedná o pouhý stín povýšenosti, již nevyjádříte okatě. Působení rovnovážných sil se bude v podobných případech projevovat vždy jako políček.

Je pochopitelné, že se jedinec při porovnávání s okolním světem snaží dokazovat svou důležitost. Ale seberealizace prostřednictvím srovnání je iluzorní. Jako analogii si můžeme uvést mouchu, která se snaží prorazit sklo, zatímco vedle je otevřené větrací okénko. Jestliže někdo usiluje o to, aby objevil svůj význam ve světě, potom se energie ztrácí na udržení uměle vytvořeného nadbytečného potenciálu. Sebezdokonalování naproti tomu rozvíjí reálné hodnoty, proto se energií nemrhá a energie nevytváří škodlivý potenciál.

Možná vám připadá, že energie, jež se vynakládá na srovnávání, je zanedbatelná. Ve skutečnosti se na udržování dostatečně silného potenciálu tato energie spotřebovává ve značném množství. Hlavní roli zde hraje úmysl nasměrovat energii na tu či onu stranu. Pokud si člověk stanoví za cíl, že dosáhne nějaké ctnosti, jeho úmysl ho žene vpřed. Jestliže má v úmyslu demonstrovat světu svá výsadní práva, nepohne se z místa a vytvoří v energetickém poli nestejnorodé oblasti. Svět se otřeše v záři výsadních práv a do hry vstoupí rovnovážné síly. Nemají velký výběr: buď oživí vybledlé barvy okolního světa, nebo ztlumí zář nevhodné hvězdy. První varianta jim ovšem připadá příliš náročná. Zbývá tedy pouze druhá. Rovnovážné síly si mohou zvolit, kterým z početných postupů se úkolu zhostí. Vůbec nemusí ctižádostivce zbavovat jeho práv. Aby mu srazily pyšný hřebínek, stačí jim, obdarují-li ho nějakou mrzutou nepřijemností.

Nejrůznější nepřijemnosti, problémy a překážky často přijímáme jako neoddělitelné vlastnosti tohoto světa. Nikoho nepřekvapuje, že všechny, počínaje drobnými a konče obrovitými, nám připadají jako bezpodmíneční průvodci životem každého z nás. Všichni do jednoho jsme si zvykli, že náš svět je zkrátka takový. Ve skutečnosti představuje nepřijemnost anomálii, nikoli normální jev. Vymežit

logickou cestou, odkud se bere a proč se vyskytuje právě u vás, bývá často nemožné. Nicméně většinu nepříjemností tak či onak vyvolalo působení rovnovážných sil, vynaložené za účelem odstranění nadbytečných potenciálů, jež jste vytvořili vy nebo lidé z vašeho okolí. Vy si totiž neuvědomujete, že nadbytečný potenciál produkuje, a nepříjemnosti poté přijímáte jako nutné zlo, aniž byste je vnímali jako projev rovnovážných sil.

Většího dílu mrzutostí se můžete zbavit, pokud se osvobodíte od titánských snah, které věnujete na udržování nadbytečných potenciálů. Nejenže mrháte obrovskou energií, ale ještě rovnovážné síly obracíte tak, že dosažený výsledek je přímo opačný zamýšlenému. Je tedy naprosto nutné, abyste se přestali chovat jako moucha narážející do zavřeného okna a abyste své úmysly přesměrovali na rozvinutí předností, aniž byste zapomínali na svou pozici na žebříčku nadřazenosti. Jakmile ze svých beder shodíte břímě obav, jež jste si naložili zvýšením vlastní důležitosti, vymaníte se z vlivu rovnovážných sil. Problém se zmenší a krátce na to pocítíte větší jistotu ve vlastní síly.

Na druhou stranu zahánějte byť i sebemenší myšlenky na to, že byste snad byli schopni řídit okolní svět. Bez ohledu na svou pozici na společenském žebříčku byste se s takovým postojem určitě ocitli v poli poražených. Snahy měnit okolní svět narušují rovnováhu. Aktivní zasahování do uspořádání světa v jakémkoli stupni se dotýká zájmů mnoha lidí. Transurfing umožňuje, abyste si vybrali osud, aniž byste zasahovali do zájmů jiných osob. Navíc funguje mnohem účinněji, než kdybyste na cestě za svým cílem zdolávali překážky tak, že byste se neohlíželi napravo ani nalevo. Osud máte skutečně ve svých rukou, ale pouze v tom smyslu, že disponujete možností vybírat si jej, nikoli však jej měnit. Jestliže se lidem umožní, aby jednali z pozice tvůrce vlastního osudu v pravém smyslu slova, mnozí utrpí porážku. V transurfingu se pro boj nenachází prostor, proto můžete válečnou sekeru s ulehčením zakopat.

Na druhou stranu odmítnutí pocitu nadřazenosti nemá nic společného se sebeponižováním. Znevažování vlastních

kladů představuje nadřazování se, ovšem s opačným znaménkem. Na energetické úrovni nehraje plus nebo minus žádnou roli. Hodnota vznikajícího potenciálu je přímo úměrná významu v posunu hodnocení. Jestliže se rovnovážné síly střetnou s pocitem důležitosti, působí na ni tak, aby ji shodily z piedestalu. V případě komplexu méněcennosti člověka nutí, aby se své uměle podhodnocené přednosti snažil nějak vyzdvihnout. Rovnovážné síly obvykle účinkují přímo, aniž by se staraly o křehkost lidských vztahů. Proto se člověk chová nepřírozeně, a tím ještě více zdůrazňuje to, co chce skrýt.

Například výrostci se chovají drze, čímž si kompenzují vlastní nedůvěru v sebe sama. Aby ostýchaví lidé skryli svou plachost, mohou jednat až příliš nevázaně. Když se jedinci s nízkým sebehodnocením chtějí ukázat z té nejlepší stránky, sklouzávají ke strnulosti nebo pouze předstírají. A tak bychom mohli pokračovat dále. Boj s vlastními komplexy v každém případě přináší ještě více nepříznivé a nepříjemné následky nežli komplexy samy.

Jistě chápete, že podobné pokusy přicházejí vniveč. Bojovat s komplexem méněcennosti je zbytečné. Jediný způsob, jak se lze vyhnout jeho následkům, spočívá v tom, že komplex odstraníte. Jenže zbavit se ho bude značně komplikované. Zbytečně byste sami sebe přesvědčovali, že je u vás vše v naprostém pořádku. Sebe sama oklamat nelze. Zde může vypomoci technika diapositivů, s níž se seznámíme později.

V tuto chvíli postačí, jestliže si zcela jasně vysvětlíme, že obavy z vlastních nedostatků, které by mohly vyjít najevo při srovnání s klady jiných lidí, fungují stejně jako přání ukázat své porovnatelné nadřazení. Výsledek bude odpovídat pravému opaku vašeho úmyslu. Nemyslete si, že všichni okolo přisuzují vašim nedokonalostem takový význam jako vy sami. Ve skutečnosti se každý stará pouze o svou osobu, proto je možné ze sebe titánské břemeno klidně shodit. Nadbytečný potenciál zmizí, rovnovážné síly přestanou upevňovat svou pozici a uvolněná energie se nasměruje na rozvíjení předností.

Mluvím o tom, abyste se svými nedostatky nebojovali a nesnažili se je skrývat, ale abyste je kompenzovali jinými vlastnostmi. Pokud vám chybí krása, můžete ji vyrovnávat svým kouzlem. Existují lidé, jejichž zevnějšek je dosti neatraktivní, ale stačí, aby pronesli pár slov, a společník je jimi očarován. Fyzické nedostatky se kompenzují vírou v sebe. Kolik významných lidí v historii se pyšnilo nevzhledným zevnějškem! Pokud vám chybí schopnost nenuceně společensky konverzovat, naučte se umění naslouchat. Existuje jedna průpovídka: „Všichni lžou, ale to nic nemění, protože nikdo nikoho neposlouchá.“ Vaše výmluvnost může lidi zajímat, ale teprve až v poslední řadě. *Všichni*, stejně jako i vy, jsou zaujati výhradně sami sebou, vlastními problémy, a proto dobrý posluchač, jemuž lze vše svěřit, představuje opravdový poklad. Ostýchavým lidem lze poradit jedno: strážte si tuto svou vlastnost jako oko v hlavě! Věřte, že nesmělost má skrytý půvab. Jakmile se zřeknete boje s ostýchavostí, přestanete vypadat neohrabaně a uvědomíte si, že lidé k vám chovají sympatie.

Rád bych uvedl ještě jeden příklad kompenzace. Nepřirozená potřeba *být krutý* velmi často ponouká lidi k tomu, aby napodobovali jiné osoby, které daného přívlastku již dosáhli. Bezstarostné kopírování cizího scénáře neplodí nic než parodii. Každý má svůj scénář. Postačí, vyberete-li si vlastní krédo a budete-li žít v souladu s ním. Napodobovat ostatní za účelem dosažení statutu krutého člověka znamená používat metody mouchy, jež naráží do skla zavřeného okna. I ve skupině výrostků se vůdcem stává ten, kdo žije v souladu se svým krédem. Vůdce se stal takovým, jakým je, protože se sám osvobodil od povinnosti radit se s ostatními o tom, jak má postupovat. Nepociťuje potřebu kohokoli napodobovat, prostě sám sebe důstojně zhodnotil, on sám ví, co dělat, nikomu nepochlebuje, nikomu se nesnaží nic dokázat. Je nezávislý a volný, netrápí jej nadbytečné potenciály a získává zasloužený náskok. Lídry se ve všech skupinách stávají ti, kdo žijí v souladu se svým krédem. Pokud se člověk zbavil břemene nadbytečného potenciálu, již nemá co bránit – je vnitřně svobodný, vystačí si sám a má více energie. Tyto

předností z něho ve srovnání s ostatními členy skupiny dělají vůdce.

Vidíte, kde se nachází otevřené větrací okénko? Možná si myslíte, že „to vše není pro mě, nakonec mě to ani tolik netrápí“. Nesnažte se sami sebe oklamat. Každý člověk je více či méně náchylný k tomu, aby kolem své osoby vytvářel nadbytečný potenciál. Ale obecně platí, že pokud se budete držet principů transurfingu, komplex méněcennosti či nadřazenosti se z vašeho života zkrátka vytratí.

Přání mít a nemít

Člověk hodně chce, málo dostane. Tato větička má své opodstatnění. Jen bych ji následovně parafrázoval: „Čím více člověk chce, tím méně dostane.“ Jestliže chcete něco velice moc získat, jste ochotni vsadit vše na jednu kartu, čímž vytváříte nadbytečný potenciál, který pak narušuje rovnováhu. Rovnovážné síly vás vrhnou na dráhy života, kde po předmětu, po němž toužíte, není ani památky.

Pokud bychom měli načrtnout obrázek, jak na energetické úrovni vypadá, když je člověk posedlý toužebným přáním, dopadlo by to nějak takto. Kanec se snaží lapit ptáčka. Velmi ho chce chytit a přitom se olizuje, hlasitě chrochtá a dychtivostí ryje zem. Ptáček samozřejmě uletí. Pokud se ale lovec prochází spolu s ptáčkem a tváří se lhostejně, má obrovskou šanci, že ho chytí za ocásek.

Lze rozlišit tři formy přání. První formou je silné přání, jež přechází do pevného úmyslu mít, a tedy jednat. Tehdy se přání vyplní. Potenciál přání se přitom rozptyluje, poněvadž se jeho energie spotřebovává na jednání. Ve druhém případě jde o nečinné toužebné přání, které představuje nadbytečný potenciál v ryzí podobě. Visí v energetickém poli a v lepším případě zbytečně spotřebovává energii toho, kdo se souží, a v horším případě přitahuje rozličné nepříjemnosti.

Jako nejzákeřnější se jeví třetí forma, kdy intenzivní touha přechází v závislost na inkriminovaném objektu. Velký význam, jenž mu přiřítáte, automaticky vyvolává vztah

závislosti, který plodí silný nadbytečný potenciál a ten provokuje taktéž zásadní reakci rovnovážných sil. Obvykle v taliové situaci padají prohlášení přibližně následujícího typu: Jestliže toho dosáhnu, má situace se značně zlepši.“ Jestliže toho nedosáhnu, můj život ztratí veškerý smysl.“

„Pokud to dokážu, ukážu sobě a všem, zač je toho loket.“

„Pokud to neudělám, nestojím za nic.“ Jestliže to dostanu, bude to moc dobré.“

„Pokud to nedostanu, bude to velmi špatné.“ A tak dále v různých variacích.

Navázete-li s předmětem svého přání vztah závislosti, zapojíte se do nadmíra bouřlivého víru, kde se v boji za to, co si přejete, vydáte ze všech sil. Nakonec ničeho nedosáhnete a svého přání se zřeknete. Rovnováha se obnoví a rovnovážným silám bude absolutně lhostejné, že jste tím utrpěli. Stalo se tak kvůli vašemu silnému nutkání naplnit svou touhu. Přání se postavilo na jednu misku vah a vše ostatní na druhou.

Naplnění dochází pouze první forma, kdy se přání mění v *ryzí záměr*, prostý nadbytečných potenciálů. My všichni jsme si zvykli, že na tomto světě musíme za vše platit, že nic nedostáváme zadarmo. Ve skutečnosti však pykáme pouze za nadbytečné potenciály, jež sami vytváříme. V prostoru variant je vše bezplatné. Za splnění přání platíme tím, že dochází k absenci důležitosti a vztahu závislosti, mám-li se vyjádřit ekonomickými termíny. K tomu, abychom se přesunuli na dráhu života, kde se naše přání mění ve skutečnost, nám postačí pouze *energie ryzího záměru*. O záměra budeme hovořit později. Nyní si jenom uvědomte, že za ryzí úmysl označujeme jednotu přání a jednání za nepřítomnosti důležitosti. Čistý mi připadá například svobodný úmysl dojít si do trafiky koupit noviny.

Čím vyšší hodnotu budete událostem přiřkládat, tím pravděpodobněji skončí neúspěchem. Jestliže tomu, co máte, ještě přisoudíte podstatně vyšší význam a pokud si dané věci i velmi vážíte, rovnovážné síly vám ji nejspíše odejmou. Vyznačuje-li se to, co chcete získat, také příliš velikou

důležitostí, pak to stěží získáte. Nezbytně musíte snížit laťku významnosti, důležitosti.

Představte si, že jste dokonale poblázněni novým autem. Odfukujete z něj pylová zrnka, ochraňujete a obletujete jej, bojíte se, abyste jej nepoškrábali, obecně řečeno hýčkáte jej a zbožňujete. V důsledku vašeho počínání vzniká nadbytečný potenciál. To vy jste vozidlu přiřkli tak zásadní význam. Jenže ve skutečnosti se jeho významnost v energetickém poli rovná nule. Rovnovážné síly však brzy najdou někoho, kdo vašeho miláčka zmrzačí. Nebo nakonec vy sami, pokud budete přespříliš opatrní, někam zapadnete. Postačí, abyste auto přestali zbožňovat a začali k němu přistupovat zcela běžně, už tím pro něj nebezpečí výrazně klesne. Chovat se normálně vůbec neznamená bezstarostně. Vozidlo můžete dokonale ošetřovat, aniž byste z něj dělali idol.

Utkvělé přání mít v sobě tají i druhý aspekt. Existuje názor, že pokud člověk něco doopravdy moc chce, může toho dosáhnout. Mohlo by se vám zdát, že lze předpokládat, že velmi silné přání vás vynese na dráhu života, kde se dokáže splnit. Jenže tak to není. Jestliže vaše přání již přešlo v závislost, v jakousi psychózu, až hysterické usilování o to, abyste dosáhli svého, ať to stojí, co to stojí, znamená to, že v hloubi duše už v jeho splnění nevěříte, a tedy vysíláte záření se „závažnými poruchami“. Nepodporuje-li vás víra, snažíte se ze všech sil sami sebe přesvědčit, čímž se potenciál ještě více zahušťuje. Hrozí nebezpečí, že byste na „dílo svého života“ mohli ztratit i celý život. Jediné, co lze v takovém případě udělat, je to, že snížíte důležitost vytčeného cíle. Jako by to byly noviny, pro něž si jdete do trafiky.

Silné přání čemukoli se vyhnout představuje logické prodlužování nespokojenosti s okolním světem nebo se sebou samým. Čím silněji se toto nutkání prosazuje, tím větší síla se kupí v nadbytečném potenciálu. Čím více inkriminovanou věc nechcete, tím mohutněji narůstá pravděpodobnost konfliktu. Rovnovážným silám je lhostejné, jak bude rovnováhy dosaženo. Lze jí docílit dvěma způsoby: buď vás od konfliktu odvést, nebo jej vyvolat. Nejlepší by bylo, kdybyste se nevraživosti vědomě zřekli, abyste nehromadili

nadbytečný potenciál. Ale to ještě není vše. Když přemýšlíte o tom, co nechcete, vyzařujete energii na frekvenci té dráhy, kde se to musí stát. Vždy dostáváte to, co aktivně nechcete.

Probíhá doslova následující. Člověk se nachází na slavnostní audienci na velvyslanectví, všichni okolo vypadají důstojně, kultivovaně, vyrovnaně. A vtom dotyčný začne divoce máchat rukama, dupat nohama a zoufale křičet, že *nechce*, aby ho každou chvíli odvedli pryč. Samozřejmě se objeví ochranka, bere podivína pod rukama, zatímco on protestuje a křičí – oni ho přesto pomalu vyvedou na vzduch. Popsaný obrázek je ve skutečnosti příliš nadnesený, ale na energetické úrovni vše probíhá s touto intenzitou.

Podívejme se ještě na jeden příklad. Řekněme, že vás uprostřed noci vzbudí hluk u sousedů. Chcete spát, zítra jdete do práce, ale u nich veselí právě vrcholí. Čím více budete chtít, aby zmlkli, tím pravděpodobněji se hluk protáhne ještě na dlouho. Čím více se budete zlobit, tím bude zábava divočejší. Budete-li je dostatečně nenávidět, lze zaručit, že se takové noci budou opakovat stále častěji. Na řešení daného problému lze aplikovat metodu odmítnutí či utlumení kyvadla. Utlumení dosáhnete v případě, budete-li k nastalé situaci přistupovat ironicky. Také je možné vše zcela ignorovat, nedávat najevo žádné emoce ani zájem. Tehdy dojde k odmítnutí kyvadla, takže potenciál nevzniká. Klid by vám mělo dodat vědomí toho, že máte na výběr a víte, jak jej využít. Sousedé se brzy ztiší. Takhle to tedy funguje, přesvědčte se sami.

Nyní můžete analyzovat a posoudit, kde jste sami přecenili význam nějaké záležitosti a jaké problémy jste kvůli tomu nakonec museli řešit. Vyvíjí-li se všechno úplně špatně, ponechte důležitost stranou, setřeste ze sebe vztah závislosti a umíněně vysílejte kladnou energii. Čím hůře se nyní cítíte, tím lépe. Jestliže se domníváte, že jste utrpěli krutou porážku, dokážete tak zhodnotit situaci. Radujte se! Rovnovážné síly stojí v daném případě na vaší straně, protože jejich úkolem je kompenzovat špatné dobrým. Nemůže být neustále špatně, stejně jako nemůže být bez přestání dobře. Nikdo nemůže plout na vlně úspěchu celý život. Na energetické úrovni lze

pozorovat přibližně toto: přepadli vás, vynadali vám, ztloukli vás a potom vám strčili měšec peněz. Čím větší újmu jste utrpěli, tím víc peněz bude měšec obsahovat.

Pocit viny

Pocit viny se řadí mezi ryze nadbytečné potenciály. Jde
● to, že v přírodě takové pojmy jako dobře nebo špatně neexistují. Jak dobré, tak špatné jednání je pro rovnovážné síly ekvivalentní. Rovnováha se obnovuje pokaždé, když vzniká nadbytečný potenciál. Jestliže jste postupovali nesprávně a uvědomili jste si to, zaznamenali jste u sebe pocit viny (je třeba mě potrestat) – a vytvořili jste nadbytečný potenciál. Nebo jste naopak jednali správně, uvědomili jste si to a zakusili jste pocit hrdosti na sebe sama (je třeba mě odměnit) –

i v tomto případě jste nahromadili potenciál. Rovnovážné síly nedokážou rozeznat, za co mají trestat nebo co by měly chápat. Pouze odstraňují nestejnorodost v energetickém poli.

Odplatou za pocit viny bude vždy trest, ať už v té či oné podobě. Pokud se pocit viny nedostaví, nemůže následovat trest. Bohužel pocit hrdosti na dobré jednání bude mít za následek také trest, a nikoli odměnu. Rovnovážné síly totiž musí nezbytně odstranit nadbytečný potenciál hrdosti, který by odměna pouze posílila.

Vnucený pocit viny, tedy takový, který nám byl zvenčí vnucen „spravedlivými“ lidmi, hromadí potenciál na druhou, protože člověka už tak mučí svědomí a ještě se na něho sesypává hněv světců. A konečně největší nadbytečný potenciál produkuje neodůvodněný pocit viny související s vrozeným sklonem být za vše zodpovědný. V takovém případě vůbec nemá cenu zakoušet výčitky svědomí, neboť jejich příčina je pouze smyšlená. Komplex viny může jaksepatří pokazit život, protože postižený se působení rovnovážných sil, tedy všemožným trestům za pomyslná provinění, podrobuje bez ustání.

Právě proto se zrodila následující prűpovídka: „Drzost je druhé štěstí.“ Lidí, které výčitky svědomí nemučí, se rovnovážné síly zpravidla nedotýkají. Přitom by bylo tolik

třeba, aby Bůh darebáky potrestal. Mohl by vzniknout dojem, že spravedlnost musí zvítězit a že zlo musí být trestáno. Jenže ať vám to připadá jakkoli smutné, přírodě není pocit spravedlivosti vlastní. Naopak na řádné lidi s vrozeným pocitem viny ustavičně dopadají nové pohromy, zatímco nestydaté a cynické zloděje často provází beztrestnost, ale také úspěch.

Aniž byste o tom měli povědomí, pocit viny plodí dozajista scénář trestu. V souladu s tímto scénářem vás podvědomí dovede k odplatě. V lepším případě se pořežete, utržíte pár pohmožděnin nebo se objeví nějaké problémy. V horším případě může dojít k nehodě s těžkými následky. To způsobuje pocit viny. Nese v sobě pouze rozpad, neskrývá se v něm nic užitečného ani tvůrčího. Není třeba mučit se výčitkami svědomí – to ničemu nepomůže. Nejlepší bude, jestliže se budete chovat tak, abyste později nemuseli pocit viny zakoušet. A pokud se už něco stalo, je nesmysl zbytečně se užírat, tím se nikomu lépe neudělá.

Biblická přikázání nepoučují lidstvo o tom, že je třeba dobře se chovat, nýbrž doporučují, jak by měl člověk jednat, aby se nenarušovala rovnováha. To pouze my, s rudimenty naší dětské psychiky, přijímáme přikázání tak, jako by nám maminka nařizovala, abychom neskotačili a postavili se do rohu. Naproti tomu nikoho ani nenapadne, aby trestal záškodníky. Lidé si sami vytvářejí problémy, když rovnováhu narušují. Přikázání na ně pouze upozorňují.

Jak bylo již výše řečeno, pocit viny funguje jako provázek, za nějž mohou kyvadla, zejména manipulátoři, člověkem cloumat. Manipulátorem se stávají lidé, kteří jednají v rámci formulky: „Ty musíš dělat, co já řeknu, protože neseš vinu.“ Nebo: Jsem lepší než ty, protože ty nejsi nevinný.“ Usilují o to, aby svému svěřenci vnutili pocit viny, aby nad ním získali moc či aby se prosadili. Navenek vypadají taková lidé spravedlivě. Pro ně je odedávna dáno, co je správně a co špatně. Vždy říkají ta správná slova, proto mají vždy pravdu. Veškeré jejich počínání bývá také vždy bezvadně správné.

Avšak je třeba podotknout, že ne všichni spravedliví lidé mají sklony k manipulaci. Kde se u manipulátora bere potřeba neustále někoho poučovat a řídit? Je podmíněna tím, že ho v duši ustavičně drásají pochybnosti a nejistota. Tento vnitřní boj zkušeně skrývá jak před svými blízkými, tak před sebou samým. Nepřítomnost vnitřního stěžně, kterým se vyznačují skutečně spravedliví lidé, strhává manipulátora k tomu, aby sám sebe prosazoval na úkor druhých. Potřeba poučovat a řídit vyvěrá z přání upevnit si pozici tím, že bude ponižovat svěřence. Vznikají vztahy závislosti. Bylo by správné, kdyby rovnovážné síly za to manipulátorům po zásluze oplácely. Nadbytečný potenciál se však hromadí pouze tam, kde sice existuje napětí, ale nepohybuje se energie. V daném případě předává svěřenec manipulátorovi svou energii, proto potenciál nevzniká a manipulátor jedná beztrestně.

Jakmile dá někdo najevo, že je připraven vzít na svá bedra pocit viny, už se na něho manipulátor lepí a začíná sát energii. Aby se člověk nedostal do jeho vlivu, musí se pouze oprostít od pocitu viny. Před nikým se nemusíte ospravedlňovat a nikomu nejste nic dlužni. Pokud nějaká vina skutečně existuje, je možné odpykat si trest, jenom se člověk nesmí považovat za vinného. A dlužíte něco svým blízkým? Také ne. Přece se o ně staráte z přesvědčení, a nikoli z přinucení. To je zcela jiná věc. Vzdejte se náchylnosti k ospravedlňování se, pokud jí trpíte. Tehdy manipulátor pochopí, že vás nemá za co chytit, a nechá vás na pokoji.

Mimořádně pocit viny bývá prvotní příčinou komplexu méněcennosti. Jestliže vás v jakékoli záležitosti přepadá pocit méněcennosti, vězte, že se vymezuje na základě srovnávání s ostatními lidmi. Jako by se zahajoval vyšetřovací proces, kde vy sami vystupujete v roli soudce sebe sama. Ale to se jen zdá, že soudci jste vy sami. Ve skutečnosti se děje něco jiného. Zpočátku máte tendenci brát na sebe vinu – není důležité za co. Zkrátka jste v zásadě ochotni být vinnými, čímž souhlasíte s tím, že můžete být obžalováni a můžete si odpykat trest. Jestliže se srovnáváte s jinými, umožňujete

jím, aby převzali právo mít nad vámi převahu. Všimněte si, že jste jim ho předali vy sami, dovolili jste cizím lidem, aby se považovali za někoho, kdo je lepší než vy! Oni si to nejspíše nemyslí, ale vy sami jste se tak rozhodli a jménem druhých vystupujete v roli soudce sebe sama. Z toho vyplývá, že oni vás soudí, protože vy sami jste se soudu vydali.

Vezměte si zpět právo být sám sebou a vstaňte z lavice obžalovaných. Nikdo se vás neopovází soudit, jestliže se sami nepovažujete za vinného. Pouze vy můžete dobrovolně dát druhým privilegium, aby se stali vašimi soudci. Možná vám připadá, že se tu zabývám bohapustou demagogií. Vždyť pokud nějaké skutečné nedokonalosti existují, vždy se najdou lidé, kteří je zpozorují. Spolehněte se, opravdu je najdou. Ale jenom v tom případě, že vycítí, že vy sami jste ochotni vzít na sebe za své nedostatky viny. Pokud si o sobě byť na vteřinu pomyslíte, že jste vinni tím, že jste horší než druzí, oni to určitě vycítí. A naopak jestliže vás pocit viny netíží, nikoho ani nenapadne, aby se realizoval na váš účet. Zde se projevuje velmi jemný vliv nadbytečného potenciálu na okolní energetické prostředí. Z pohledu zdravého rozumu tomu lze na sto procent uvěřit jen stěží. Avšak slovy nic dokazovat nemohu. Nevěříte-li, prověřte si to!

K pocitu viny se vztahují ještě dva zajímavé aspekty: moc a odvaha. Jestliže člověk uvedeným pocitem trpí, snadno se poddává vůli jiných lidí, kteří jím netrpí. Jsem-li potenciálně připraven uznat, že bych mohl být čímkoli vinen, podvědomě jsem přichystán nést trest neboli jsem připraven k tomu, abych se podrobil. Netrápí-li mě pocit viny, ale naopak se u mě prosazuje potřeba seberealizace na účet druhých, jsem připraven stát se manipulátorem. Vůbec tím nechci říct, že se lidé rozdělují na manipulátory a loutky. Povšimněte si ovšem jisté zákonitosti. U pánů a panovníků se pocit viny rozvíjí v nejmenším možném rozsahu nebo zcela chybí. Pocit viny je cizí cynikům a dalším lidem neobdařeným svědomím. Drží se metody kráčet po hlavách či přes mrtvolky. Nepřekvapuje nás, že k moci se velmi často dostávají nečestné osoby. Opět to samozřejmě neznamená, že moc je špatná a že všichni lidé,

kteří jsou u moci, musí být špatní. Možná se i vaše štěstí skrývá v tom, že se jednou stanete oblíbencem kyvadla. Každý se rozhoduje sám za sebe, jak bude své svědomí vážit, v tom nemá nikdo právo něco vám nakazovat. Od pocitu viny je tedy třeba se distancovat.

Druhý zmíněný aspekt – odvaha – je příznakem nepřítomnosti pocitu viny. Podstata strachu dlí v podvědomí a jeho příčinou bývá nejen hrůzu nahánějící neznámo, nýbrž také obava z trestu. Pokud jsem vinen, potenciálně souhlasím s tím, že si odpykám trest, a proto se bojím. Ve skutečnosti se smělí lidé nejenže nemučí výčitkami svědomí, ale ani netrpí nejmenším pocitem viny. Nemají se čeho bát, poněvadž jejich vnitřní soudce je utvrzuje v tom, že jejich činy jsou správné. Bázlivým obětím je naopak vlastní jiná pozice: nejsem přesvědčen, že postupuji správně, mohou mě obvinít, kdokoli mě může potrestat. Pocit viny, dokonce i ten nejtitěrnější a skrytý někde v hloubi, otevírá pomyslné dveře trestu. Jestliže trpím pocitem viny, znamená to, že potenciálně souhlasím s tím, že lupič nebo bandita mají právo na to, aby mě napadli, a proto se bojím.

Lidé vynalezli jeden zajímavý způsob na rozptylování nadbytečného potenciálu viny – prosbu o odpuštění. Skutečně to funguje. Nosí-li v sobě člověk pocit viny, snaží se udržet negativní energii a hromadí nadbytečný potenciál. Jakmile poprosí o odpuštění, potenciál se uvolňuje a energie se může rozptýlit. Prosba o odpuštění, přiznání vlastních chyb, modlitba za odpuštění hříchů, zpověď – to všechno patří mezi metody, jimiž se lze zbavit potenciálu viny. Tím, že si člověk vystavuje odpustky, vlastně konkrétním způsobem odpouští sám sobě obvinění, jež si sám vytvořil, a hned se mu dýchá snáze. Pouze je nutné dohlížet na to, aby se pokání nezměnilo v závislost na manipulátorech. Ti právě na to čekají. Jestliže požádáte o odpuštění, uznáte svou chybu, abyste potenciál snížili. Manipulátoři se budou nejdnou snažit, aby vám onu chybu připomněli, a tím vás budou provokovat k tomu, abyste se pocitu viny drželi. Nedejte se jejich provokacemi nachytat – právo prosit o odpuštění za své chyby máte pouze jedenkrát a naposled.

Zřeknutí se pocitu viny představuje nejúčinnější prostředek pro přežití v agresivním prostředí: ve vězení, v tlupě, v armádě, na ulici. Ne nadarmo panuje v kriminálním světě tajné pravidlo: „Nevěř, neboj se, nepros.“ Uvedené krédo vybízí k tomu, abyste nevytvářeli nadbytečný potenciál. Potenciály, které vám mohou v agresivním prostředí prokázat špatnou službu, se zakládají na pocitu viny. Vlastní bezpečnost lze ochránit tak, že budete demonstrovat svou sílu. Ve světě, kde přežívá silnější, taková strategie funguje. Ale to je příliš extenzivní metoda. Mnohem efektivněji působí vyloučení potenciální možnosti trestu z podvědomí. Pro ilustraci lze uvést následující příklad. V bývalém Sovětském svazu úmyslně vsazovali politické vězně ke zločincům, aby zlomili jejich vůli. Jenže celá akce vyústila tak, že mnozí političtí vězni jakožto nevšední osobnosti nejenže se nestali oběťmi posměchu, ale dokonce si mezi zločinci vydobyli autoritu. Trik spočívá v tom, že osobní nezávislost a hodnota se cení více než síla. Fyzickou silou disponuje mnoho z nás, zato síla osobnosti představuje řídký jev. V nepřítomnosti pocitu viny je zakletý klíč k vlastní důstojnosti. Pravá osobní síla se neskrývá ve schopnosti popadnout někoho pod krkem, ale v tom, nakolik se osobnost může osvobodit a být na pocitu viny nezávislou.

Proslulý ruský spisovatel Anton Pavlovič Čechov řekl: „Po kapkách ze sebe vytlačuji otroka.“ Tato fráze zdůrazňuje úsilí člověka o to, aby se zbavil pocitu viny. Zbavit se znamená bojovat. Avšak v transurfingu se pro boj ani pro násilí na sobě sama nenachází místo. Vhodnější řešení se ukrývá jinde: *zříkat se, tedy vybírat si*. Není nutné, abyste ze sebe pocit viny vytlačovali. Postačí, pokud si jednoduše zvolíte, že budete žít v souladu s vlastním krédem. *Nikdo není oprávněn vás soudit. Vy máte právo být sami sebou.* Rozhodnete-li se, že budete sami sebou, vytratí se nevyhnutelná povinnost ospravedlňovat se a strach z trestu se rozptýlí. A vtom se přihodí vsutku podivná věc: nikdo vás nebude moci urazit. Ať už se budete nacházet kdekoli: ve vězení, v armádě, v partě, v práci, na ulici, v baru, zkrátka kdekoli. Nikdy se neocitnete v situaci, kdy by vám někdo

vyhrožoval násilím. Jiní budou čas od času vystaveni násilí v té či oné podobě, ale vy ne, protože jste ze svého podvědomí vypudili pocit viny, a to znamená, že na vašich drahách života scénář trestu zkrátka neexistuje. Je to tak.

Peníze

Je těžké mít peníze rád bez úsilí o to, abychom je vlastnili. Proto se v tomto případě ukazuje jako prakticky nemožné vyhnout se vztahu závislosti. Lze se pouze snažit, abychom jej snížili na minimum. Jestliže si k vám peníze našly cestu, mějte z nich radost. V žádném případě se však kvůli nedostatku nebo ztrátě peněz netrapte, jinak se jich k vám bude kutálet stále méně. Typickou chybou člověka, vydělává-li málo peněz, bývá to, že neustále fňuká, jak se mu finančních prostředků věčně nedostává. Parametry takového vyzařování odpovídají chudým drahám života.

Mimořádně nebezpečně působí, jestliže podléháte obavám, že peněz bude stále méně. Strach představuje energeticky nejnasycenější emoce, proto se – když zakoušíte strach z toho, že peníze ztratíte nebo jich nevyděláte dost – sami efektivním způsobem přemísťujete na dráhy, kde bude finančních prostředků skutečně neustále ubývat. Pokud jste se do popsané pasti nechali chytit, vyprostit se z ní bude dost náročné, ale možné to je. Za daným účelem musíte odstranit příčinu nadbytečného potenciálu, který jste sami vytvořili. Jeho původce hledejte v závislosti na penězích či v příliš silném přání je vlastnit.

Pro začátek se smířte a spokojte s tím, co máte. Chovejte na mysli, že vždycky může být hůře. Přání, abyste získali více peněz, si odpírat nemusíte. Jen je třeba, abyste se klidně stavěli k tomu, že k vám zatím netečou proudem. Vžijte se do pozice hráče, jenž může v libovolném okamžiku buď zbohatnout, nebo prohrát vše.

Mnohá kyvadla využívají financí jako univerzálního prostředku k zúčtování s přívrženci. Právě činnost kyvadel přispěla k obecné fetišizaci peněz. Člověk si s jejich pomocí může zabezpečit existenci v materiálním světě. Takřka vše lze prodat a koupit. Penězi se vyplácejí všechna kyvadla – ať

si vyberete jakékoli. V tom se skrývá nebezpečí. Jestliže sednete na návnadu s falešným leskem, velmi snadno byste mohli uhnout na dráhy života, které se od vašeho štěstí nacházejí velice daleko.

Za účelem sledování vlastních zájmů vytvořila kyvadla mýtus o tom, že k dosažení cíle jsou nezbytné prostředky. Tak dochází k tomu, že cíl každého jedince střídá umělá náhražka – peníze. Ty lze získat od různých kyvadel, proto člověk nepřemýšlí o cíli samotném, ale o penězích, a tak se dostává pod vliv kyvadla, které je pro něho cizí. Už se nevyzná v tom, co vlastně od života chce, a zapojuje se do neplodné honby za penězi.

Kyvadlům takový stav věcí vyhovuje, ale dotyčný jedinec se ocitá v závislosti a schází z cesty. Jestliže totiž pracuje ve prospěch cizího kyvadla, ani nemůže dostávat mnoho peněz, protože slouží cizímu cíli. V takové situaci se nachází značné množství lidí. Tak vznikl mýtus o tom, že bohatství je privilegiem menšiny. Ve skutečnosti se mezi bohaté může zařadit kterýkoli člověk, pokud ovšem směřuje ke svému cíli.

Peníze nepředstavují cíl, a dokonce ani prostředek k jeho dosažení, ale všehovšudy pouze doprovodný atribut. Cílem je to, co člověk od života chce. Uvedu zde příklady cílů: bydlet ve vlastním domě a pěstovat růže, cestovat po světě, vidět daleké země, chytat pstruhy na Aljašce, lyžovat v Alpách, chovat koně na vlastní farmě, kochat se životem na vlastním ostrově v oceánu, být hvězdou estrády, malovat obrázky.

Některých cílů pochopitelně lze dosáhnout, pokud disponujete měšcem peněz. Většina lidí tak i postupuje – usilují o to, aby takový měšec získali. Přemýšlejí o penězích a cíl samotný přitom odsouvají na druhou kolej. V souladu s principem transurfingu se snaží přemístit na dráhy života, kde na ně onen váček s bohatstvím čeká. Jenže pokud se činite ve prospěch cizího kyvadla, lze dotyčný měšec získat jen obtížně, není-li to vůbec nemožné. Tak se stává, že člověku nezbudou ani peníze a ani cíl není dosažen. Jinak to ani dopadnout nemůže, vždyť namísto toho, abyste vyzařování myšlenkové energie naladili na cíl, směřujete je na umělou náhražku.

Jestliže vám připadá, že váš cíl lze realizovat pouze za podmínky, že patříte mezi boháče, pošlete tuto domnělou podmínku ke všem čertům. Řekněme, že chcete cestovat po světě. Je zřejmé, že k tomu budete potřebovat spoustu peněz. Abyste toho, co si přejete, dosáhli, přemýšlejte o cíli, nikoli o bohatství. Peníze přijdou samy, protože vystupují v roli doprovodného atributu. Je to tak prosté. Zní to nepravděpodobně, že ano? Ale skutečně to tak funguje a vy se o tom brzy přesvědčíte. Kyvadla vyhledávající vlastní prospěch převrátila vše vzhůru nohama. Neplatí, že se cíle dosahuje pomocí peněz, nýbrž že peníze přicházejí na cestě k cíli.

Nyní víte, jak silný vliv kyvadla uplatňují. Ten způsobil, že došlo k mnoha omylům a vzniklo hodně mýtů. A nyní, když čtete tyto řádky, můžete namítnout: Ale vždyť i tak je jasné, že zpočátku se člověk stává velkým průmyslníkem, bankérem či filmovou hvězdou a teprve pak milionářem. Správně, mezi milionáře se zařadili pouze ti, kdo přemýšleli nikoli o bohatství, ale o svém cíli. Většina lidí postupuje obráceně: buď slouží ve prospěch cizího, nikoli svého cíle, nebo jej nahrazují umělými náhražkami či se jej zcela zříkají kvůli nesplnitelné podmínce být bohatý.

Hranice, které by byly vytyčené bohatstvím, ve skutečnosti neexistují. Můžete chtít vše, co vás jen napadne. Jestliže je to skutečně vaše, dostanete to. Pokud vám ovšem daný cíl vnutilo nějaké kyvadlo, ničeho nedosáhnete. Podrobněji pohovoříme o cílech později. Tady trochu předbívám, ale jinak to nejde, protože o penězích se toho obecně moc říci nedá. Ještě jednou zdůrazňuji, že peníze nepředstavují nic víc než doprovodný atribut na cestě k cíli. Nedělejte si s nimi starosti, samy se k vám přikutálí. Nyní je nejdůležitější, abyste význam kapitálu snížili na minimum, a tím předešli tvorbě nadbytečných potenciálů. Nedumejte o penězích, přemýšlejte pouze o tom, co chcete získat.

Zároveň je nutno, abyste se k penězům stavěli pozorně a šetrně. Jestliže jste na zemi uviděli drobnou minci a jste líní se pro ni ohnout, znamená to, že si jí vůbec nevážíte.

Kyvadlo peněz k vám bude sotva chovat sympatie, budete-li k jeho atributům přistupovat marnotratně.

Jestliže peníze utrácíte, není důvodu se znepokojovat. Právě tím plní svou misi. Pokud jste se rozhodli, že je vydáte, nelitujte toho. Snaha shromažďovat kulatou sumičku a co nejméně utrácet vede k vytváření silného nadbytečného potenciálu – v jednom místě se hromadí a nikam se neuvolňuje. V takovém případě existuje obrovská pravděpodobnost, že ztratíte vše. Peníze je třeba rozumně investovat, aby docházelo k jejich pohybu. Tam, kde pohyb chybí, se objevuje potenciál. Bohatí lidé se nezabývají dobročinností nadarmo. Snižují tak nadbytečný potenciál nahromaděného bohatství.

Dokonalost

A konečně prozkoumáme ten nejméně jednoznačný a nejparadoxnější případ narušení rovnováhy. Vše začíná maličkostmi, ale může skončit krajně těžkými následky. Zpravidla nás od dětství připravují na to, abychom vše dělali pečlivě, svědomitě, pěstují v nás pocit odpovědnosti a vštěpují nám povědomí o tom, co je dobře a co špatně. Bezpochyby to tak i má být, jinak by armáda lajdáků a hlupáků dosahovala obrovitých rozměrů. Jenže zvláště horlivým přívržencům kyvadel se taková praxe zaklesne hluboko v duši, až se stane součástí jejich osobnosti.

U někoho přeroste snaha o to, aby byl ve všem dokonalý, ve fixní ideu. Život takových lidí se odehrává jako jeden nepřetržitý boj. Hádejte s čím? Samozřejmě, s rovnovážnými silami. Zaměření se na dosažení dokonalosti všude a ve všem vytváří s tím, jak se hodnocení neodvratně přesouvá, komplikace na energetické úrovni, a tak vzniká nadbytečný potenciál.

Na snaze dělat vše správně není nic špatného. Jenže pokud tomu přiřkládáme přílišný význam, rovnovážné síly se objeví co by dup a začnou všechno jednoduše ničit. Do akce se zapojuje zpětná vazba a člověk se ještě více zamotává.

Chce dosáhnout dokonalosti, ale dopracovává se opaku, zoufale se snaží věci napravit, a vychází z toho ještě v horším stavu. Snaha o dokonalost se nakonec změní ve zvyk a může přejít až do stadia mánie. Existence se pak mění na nepřetržitý boj, což automaticky obtěžuje život těm, kdo vás obklopují, protože idealista bývá náročný nejen k sobě, ale i k ostatními. Takové rozpoložení se projevuje netrpělivostí vůči cizím zvykům a vkusu, která často zavdává záminku k drobným konfliktům, jež někdy přerůstají ve velké.

Zpovzdálí je nesmyslnost pokusů dosáhnout ve všem dokonalosti, jež je doprovázena tyranizováním svého okolí, velmi dobře pozorovatelná. Avšak idealista se sám vžívá do role tak hluboce, až se mu začíná zdát, jako by sám představoval bezúhonnou osobnost, jež nikdy nezhrěšila. Prý když se jednou pokouším dosáhnout vzoru, znamená to, že už vzorem jsem. Sám sobě se k tomu dokonce ani nepřizná, protože – jak dobře ví – pocit vlastní nadřazenosti nezapadá do rámce obecných představ o dokonalosti. Ale *pocit vlastní správnosti ve všem* na podvědomé úrovni takovému idealistovi sedí velmi přesně.

Na idealistu tady číhá pokušení, aby předstoupil před lidstvo v roli nejvyššího soudce, který rozhoduje o tom, co a jak mají všechny ostatní zbloudilé duše dělat. Tomuto pokušení samozřejmě snadno podléhá. Omlouvá se pocitem vlastní správnosti a jeho dychtivost pohání spravedlivé přání nasměrovat každého na pravou cestu.

Vykonavatel osudu, oblečen v hábit, si od této chvíle přisvojuje právo soudit jiné lidi a vynášet nad nimi ortel. Ve skutečnosti takový soudní proces samozřejmě nepřekračuje rámec každodenního obviňování a poučování. Avšak na energetické úrovni vzniká silný nadbytečný potenciál. *Soudce* na sebe bere úkol rozhodovat, jak se mají ti nerozumní tvorové, již nejsou k ničemu, chovat a o čem mají přemýšlet, čeho si mají vážit, v co mají věřit, o co mají usilovat. Pokud se nějaké nedochůdče rozhodne, že na jistou věc bude mít vlastní názor, bude třeba vykázat jej na jeho místo, a bude-li vzdorovat, bude muset proběhnout soud, pak

bude nutné vynést ortel a vylepit ceduli, aby všichni věděli, kdo je kdo.

Jsem přesvědčen, milí čtenáři, že váš portrét se tomu zde vykreslenému zdaleka nepodobá. Tato kniha se nemůže dostat do rukou hlupáka, který by byl přesvědčen o své pravdě. Beztak je mu jasné, jak mají všichni žít, v tomto ohledu ho pochybnosti netrápí. Ale pokud se s takovým člověkem setkáte, prohlédněte si daný exemplář se zájmem. Stane se vám příkladem hrubého porušení zákona rovnováhy. My všichni jsme na tomto světě hosty, každý disponuje svobodou výběru vlastní cesty, ale nikdo nemá právo soudit druhé, vynášet nad nimi ortel a nalepovat nálepky (stranou ponechme trestní právo).

Tak rádoby nevinně celá věc začíná – od snahy o dokonalost, a končí tím, že si člověk nárokuje panská privilegia. Také proto bude narůstat odpor rovnovážných sil, jež se před tím projevovaly jen ve formě drobných nepřijemností. Jestliže se narušitel nachází pod záštitou kyvadla, všechno mu bude nějaký čas vycházet. Ale nakonec se bude muset zodpovídat a zaslouženou odměnu si vybrat. Pokud host zapomíná, že je pouhým hostem, a začíná si činit nároky na roli pána, mohou ho vyrazit ven.

Důležitost

Konečně prozkoumejme nejběžnější typ nadbytečného potenciálu – důležitost. Vzniká tam, kde se něčemu přisuzuje přílišný význam. Důležitost sama o sobě představuje nadbytečný potenciál v ryzí podobě, při jehož odstraňování způsobují rovnovážné síly problémy tomu, kdo jej produkuje.

Existují dva typy důležitosti: *vnitřní* a *vnější*. Vnitřní neboli vlastní se projevuje přeceňováním vlastních kladů či nedostatků. Její formule zní takto: *Jsem důležitá osoba*. Či: *Dělám důležitou práci*. Jakmile se střelka důležitosti vlastní osoby vychýlí, chopí se díla rovnovážné síly a „nafoukaný ptáček obdrží ťafku přes zobáček“. Rozčarování čeká také na

toho, kdo *se zabývá důležitou prací*: buď jeho práce nebude nikomu platná, nebo ji splní velmi špatně. Ale nafukování tváří a široká chůze jsou jen jednou stranou mince. Existuje ještě opačná strana, a to snižování vlastních kladů, sebebohrdání. Co potom následuje, již víte. Jak vidíte, velikost nadbytečného potenciálu v obou případech je tatáž, rozdíl se projevuje pouze ve znaménku.

Vnější důležitost také uměle vytváří člověk, pokud nějakému objektu či události ve světě, který ho obklopuje, připisuje velký význam. Její formulka zní: *Pro mě má velký význam toto*. Nebo: *Je pro mě velmi důležité, abych udělal tohle*. Přitom vzniká nadbytečný potenciál, takže veškerá práce bude pokážena. Pokud dokážete jakž takž krotit pocit vnitřní důležitosti, pak důležitost vnější vyžaduje větší úsilí. Představte si, že musíte přejít po kládě, jež leží na zemi. Nic snazšího neexistuje. A nyní je nevyhnutelné, abyste přešli po téže kládě, která tentokrát překlenuje střechy dvou výškových domů. Je to pro vás velmi důležité a vám se nepodaří přesvědčit sebe sama o opaku. Jediným způsobem, jak lze vnější důležitost odstranit, se zdá být nějaká pojistka. Každý konkrétní případ vyžaduje zvláštní pojistku. Nejdůležitější je, abyste vše nastavili na jedinou miskú vah. Musí být zajištěna i nějaká protiváha, ochrana, odstavná kolej.

Více o daném tématu nemám co říci. O důležitosti jsme již vlastně hovořili výše. Již se domýšlíte? Vše, o čem tato kapitola pojednává, představuje variace na téma důležitosti, ať už vnitřní, nebo vnější. Veškeré nerovnovážné pocity a reakce – rozhořčení, nespokojenost, rozčilení, nevole, neklid, skleslost, rozrušení, zoufalství, strach, smutek, oddanost, nadšení, dojetí, idealizace, úcta, nadšení, zklamání, hrdost, nafoukanost, pohrdání, odpor, příkon a tak dále – to není nic jiného než projevy důležitosti v konkrétní podobě. Nadbytečný potenciál se hromadí pouze tehdy, když vlastnosti, objektu či události dodáte přílišný význam, ať už uvnitř, nebo navenek.

Důležitost vytváří nadbytečný potenciál, jenž vyvolává vítr rovnovážných sil. Ony zase plodí hromadu problémů a

život se mění v jeden neustálý boj o existenci. Sami nyní můžete posoudit, nakolik vám vnitřní a vnější důležitost komplikuje život.

Nicméně to stále není vše. Vzpomeňte si na *provázky loutek*. Kyvadla se zachytávají za vaše pocity a reakce: strach, nespokojenost, nenávisť, lásku, zbožňování, pocit dluhu, viny a jiné. Správně chápete, že uvedené výrazy patří mezi následky potenciálu důležitosti. To, co skutečně probíhá, vypadá následovně. Před vámi stojí nějaký objekt. Na energetické úrovni je neutrální: ani dobrý, ani špatný. Přiblížili jste se k němu, zabalili jste jej do *obalu důležitosti*, poodešli jste stranou, podívali jste se na něj a řekli jste si: „Ach.“ V tuto chvíli jste připraveni předat energii kyvadlu, protože je vás za co zachytit. Oslík se bude poslušně loudat za mrkvičkou. Důležitost funguje také jako jakási mrkvička, s jejíž pomocí bude kyvadlo moci zachytit frekvenci vašeho vyzařování, tahat z vás energii a vést vás tam, kam se mu to hodí.

Aby tedy člověk mohl vstoupit do rovnováhy s okolním světem a osvobodit se od kyvadel, musí nezbytně *snížit důležitost*. Je nutné neustále kontrolovat, nakolik vážně vnímáte sebe i okolní svět. Vnitřní strážce spát nepotřebuje. Jakmile důležitost snížíte, dostanete se náhle do rovnovážného stavu a kyvadla nad vámi nebudou moci získat vládu – prázdnou přece není za co chytit. Můžete ale namítnout: Takhle se z člověka zkrátka stane necita. Vůbec vás nevybízím k tomu, abyste se vzdali emocí či abyste snížili jejich amplitudu. Obecně platí, že bojovat s emocemi je marné a zbytečné. Pokud se snažíte ovládat se a navenek zachovávat klid v době, kdy uvnitř vás vše vře, nadbytečný potenciál se hromadí mnohem více. Emoce vznikají na základě nějakého vztahu, takže je nutné změnit právě onen vztah. Pocity, city i emoce představují pouze následky. Příčina spočívá v jediném – ve vážnosti.

Řekněme, že se mi v rodině někdo narodil, někdo mi umřel či se uskutečnila svatba nebo ještě jiná významná událost. Je to pro mě důležité? Ne. Je mi to lhostejné? Také ne. Podařilo se vám postihnout rozdíl? Zkrátka z toho

nedělám problém a nevyvozuji z toho důsledky pro sebe ani pro ty, kdo mě obklopují. A co se týče lítosti? Myslím, že se nemýlím, pokud řeknu, že soucit a pomoc pro ty, kdo ji skutečně potřebují, ještě nikomu ruce neutrhly. Ale i tady je nutné sledovat hladinu důležitosti. Přerekl jsem se, že pomoc lze prokazovat pouze těm, kdo ji skutečně potřebují. A chtěli se člověk sám trápit? Líbí se mu to a váš soucit s ním je způsob, jak se realizuje na váš účet. Nebo jste například uviděli chudého mrzáka, dali jste mu peníze a on se vám za to odplatil zlostným úsměškem, protože to vůbec není mrzák, nýbrž profesionální žebrák.

Ve světě zvířat a rostlin a vůbec v přírodě takový pojem jako důležitost neexistuje. Funguje pouze účelnost z pohledu dodržení zákonů rovnováhy. Pocit vlastní důležitosti se může projevit snad jen u domácích zvířat, která žijí spolu s lidmi. Společnost na ně nějaký ten vliv uplatňuje. Ostatní zvířata se ve svém chování řídí pouze instinkty. Důležitost vynalezli lidé k radosti kyvadel. Citelná odchylka směrem k vnější důležitosti plodí fanatiky. A odchylka směrem k vnitřní důležitosti – koho myslíte? Despoty.

Může vzniknout dojem, že s takovými vyhlídkami se člověk musí bát udělat byť jediný krok. Naštěstí nic není tak zlé, jak to vypadá. Rovnovážné síly na vás začínají citelně působit teprve tehdy, když jste se svými představami silně spjati, zamotali jste se v kruhu a skutečně zacházíte příliš daleko. V otázce kyvadel se také vše vyjasnilo. My všichni se nacházíme pod jejich vlivem. Nejdůležitější je, abyste vysondovali, jakým způsobem se vás zmocňují a jak daleko jim v tom dovolujete zajít.

Jestliže snížíte důležitost, nedejde pouze k tomu, že se značně zmenší množství problémů ve vašem životě. Oprostíte-li se od vnější i vnitřní důležitosti, nabudete takového pokladu, jaký představuje *svoboda výběru*. Jak to, ptáte se, vždyť podle prvního principu transurfingu máme i tak – navzdory důležitosti – právo vybírat si? Právo rozhodné máte, ale nedokážete je uchopit. Nedovolí vám to rovnovážné síly ani kyvadla. Kvůli důležitosti je bojem s rovnovážnými

silami protkán celý život. Proto člověku nezbývá energie nejen na výběr jako takový, ale ani na to, aby vůbec přemýšlel, co vlastně od života chce. Kyvadla ustavičně usilují o to, aby získala kontrolu nad cizími cíli a aby je zachytila, jaká svoboda se za tím ukrývá?

Každíčká důležitost – jak vnitřní, tak vnější – je nepřírozená. Všichni do jednoho na tomto světě stejnou měrou nic neznamenáme. Ale zároveň máme přístup k jeho veškerému bohatství. Představte si, jak děti vesele skotačí ve vlnách u pobřeží. Dejme tomu, že žádné z nich se nedomnívá, že je dobré, nebo špatné, že voda je dobrá, nebo špatná nebo že ostatní děti patří k dobrým, nebo špatným. Dokud se uvedený stav zachová, budou děti šťastné – budou žít v rovnováze s přírodou. Jakýkoli člověk se na tento svět dostal jako dítě přírody. Pokud nenaruší rovnováhu, má k dispozici to nejlepší, co zde existuje. Ale jakmile dotyčná osoba jen začne přemítat o důležitosti, ihned se začnou objevovat problémy. Mezi vytvořenou důležitostí a problémy nevidí dotyčný příčinně-následkové vazby, proto se mu zdá, že svět od počátku představuje nepřátelské prostředí, kde není příliš jednoduché získat to, co si přeje. Ve skutečnosti *stojí na cestě ke splnění jakékoli touhy jediná překážka – uměle vytvořená důležitost*. Možná jsem vás o tom dosud nedokázal přesvědčit. Argumenty jsem však ještě zdaleka nevyčerpal.

Od boje k rovnováze

Je vůbec možné rovnovážným silám nějak čelit? Právě tím se všichni každý den zabýváme. Celý život se skládá z boje s rovnovážnými silami. Všechny těžkosti, nepříjemnosti a problémy mají spojitost s působením rovnovážných sil. Odpor proti nim je v každém případě nesmyslný, poněvadž ony budou beztak konat svou práci bez přestání. Úsilí, které budete směřovat k odstranění následků, k ničemu nepovede. Situace se bude naopak pouze vyhrcovat. Jediný prostředek, jenž proti rovnovážným silám zabírá, spočívá v odstranění

příčiny, a zejména v redukci nadbytečného potenciálu důležitosti, který je zplodil. Životní situace jsou natolik mnohotvárné, že univerzální recept na řešení všech problémů předepsat nelze. Mohu zde uvést jenom obecná doporučení.

Každého člověka zajímá jen to, aby na základě důležitostí konkrétních záležitostí vystavěl zeď, a potom se přes ni snaží přelézt nebo ji prorazit hlavou. Nebylo by lepší, kdyby namísto toho, aby překážky překonával, vytáhl cihlu ze základů, takže zeď by se zborčila? Všichni vidíme své překážky zcela jasně. Jenže pochopit, na jakém základě stojí, není zdaleka vždy tak snadné. Pokud jste narazili na problematickou situaci, vynasnažte se vymezit, kde už to přeháníte, kvůli čemu se zamotáváte, čemu přisuzujete příliš velký význam. Vytyčte hranice důležitosti a potom se jí zřekněte. Zeď se zhroutí, překážky se samy odstraní, problém se vyřeší sám. *Překážky nepřemáhejte, snižujte jejich důležitost.*

Redukovat samozřejmě ještě neznamená, že budete bojovat se svými city a že se je budete snažit potlačit. Přílišné emoce a prožívání jsou až následky důležitosti. Odstraňovat je potřeba příčinu – vztah. Mohl bych vám poradit, abyste se k životu stavěli filozoficky, nakolik je to jen možné. I když už máte této výzvy plné zuby. Musíte si uvědomit, že důležitost s sebou nepřináší nic než problémy, a potom je nezbytné, abyste ji úmyslně snižovali.

Snižování vnější důležitosti nemá nic společného s pohrdáním nebo nedoceněním. V pohrdání se naopak skrývá důležitost s opačným znaménkem. K životu je třeba přistupovat prostěji. Neopovrhujte jím, ale ani jej nepřikrášlujte. Méně přemýšlejte o tom, jací jsou lidé – zda dobří, či špatní. Akceptujte svět v jeho každodenním projevu.

Snižování vnitřní důležitosti zase nemá nic společného s rezignací ani se sebepohrdáním. Přiznávat se k vlastním chybám a hříchům funguje stejně jako zdůrazňovat své přednosti a úspěchy. Odlišují se pouze znaménkem: plus, nebo minus. Vaši kajícínost mohou potřebovat snad pouze kyvadla, která nad vámi chtějí získat kontrolu a ovládat vás. Přijměte sami sebe takové, jací jste. Dopřejte si přepych být

sami sebou. Nevyzdvihujte ani nesnižujte vlastní přednosti ani nedostatky. Usilujte o vnitřní klid: nejste ani významní, ale ani nicotní.

Jestliže vaše rozpoložení velmi zásadně závisí na určité události, najděte si také náhradní variantu. Abyste klidně přešli po kládě, potřebujete pojistku. V každém konkrétním případě bude jiná. Položte si zkrátka otázku, co by mohlo v daném případě jako pojistka zafungovat. Pamatujte, že bojovat s rovnovážnými silami je zbytečné. Strach ani rozčilení potlačit nelze. Můžete pouze snížit jejich důležitost. A to dokáže jedině pojistka neboli náhradní varianta. Nikdy nesázejte vše na jednu kartu, ať by byla jakkoli jistá!

Jedinou věc, jež nadbytečný potenciál neprodukuje, označujeme jako smysl pro humor, schopnost zasmát se sám sobě, ale i ostatním – dobrosrdečně, abyste je neurazili. I jediná taková záležitost vám umožní, abyste se neproměnili v bezcitnou figurínu. Humor sám o sobě představuje popření důležitosti, je její karikaturou.

Chcete-li řešit nějaký problém, je třeba řídit se jedním zlatým pravidlem. Před tím, než se začnete pokoušet hledat z něj východisko, musíte nezbytně snížit jeho důležitost. Rovnovážné síly vám pak nebudou bránit a problém se vyřeší lehce a snadno.

Aby se vám podařilo důležitost snížit, pro začátek se nutně musíte *upamatovat* a uvědomit si, že problematická situace vznikla jako následek důležitosti. Dokud si jako ve snu nevyjasníte, že konkrétní problém se zrodil z důležitosti, a dokud se v něm budete vždy znovu zcela utápět, budete zůstávat v absolutní moci kyvadla. Zastavte se, zbavte se mámení a vzpomeňte si, co je důležitost. Potom své chování vůči jejímu objektu záměrně změňte. Není to tak složité. Vždyť víte, že veškerá významnost pouze překáží. Největší obtíž spočívá v tom, abyste si na to, že se utápíte ve vnitřní či vnější důležitosti, *vzpomněli* včas. K tomu, abyste takový cíl dodrželi, potřebujete svého strážce, vnitřního pozorovatele, který bez přestání dohlíží na všechny vaše vnitřní hodnoty.

Myšlenky člověka se důležitostí zaobírají přesně tak, jako se svaly bezděčně napínají. Například když vás něco trápí

nebo štve, svaly ramenní či svaly zad se ocitají v křečovitém napnutí. Vy jejich napjatost nevnímáte, dokud se neprojeví bolestí. Ale pokud si včas *vzpomenete* a obrátíte pozornost na své svaly, dokážete pnutí zažehnat.

Chystáte-li se na nějakou událost, vždy se snažte přistihnout se při pociťování důležitosti. Pokud má pro vás událost skutečně velký význam, už jej nenafukujte. Nejlepší recept zní: spontánnost, improvizace, lehkost. Příprava musí proběhnout pouze s ohledem na pojistku. V žádném případě se však nechystejte se vši vážností a důkladností, poněvadž byste posilovali nebezpečnou důležitost. Nečinné přežívání ji však nafukuje ještě více. *Potenciál důležitosti se rozptýluje činností.* Nepřemýšlejte – jednejte. Pokud nemůžete jednat – ani o tom nepřemýšlejte. Přeorientujte pozornost na jiný objekt, uvolněte situaci.

Nejvyšší efektivity v jakékoli činnosti dosáhnete tehdy, jestliže budete svou pozornost méně soustředit *na konečný cíl* a na sebe jakožto plnítele, ale přenesete ji *na proces* plnění činnosti. V takovém případě *nevykonávám důležitou práci a práce mi nepřipadá důležitá*, nadbytečné potenciály se tudíž odstraňují a rovnovážné síly nepřekáží. Akce probíhá klidně, ale vůbec ne nepořádně a bezstarostně. Mohou se u vás objevit pochybnosti: Proč je nutné nezaměřovat tolik svou pozornost na konečný cíl? Jak lze práci uskutečnit, pokud nepřemýšlím o konečném cíli? Tyto nejasné aspekty pochopíte, jestliže si přečtete následující kapitoly knihy.

Proč se situace někdy vyvine tak, že se nějaké události velmi obáváte, neustále o ní musíte přemýšlet, představujete si ve své fantazii všemožné průvodní komplikace a problematické situace, a přitom nakonec vše dopadne prostě a šťastně? A naopak se stává, že se k budoucí události postavíte lehkomyšlně a dostanete se do zcela nepředvídatelných nepříjemností. V prvním případě se vyhodnocení události vychyluje záporným směrem a ve druhém kladným směrem. To, co z toho nakonec vzejde, reprezentuje výsledek působení rovnovážných sil. Síly totiž musí uvést v rovnováhu vámi vytvořený nadbytečný potenciál – a právě to dělají.

Budeme-li vycházet z výše uvedeného, lze předpokládat následující: pokud si před zkouškou budu úmyslně představovat ty nejhorsí situace, pak určitě obdržím špatné hodnocení. Jak by také ne. Je to umělý záměr, který je produktem rozumu, nikoli duše. Můžete se snažit oklamat sami sebe, ale bude to jenom přetvářka, atrapa, jež nebude mít žádný energetický základ. Energetický základ má pouze *úmysl duše*. Právě proto nelze získat to, co si přejeme, pouhou vizualizací nějaké situace. O tom však pohovoříme později.

Nikdy a za žádných okolností se nevychloubejte tím, co jste si zcela oprávněně zasloužili. A už vůbec ne tím, čeho jste ještě nedosáhli. Dostali byste se do krajně nevýhodné situace, poněvadž rovnovážné síly budou v takovém případě působit vždy proti vám.

Chovejte se jako doma, ale nezapomínejte, že jste na návštěvě. Pokud se nacházíte v harmonické rovnováze s okolními kyvadly, tedy kýváte se v souznění s nimi, tehdy váš život plyne snadno a příjemně. Jako byste vstoupili do rezonance s okolním světem, získáváte energii a bez vlastních zásluh dosahujete vytčeného cíle.

Jestliže jste dospěli do takového stavu, kdy je prakticky nemožné, abyste s okolním světem žili v rovnováze (například vás manžel bije), pak uzrál čas, abyste učinili rozhodný krok – vyměnili své okolí. Nebo se vám snad zdá, že není kam utéci? To vám sugeruje kyvadlo, kterému vyhovuje, jestliže si vás drží u sebe. Cesta ven existuje vždy, a ne jedna.

Vzpomeňte si na mouchu na skle, jež nevidí otevřené větrací okénko. Pouze se musíte vystříhat unáhlených prudkých pohybů. Optimální trasu najdete ihned, jakmile snížíte důležitost a osvobodíte se od vlivu destruktivního kyvadla, které vám neumožňuje žít v klidu. Nyní již znáte způsoby, jak se můžete osvobodit – odmítnutím nebo utlumením.

Tím uzavírám velké a komplikované téma rovnováhy. Nyní, kdy již chápete mechanismus působení rovnovážných sil, si snadno můžete určit a vymezit, kde se skrývá příčina konkrétních neúspěchů. Došli jsme k závěru, že je

nevyhnutelné, aby člověk zachovával princip rovnováhy ve všech aspektech. A nyní vás musím varovat před jeho nadměrným dodržováním. Budete-li na něm příliš lpět, budete-li se jej snažit fanaticky zachovávat, naruší se tím princip sám. Kdybyste stonožce do detailu vysvětlili, jak má chodit, zmatete ji natolik, že se nedokáže hnout z místa. Vše se musí dělat s mírou. Dopřejte si občas ten luxus trošku rovnováhu narušit, nic hrozného se nestane. Podstatné je, aby se při tom nevychylovala střelka důležitosti.

Shrnutí

Nadbytečný potenciál se vytváří pouze v případě, jestliže je hodnocení přisuzován význam.

Pouze důležitost, kterou jste věci přisoudili konkrétně vy sami, obdaří vaše hodnocení vaší energií.

Velikost potenciálu roste, pokud hodnocení překrucuje skutečnost.

Působení rovnovážných sil je nasměřováno k odstranění nadbytečného potenciálu.

Působení rovnovážných sil je často protikladné záměru, jenž potenciál vytvořil.

Jestliže se necháváte pronajímat, zapojte kvůli, dokonalosti vnitřního strážce.

Nespokojenost a odsuzování obrací rovnovážné síly vždy proti vám.

Je nevyhnutelné, abyste navyklé negativní reakce vyměnili za pozitivní vysílání.

Nevýslovná láska je obdiv bez práva vlastnit a uctívat.

Kladení podmínek a srovnávání plodí vztahy závislosti.

Idealizace a přečeňování končí vždy demytizací.

Aby člověk získal opětovanou lásku, musí se vzdát práva vlastnit.

Za pohrdání a pýchu se musí pykat. Osvobodte se od nutnosti utvrzovat se ve své nadřazenosti. Úsilí o to, abyste skryli nedostatky, bude mít opačný účinek. Jakýkoli pocit méněcennost lze kompenzovat vašimi vlastními přednostmi.

Čím větší důležitost cíli připisujete, tím menší je pravděpodobnost jeho dosažení.

*Přání prosté potenciálů významnosti a závislosti se plní.
Oprostěte se od pocitu viny a od povinnosti
ospravedlňovat*

se.

Abyste se od pocitu viny oprostili, postačí, budete-li sami sebou.

*Nikdo nemá právo vás soudit. Vaše právo je být sami sebou.
Peníze přicházejí samy jako průvodní atribut na cestě k cíli.
Přijímejte peníze s láskou a opatrností, ale lučte se s nimi s
lehkým srdcem.*

*Jestliže se vzdáte vnější i vnitřní důležitosti, získáte
svobodu výběru.*

*Jedinou překážku na cestě ke splnění přání představuje
důležitost.*

*Nepřekonávejte překážky, nýbrž snižujte jejich důležitost.
Starejte se, ale neznepokojujte se.*

Kapitola V

Vynucený přechod

Proč se starší generace vždy domnívá, že dříve byl život lepší? Kolik lidských pokolení tu již bylo od počátku historie! A každé z nich věří, že se svět zhoršil. Vyplývá z toho snad, že svět má tendenci degradovat? Pokud by tomu tak bylo, pak by lidstvu stačilo všehovšudy několik desítek generací, načež by se vše muselo zkrátka propadnout do pekla. Co se vlastně děje?

Střídání pokolení

V každé době si lidé mysleli: „Dříve, to byly časy!“ S tím, jak člověk stárne, připadá mu život čím dál horší. Vzpomíná na svá mladá léta, kdy mu všechny barvy připadaly syté, dojmy výrazné, sny splnitelné, hudba lepší, klima příjemnější, lidé přívětivější, dokonce salám byl chutnější, o zdraví ani nemluvě. Život naplňovala naděje, přicházela radost a potěšení. Nyní, po uplynutí tolika let, už člověk z týchž událostí nepocítuje tolik radostných prožitků. Například piknik, večírek, koncert, kino, svátek, shledání, dovolená u moře – to všechno a ostatní podobné události

charakterizují stále tytéž vlastnosti, posuzujeme-li je objektivně. Svátek bývá veselý, film zajímavý, moře teplé. Ale přesto se něco vytratilo. Barvy vybledly, zážitky zevšedněly, zájem pohasl.

Jak to, že v mládí bylo vše tak plnohodnotné? Cožpak vnímání člověka ztrácí s přibývajícím věkem ostrost? Ale vždyť ani tehdy lidé nepozbývají schopnost plakat a smát se, vnímat barvy a chutě, odlišovat pravdu od lži a dobro od zla. Nebo se svět skutečně řítí do propasti? Ve skutečnosti okolní svět sám od sebe nedegraduje ani se nekazí. Horším se stává pro každého jedince individuálně. Paralelně s negativní drahou života totiž existují dráhy, které svého času opustil a kde vše zůstalo stejně dobré jako dříve. Pokud člověk vyjadřuje nespokojenost, směřuje se na vskutku méně kvalitní cesty. A jak jinak, opravdu ho to tam přitahuje.

V prostoru variant *existuje* podle principu transurfingu *vše a pro všechny*. Existuje například sektor, kde život ztratil pro jednoho konkrétního člověka všechny barvy, kdežto pro ostatní zůstal jako prve. Dotyčný jedinec se tím, že vyzařuje negativní energii myšlenek, dostává do takového sektoru, kde se dekorace jeho prostoru změnily. Pro ostatní lidi však svět zůstal stejný. A dokonce není ani třeba, abychom zkoumali tak krajní případy, kdy se člověk stane invalidou, přijde o dům, o své blízké nebo propadne alkoholu. Nejčastěji pomalu, ale jistě sklouzne v průběhu života na dráhu, kde veškeré barvy na dekoracích blednou. A právě tehdy vzpomíná, jak před mnoha lety bývalo vše živé a svěží.

Když se člověk narodí, přijímá svět takový, jaký je. Dítě zkrátka ještě neví, zda může být lépe, či hůře. Mladí zatím nebývají příliš rozmazlení a vybíraví. Prostě tento svět sami pro sebe objevují a radují se ze života, protože mají více nadějí než nároků. Věří, že ani teď není vše špatné a že bude ještě lépe. Jenže potom přicházejí neúspěchy a človíček začne chápat, že ne všechny sny se uskutečňují, že jiní lidé žijí lépe a že o místo pod sluncem musí člověk bojovat. Jak jde čas, nároky postupně převažují nad nadějemi. Nespokojenost a fňukání se stává hybnou silou, jež jedince postrkuje na neúspěšné životní dráhy. Použijeme-li výrazy

transurfingu, člověk vyzařuje negativní energii, která jej přenáší na ty dráhy života, jež těmto negativním parametrům vyzařování odpovídají.

Svět se stává tím horší, čím hůře o něm smýšlíte. V dětství nikdo nijak zvlášť nedumal nad tím, je-li dobrý, nebo ne, a přijímal vše jako samozřejmé. Svět jste teprve začínali objevovat a kritikou jste příliš neplýtvali. Největší urážky směřovaly na adresu vašich nejbližších, kteří vám například nekoupili hračku. Ovšem později jste se na okolní svět začali doopravdy hněvat. Stále více vás přestával uspokojovat. A čím více nároků jste uplatňovali, tím horší se dostával výsledek. Všichni, kdo prožili mládí a dosáhli dospělosti, vědí, že dříve bylo mnohé lepší.

Takto vypadá zhoubný paradox: setkáváte se s mrzutými okolnostmi, vyjadřujete svou nespokojenost a ve výsledku se situace ještě vyhorší. Vaše nespokojenost se vrací jako trojnásobný bumerang. Za prvé nadbytečný potenciál nespokojenosti proti vám obrací rovnovážné síly. Za druhé nespokojenost slouží jako kanál, jímž z vás kyvadlo vysává energii. Za třetí, jestliže vyzařujete negativní energii, přemísťujete se na jí odpovídající dráhy života.

Návyk reagovat negativně se natolik zakořenil, že lidé ztratili svou převahu nad nižšími živočichy – ztratili vědomí. Na vnější podnět reaguje negativně i ústřice. Ale člověk na rozdíl od ústřice může vědomě a úmyslně svůj postoj vůči vnějšímu světu regulovat. Tuto převahu však lidstvo nevyužívá a odpovídá agresivně i na drobné nepohodlí. Svou agresi mylně interpretuje jako svou moc, avšak ve skutečnosti se prostě bezmocně zmitáte v pavučině kyvadel.

Domníváte se, že úroveň života se zhoršila. Přesto se těm, kteří jsou mladí v současné době, zdá, že život je překrásný. Proč je tomu tak? Snad proto, že nevědí, jak dobře bývalo dříve, když jste byli v jejich věku vy? Ale vždyť tehdejší staří lidé si také stěžovali na život a vzpomínali, jak dobře kdysi bývalo. Příčina tohoto jevu netkví pouze v psychice, která člověku umožňuje vymazat z minulosti špatné a ponechat jen dobré. Jde o to, že nespokojenost je namířena na to, co

existuje nyní, proto vám připadá, jako by současnost byla horší než to, co bývalo dříve.

Z toho vyplývá, že kdybychom přistoupili na skutečnost, že život se každým rokem zhoršuje, znamenalo by to, že svět se měl už dávno rozpadnout na kusy. Kolik pokolení tady již bylo od počátku historie lidstva? A každé se domnívalo, že svět spěje k horšímu! Kterýkoli starší člověk bude například s přesvědčením tvrdit, že dříve byla lepší i Coca-cola. Avšak Coca-cola vymysleli už v roce 1886. Dokážete si představit, jak odporně by tehdejší vynálezci dnes musela chutnat! Že by s rostoucím věkem ochabovalo chuťové vnímání? To sotva. Podle staršího člověka se přece zhoršují i všechny ostatní kvality – například nábytku či oblečení.

Kdyby svět byl jedním jediným, po výměně několika desítek pokolení by se zkrátka změnil v peklo. Jak lze chápat ono paradoxní tvrzení, že *svět není jedním jediným*: My všichni žijeme v jednom a tomtéž světě materiální realizace variant. Ale jeho varianty se realizují pro každého člověka zvlášť. Rozdíly v osudech jsou zjevné na povrchu: bohatí a chudí, prosperující a stagnující, šťastní a nešťastní. Všichni žijí v jednom světě, ale přitom každý má svůj svět. Mohlo by se zdát, že je tu vše jasné, včetně toho, že se střídají chudá a bohatá období.

Avšak rozlišují se nejen scénáře osudů a rolí, ale i dekorace. Tento rozdíl již není tak očividný. Jeden člověk se na svět dívá z okna luxusního automobilu, kdežto druhý z průhledu odpadkového koše. Ten se veselí na dovolené, kdežto dalšího trápí problémy. Jeden vidí veselou společnost mladých lidí, kdežto druhý hulvátskou bandu chuligánů. Všichni se dívají na jedno a totéž, ale obrázky, jež k nim pronikají, se liší jako barevný film od černobílého. *Každý člověk je naladěn na svůj sektor v prostoru variant, proto každý žije ve svém světě. Všechny jednotlivé světy se ve vrstvách kupí jeden na druhý a vytvářejí to, co chápeme jako prostor variant, ve kterém žijeme.*

Pravděpodobně je pro vás těžké představit si to. Jednu vrstvu od druhé oddělit nelze. Každý člověk formuje svou

realitu vlastními myšlenkami a tato realita se zároveň protíná a vzájemně působí s okolním světem.

Představte si Zemi, kde by se nenašel jediný živý tvor. Fouká vítr, prší, sopky chrlí lávu, řeky tečou – svět existuje. Tu se rodí člověk a začíná vše pozorovat. Energie jeho myšlenek plodí materiální realizace ve vymezeném sektoru prostoru variant – život daného člověka v daném světě. Jeho život představuje novou *vrstvu* tohoto světa. Narodí se druhý člověk a objevuje se ještě jedna vrstva. První umírá a vrstva mizí nebo se možná transformuje v souladu s tím, co se děje tam, za prahem smrti.

lidstvo se jen mlhavě dohaduje, že existují ještě další živí tvorové, kteří jako by se nacházeli v jakýchsi paralelních vesmírech. Připusťme ale na minutku, že ve vesmíru žádní živí tvorové nepůsobí. Jaká energie tedy zplodila materiální realizaci prostoru, kde se nenachází ani jeden živý tvor? O tom se lze pouze dohadovat. A znamená to, že jakmile zemře poslední živý tvor, ztratí se i svět? Kdo může potvrdit, že svět existuje, pokud v něm nikdo není? Vždyť jestliže není nikdo, kdo může říci, že svět (v našem chápání) existuje, znamená to tedy, že o něm jako takovém obecně nemůže být řeč.

Tak to stačí, dále do temných zákoutí zabíhat nebudeme a odložíme to. Nezapomínejte, že transurfing představuje pouze jeden z mnoha modelů. *Všechny* představy lidí o světě, jenž je obklopuje, a o životě v něm nejsou ničím víc než modely. Pamatujte na důležitost a nevytvářejte vnější důležitost transurfingu. V opačném případě byste se mohli stát apologetou zbytečné myšlenky a dokazovat všem pravdivost právě vašeho pohledu na svět. Pravda – to je abstrakce. Nám je dáno objevovat pouze některé projevy a zákonitosti. A náš cíl spočívá pouze v *tom, jak lze* z našeho modelu *vyvodit praktický užitek*.

Vraťme se ke světům pokolení. Každý člověk se v průběhu života přeladuje z jednoho sektoru v prostoru variant na jiný, a tak transformuje vrstvu vlastního světa. Vzhledem k tomu, že raději vyjadřuje nespokojenost a vyzařuje více negativní energie než pozitivní, prosazuje se

sestupná tendence kvality života. Člověk může s věkem nabýt materiálního blahobytu, ale to ho neudělá šťastnějším. Barvy na dekoracích blednou a život ho těší čím dál méně. Představitel starší generace i mladík pijí tutěž Coca-colu, koupou se v tomtěz moři, lyžují na svahu téže hory – vše jako by bylo stejné, jako před mnoha lety. Přesto se starší člověk drží přesvědčení, že dříve bylo vše lepší, zatímco mladšímu připadá nyní vše zkrátka pozoruhodné. Až mladík zestárne, historie se bude znovu opakovat.

Tato tendence vykazuje odchylky jak v horším, tak v lepším směru. Stává se, že člověk teprve až s věkem začíná cítit chuť do života, ale dochází také k tomu, že i ten, kdo je šťastný a úspěšný, sklouzne do hluboké propasti. Obecně se však všechna pokolení více méně shodují v tom, že kvalita života se zhoršuje. Tak probíhá střídání jednotlivých vrstev pokolení. Vrstva staršího pokolení se přiklání na horší stranu, zatímco vrstva mladšího pokolení se opožděje, nicméně se pohybuje tímtež směrem. Toto střídání probíhá stupňovitě, pokaždé se začíná na optimistické pozici. Právě proto se svět jako celek nemění v peklo. Každý má svou vrstvu, kterou si sám vybírá. Člověk má skutečně možnost vybrat si svou vrstvu a také to dělá. Jistě se vám už rýsuje obrázek, že tak činí ke své škodě.

O tom, jak si ve své vrstvě nevytváret peklo, jsme již hovořili v předchozích kapitolách. A jak si lze vrátit svůj dřívější svět, jak se vrátit na dráhy, kde je život tak plný barev a nadějí, jak tomu bylo v dětství a mládí? I s tímto úkolem si s pomocí techniky transurfingu můžete poradit. Pro začátek je však nutné, abyste porozuměli tomu, jak z těch šťastných drah plných nadějí utíkáme tam, kde se nás mohou ptát: „A jak jste se mohli dopracovat až k takovému životu?“

Propast kyvadla

Psychika člověka je sestrojena tak, že nejsilněji reaguje na negativní podněty. Může se jednat o nechtěné informace, nevraživé skutky, ohrožení nebo zkrátka negativní energii. Ovšem silné emoce mohou vyvolat také pozitivní účinky. Jenže strach a vztek svou silou radost a veselí mnohokrát

převyšují. Příčina takové nerovnosti se táhne z hlubiny věků, kdy strach i vztek představovaly rozhodující faktory pro přežití. Jaký užitek měli lidé z radosti? Nepomáhá ani ochraňovat, ani vyvarovat se nebezpečí, ani získávat obživu. Takže život, v průběhu celé historie prostoupený obtížemi a bídou, přinášel potom více trápení a strachu než radosti a veselí. Odtud pramení sklon lidí snáze podléhat skleslým myšlenkám a depresím, kdežto radost rychle přecházet. Cožpak už jste někdy slyšeli, aby normální člověk trpěl přemírou veselí? Zato stresy a deprese – skoro pořád.

Takových zvláštností lidského vnímání aktivně využívají kyvadla a velmi často i prostředky masové komunikace. Ve zpravodajských programech uslyšíte dobré zprávy zřídka. Obvykle se zprávy pojmají následovně: vezme se nějaká negativní skutečnost, rozpitvává se, na povrch vyplouvají nové podrobnosti, to vše se prožívá a všemožně dramatizuje. Na tomtéž principu se upřednostňuje výběr dalších negativních zpráv: katastrofy, živelné pohromy, teroristické činy, ozbrojené konflikty a tak dále. Povšimněte si jedné zákonitosti. Události se rozvíjejí jako ve spirále: nejprve přichází zápletka, poté rozmotávání, hromadí se čím dál více napětí, poté akce kulminuje, emoce již planou naplno a konečně přichází rozuzlení – veškerá energie se rozptyluje do prostoru a nastupuje dočasný klid. Vybavte si, jak se vlny rozbíjejí o břeh. Na tomtéž principu jsou vystavěny nekonečné televizní seriály. Z objektivního úhlu pohledu na nich nic tak zvláštního není, veškerou „dramatizaci“ si autoři doslova cucají z palce. Ale stačí, abyste se podívali na dva tri díly, a zaujmou vás. Proč? Vždyť v oněch telenovelách se neděje nic, co by bylo mimořádně zajímavé. To proto, že frekvenci myšlenkového vyzařování diváka obsazuje kyvadlo seriálu a pozornost člověka se v daném sektoru ustaluje.

Pojďme prozkoumat mechanismus rozmotávání výše uvedené spirály. Člověk se nejprve setkává se skutečností, která ho teoreticky může rozrušit, ale možná také ne. Řekněme, že se jedná o zprávu o negativní události v nějaké cizí zemi. To je první podnět destruktivního kyvadla. Pokud se zpráva člověka dotkne, začíná na podnět reagovat:

vyjadřuje svůj postoj, trpí, a tedy reaguje tím, že vyzařuje energii v téže formě, jakou mu poskytl první podnět, na téže frekvenci. Daný jedinec stejně jako i tisíce dalších kyvadlu odpověděl svým zájmem a účastí. Vyzařování vstoupilo do rezonance s kyvadlem, jehož energie se tím zvětšila. Masmédia pokračují v kampani. Dotyčný se zájmem pátrá po tom, jak se událost vyvíjí, a kyvadlo opět získává zdroj napájení. Tak kyvadlo láká do svých sítí přívržence a pumpuje z nich energii. Zainteresované tváře k sobě vpouštějí negativní energii a zapojují se do hry – zatím jako objektivní pozorovatelé.

Na první pohled se nic mimořádného nestalo, běžná záležitost. Co z toho, že člověk předal část své energie na napájení destruktivního kyvadla? Na jeho zdraví se to prakticky neprojeví. Avšak ve skutečnosti se děje to, že pokud vyzařuje energii na frekvenci negativní události, přesouvá se tak na dráhy života, kde se podobné události odehrávají blíže jemu samotnému. Souhlasí se svou účastí v zápletku a ocitá se v oblasti působení spirály, jež se roztáčí a vtahuje ho do sebe jako do trychtýře. Vzájemné působení člověka a kyvadla se zužuje, zainteresovaný zmíněnou událost přijímá již jako nevyhnutelnou součást svého života. Jeho chápání začíná fungovat selektivně, všude se vyskytují nové zprávy z různých zemích. O čerstvých zprávách debatuje se svými známými a blízkými, získává od nich odezvu v podobě zájmu a soucítění. Energie kyvadla vzrůstá a daná osoba se frekvencí svého vyzařování přibližuje k drahám dění, kde už není jen objektivním pozorovatelem, nýbrž bezprostředním účastníkem.

Definujme jev, kdy jste vtaženi do trychtýře, jako *vynucený přesun* na dráhu života, kde se přívrženec stává obětí destruktivního kyvadla. Jeho reakce na podnět destruktivního kyvadla a následující vzájemné napájení energií kmitů vynucují přesun na dráhu života, která je blízká frekvenci kmitů kyvadla. Ve výsledku se negativní jev včleňuje do vrstvy světa postiženého člověka.

Katastrofa

Mnozí lidé tak či onak připouštějí teoretickou možnost, že se člověku může přihodit katastrofa. Ovšem ne všichni takovou možnost vpouštějí do vrstvy svého světa. Existují taci, kteří nesledují seriály, nezajímají je zprávy, události je nedojímají, ať se děje, co se děje. Žijí ve svých vrstvách a jsou přívrženci jiných kyvadel. Nevzrušuje je, že se někde zřítilo letadlo. Takové zprávy vyslechnou, zatímco lhostejně přežvýkávají večeri. Mají dost vlastních starostí.

Vynucenému přesunu snáze podléhají ti, kdo se zajímají o katastrofy, které se dějí jiným lidem, rozčilují se nad nimi a znepokojují se kvůli nim. Nemí-li život jedince nasycen starostmi a zážitky, snaží se dotyčný tento deficit nějak vyplnit, takže svou pozornost zaměřuje na události, jež se odehrávají v cizích vrstvách. Takový člověk pravidelně pročítá bulvární tisk, dívá se na seriály nebo čeká na nové zprávy o pohromách a živelných katastrofách. Bulvár a seriály se svou činností řadí mezi přízemní a neškodná kyvadla. Jejich vyhledáváním dotyčný pouze doplňuje deficit informací, emocí a zážitků. Přesto v sobě projev zájmu směrem k destruktivním kyvadlům katastrof a živelných pohrom nese reálnou hrozbu. Jsou silná a velmi agresivní.

Frekvence myšlenkového vyzářování člověka, který svou pozornost obrátil na podobné jevy, podléhá uchvácení tímž způsobem jako v případě seriálů. Jedinec, jenž začal projevoval zájem o negativní informace, jich vždy dostává v nadbytku. Zpočátku přijímá neškodnou roli objektivního pozorovatele. Jako by seděl na tribuně a sledoval fotbalové utkání. Hra ho čím dál více pohlcuje, až se stává aktivním fanouškem. Poté sbíhá na hřiště a začíná běhat, zatím však nedostává míč. Postupně a nenápadně se čím dál více vžívá do hry, a konečně dostává i přihrávku. Pozorovatel se změnil v hráče, tedy v oběť katastrofy.

A jak také jinak? Vždyť katastrofy se staly součástí života tohoto člověka, sám je vpustil do své vrstvy, mimovolně přijal osud oběti a zhmotnil nešťastnou variantu. Samozřejmě, že nechtěl získat roli oběti, ale to nemá

význam. Role přiděluje kyvadlo, pokud člověk na jeho hru přistoupil. Proto daná pohroma představuje pro mnohé další lidi pouze osudovou souhru okolností, kdežto pro naši oběť znamená zákonitý logický konec. Pravděpodobnost, že se náš hrdina ocitne na správném místě ve správný čas, je již více než padesátiprocentní.

Budete-li podněty destruktivních kyvadel ignorovat, katastrofa vás nikdy nepotká. Řekněme to tak, že pravděpodobnost takového jevu se bude blížit nule. Můžete namítnout: A když v době katastrof či živelných pohrom lidé umírají po tisících, cožpak to znamená, že všichni do jednoho současně přemýšlejí o katastrofách? Jde o to, že vy na tomto světě nežijete sami. Obklopuje vás masa lidstva, které aktivně napájí destruktivní kyvadla a vyzařuje energii v jejich spektru. Nikdo se od daného vyzařování nemůže ideálně izolovat. Pole vyzařování vás pohlcuje a vy sami, aniž byste si toho byli vědomi, začínáte vyzařovat na inkriminovaných frekvencích také. Kořeny takového chování spadají do hloubi věků, kdy stádní instinkt pomáhal vyhnout se nebezpečí. Právě proto energetické pole vynuceného přesunu narůstá jako lavina a pohlcuje podobně jako trychtýř.

Úkol spočívá v tom, aby se člověk držel co možná nejdál od středu trychtýře. To znamená, aby k sobě nepouštěl informace o katastrofách a pohromách, nezajímal se o ně, neprožíval je, nediskutoval o nich, tedy aby je nechal prolétnout kolem uší. Všimněte si: před informacemi neutíkejte, ale ani je nepouštějte k sobě. Jak víme z předchozích kapitol, vyhýbat se setkání s kyvadly je totéž jako setkání s nimi vyhledávat. Pokud něčemu vzdorujete, nepřejete si to nebo vyjadřujete nespokojenost, aktivně tak vyzařujete energii na frekvenci toho, čemu se chcete vyhnout. Jestliže k sobě negativní informace nepouštíte, znamená to, že je ignorujete, nereagujete na ně a svou pozornost směřujete na neškodné televizní programy a knihy. Pokud se vám nedaří nereagovat, pak vám nezbude než doufat v anděla strážného. Bojíte-li se například létat letadlem, nelátejte. Pokud máte strach, znamená to, že ve spektru vašeho vyzařování existuje frekvence, jež rezonuje s

dráhou života, na které je domnělá katastrofa ve vzduchu. To vůbec neznamená, že se na onu dráhu bezpodmínečně dostanete, nicméně jistá pravděpodobnost tu existuje. Jestliže o nebezpečí v letadle zkrátka nepřemýšlíte, ani se není čeho bát. Naproti tomu, pokud před letem pocítujete *neobvyklý* neklid, bude rozumné cestu vynechat. Jestliže vůbec nepřichází v úvahu, abyste let odložili, pak je třeba naučit se naslouchat *šelestu ranních hvězd*. O co jde a jak to dělat, se dozvíte později.

Válka

Válka v podstatě vzniká přibližně stejně jako nějaká obyčejná rvačka. Zpočátku jedna strana sdělí svůj názor druhé straně. Ta zastává opačné stanovisko, proto vyčření prvního názoru funguje jako podnět destruktivního kyvadla. Druhá strana odpovídá na počáteční podnět s o něco větším rozmachem. Na to reaguje první strana opět s ještě znatelnější agresí. Takže se vše stupňuje, dokud se věc nedostane tak daleko, že musí promluvit pěsti.

Tak lze vykreslit prostý a názorný obrázek bitvy dvou kyvadel, která se tím, že jedno o druhé udeří, rozhoupávají ještě více. Aby došlo k válce nebo k revoluci, musí působit mnoho faktorů, ale podstata zůstává tatáž. Zpočátku lidem říkají, že se jim žije špatně. Všichni se s tím rychle ztotožní – první servis kyvadla je přijat. Potom přicházejí s vysvětlením, že našim lidem brání v tom, aby žili lépe, cizí lidé. To vyvolá pobouření – kyvadlo se rozhoupává. Poté následuje provokace té či oné strany, což vzbuzuje bouři rozhořčení – kyvadlo nabralo sílu a válku či revoluci lze zahájit. Každý úder kyvadla plodí reakci, kterou se kmitání dále posiluje. Dochází k lavinovému přesunu na dráhy života, kde roste napětí.

Situaci lze změnit pouze v samotném počátku, poněvadž potom už se vymyká vaší kontrole. Pokud v počátečním okamžiku, kdy se spirála začíná zakrucovat, zareagujete na první útok kyvadla mírumilovně nebo zkrátka odejdete

stranou, a kyvadlo tak odmítnete nebo je utlumíte, potom přesun na jiný závit, tedy na jinou dráhu, neproběhne. Jestliže však účastník přijme kmitání kyvadla za své, bude frekvence jeho vyzařování na základě parametrů spadat do dráhy nového závitu na spirále.

To, že jednotlivý účastník událostí na kyvadlo nereaguje, ještě bohužel není zárukou, že do války nebo revoluce nebude vtažen. Uvázl-li v silném víru, může se snažit, jak chce, ale dostat se ven je takřka nemožné. Avšak v případě, že na hru kyvadla nepřistoupí, nabízejí se mu dodatečně příležitosti zůstat mezi živými a vyváznout jen s nepatrnými ztrátami. Zde je třeba správně pochopit, co to znamená, že válku či revoluci nepřijmeme. Můžete ji nenávidět nebo aktivně bojovat. Jenže kyvadlo vůbec nezajímá, zda jste proti, nebo pro. Hodí se mu energie s oběma znaménky. Jestliže vyzařujete energii na frekvenci války, probíhá přesun na jí odpovídající dráhu. Přijímáte válku, účastníte se jí, pohybujete se na bitevním poli, bojujete proti válce, beztak vás pohlcuje.

Nepřijímat kyvadlo znamená ignorovat je. Ovšem takové přehlížení se ne vždy daří – v tom také spočívá nebezpečí vynuceného přesunu. Přinejmenším byste neměli zaujímat pozice těch, kdo válce straní, ani těch, kdo jsou proti válce. Od počátku věků existovaly neutrální státy, které zůstávaly stranou a sledovaly, jak se celé národy navzájem ničí. Obraťte pozornost na demonstrace a mítinky, kde lidé zuřivě protestují proti vojenským akcím. Kyvadlu, jež se snaží rozpoutat bitvu se svým protivníkem, připadají jako natolik oddaní a vytoužení přívrženci, jako by byli stoupenci bitvy. Aktivní protest je nejpřirozenější spolupachatel války, ač jsou naivní přívrženci přesvědčeni o opaku. Mezi činy, které válku tlumí, patří mírumilovné návrhy a odhalení pravé tváře kyvadla a jeho motivů. Pamatujete se na alegorii s hnízdem divokých včel? Kyvadlo svým stoupencům vysvětluje, že včely jsou nebezpečné, a proto je třeba zahubit je. Co však kyvadlo potřebuje doopravdy? Že by jejich med?

Nezaměstnanost

Jak již bylo řečeno, her destruktivního kyvadla se člověk může účastnit různým způsobem, tedy tím, že je budete podporovat, ale také tím, že je budete zavrňovat. Druhá, snad ještě nebezpečnější záležitost tkví v tom, že přání vyhnout se střetu s kyvadlem vytvoří nadbytečný potenciál, jenž pak dotyčného vtahuje do trychtýře a způsobuje přesun. V dnešní době mají strach ze ztráty práce všichni nebo takřka všichni lidé. Vynucený přesun na ulici probíhá velmi záludně. Vždy jej odstartuje něco malého a zcela neškodného. Může jít o první slabý signál: zaslechnete, že se vašemu podniku nedaří tak dobře jako dříve. Nebo někdo z vašich známých přišel o práci, či se snad říká, že se někde chystá snižování stavů, a podobně.

Na podvědomé úrovni – aniž byste si toho byli vědomi – se vám rozsvítí červená kontrolka. Posléze přijde druhý signál, například stoupne inflace. To už jste ve střehu jako ostatně i vaše okolí. Začínáte se o tom bavit a kyvadlo nezaměstnanosti získává energetické napájení. Vtom se objevují zprávy o výkyvech na burze a obecné napětí roste. Nepokoj se rychle změní ve starosti, jež poté přejdou ve strach. Ze všech sil již generujete energii na frekvenci té dráhy života, kde se vidíte bez práce.

Pokud v sobě nosíte obavy, že se octnete mezi propuštěnými, můžete počítat s tím, že je to vidět tak jasně, jako byste si na hrud' pověsili cedulku: „Mě můžete propustit.“ Myslíte-li si, že tento strach dokážete skrýt, velmi se mýlíte. Letmá gesta či odstíny intonace v hlase někdy prozradí více než slova. Jakmile ztratíte víru v sebe, již nejste tak efektivní pracovník jako dříve. To, co šlo dříve snadno, se nyní nevede. Ve styku se spolupracovníky vzniká napětí, i oni sami se nacházejí v takovém rozpoložení. Nervozitu přenášíte do rodiny a namísto toho, aby vás podrželi, ještě vás obviňují. Postupně na vás dopadá stres a vy přestáváte být zaměstnancem – na hrudi vám visí cedulka: „Připraven k propuštění.“

Příčina strachu ze ztráty zaměstnání se kryje s pocitem viny, který vyhnívá nebo hoří jasným plamenem ve vašem podvědomí. Koho propustí nejdříve? Ty nejhorskí. Jestliže jste

dopustili, že sami sebe považujete za horší než ostatní, znamená to, že jste se sami připsali na černou listinu. Zbavte se pocitu viny. Dopřejte si luxus být sám sebou. A pokud se vám nebude dařit, začněte hledat novou práci. Nadbytečný potenciál ze zážitků se rozptyluje konáním. Někteří lidé se poustějí do hledání nové práce hned, jakmile získají místo. Nedělají to proto, že by měli v úmyslu vbrzku změnit čerstvě nabytou práci. Pojistka zašívá jistotu: v případě potřeby existuje náhradní varianta. Pokud si ohledně své budoucnosti nepřipouštíte starosti, působení rovnovážných sil se vás nedotkne.

Epidemie

Určitě si myslíte, že zde – ale ne!, tady již nemůže být ani řeči o nějakých drahách života: člověk onemocní, protože ho zkrátka nakazili. A budete mít pravdu – ovšem pouze v tom, že nemocný dovolil, aby se nakazil. Vůbec tím nechci říci, že před nakažením měl chodit preventivně omotaný obvazy – to by ho nezachránilo. Nevěříte? Čistě spekulativně to dokázat neumím, jako je tomu ostatně se vším, o čem tato kniha hovoří. Ale vždyť ani vy byste během chřipkové epidemie nechodili v obvazech, abyste se o tom přesvědčili? Proto budu zkrátka hovořit o tom, co vím, a zda uvěříte, nebo ne, to je vaše věc.

Poodhalme tedy historii nemoci. Příčinou ochuravění se stává váš dobrovolný souhlas s účastí ve hře, která nese název *epidemie*. Celá záležitost začíná tím, že se doslechnete, že někde již epidemie – třeba chřipky – bují. Všichni normální lidé vědí, že chřipka se lehce přenáší kapénkami, jež létají vzduchem, tedy i vy jako každý jiný člověk si plně uvědomujete, že může překvapit kohokoli. V tu ránu se vám v hlavě promítne film: přepadla vás teplota, kýčáte a kašlete. Právě od tohoto okamžiku jste se ocitli ve hře, poněvadž vyznačujete energii myšlenek na frekvenci destruktivního kyvadla.

Podvědomě již vyhledáváte důkazy a potvrzení toho, že u vás epidemie nastupuje, a vaše pozornost začíná pracovat selektivně. Kolem vás se pohybují samí kýčející lidé. Byli tam vždy, pouze jste jim dříve nevěnovali pozornost. V práci a doma někdo čas od času zavede na dané téma řeč. Váš předpoklad, že se epidemie rozbíhá, se obohacuje o nové důkazy. Dokonce i tehdy, pokud je nijak zvlášť nevyhledáváte a chřipkové téma vás nijak mimořádně neznepokojuje. Popisovaný proces probíhá jaksi sám o sobě.

Pokud jste se od samého počátku hry naladili na frekvenci destruktivního kyvadla, vaše spojení s ním bude stále pevnější, nezávisle na vaší vědomé účasti. A jestliže jste ochotni onemocnět nebo jste připraveni na roli oběti, znamená to, že už fungujete jako nejaktivnější přívrženec kyvadla. Nebo naopak, rozhodli jste se, že neonemocníte, a namlouváte si, že jste zcela zdraví a neochoříte. To ale není k ničemu. O nemoci přemýšlíte, což znamená, že vyzařujete energii na její frekvenci. Nasměrování myšlenek pro, nebo proti nehraje žádnou roli. Jinými slovy, budete-li se snažit přesvědčit sami sebe, že vás nemoc neskolí, od počátku tím budete takovou možnost připouštět a žádné přemlouvání vám nepomůže.

Slova pronesená nahlas jsou pouhým chvěním vzduchu; slova, která si říkáte v duchu, nejsou všeobecně vzato ničím; zato víra představuje mocnou energii, ač ji není ani slyšet. Ani kdybyste rychle běželi nechat se očkovat, nespasíte se. Tak či onak si beztak své odstúňte. První symptom nemoci vás staví před výběr: skutečně nakonec onemocníte, nebo ne? Mírně se bráníte a smířujete se s nemocí. Tento postoj vnáší do vašeho vyzařování konečnou korekci a vy se přesunujete na dráhu života, kde se nemoc rozvíjí v plné síle.

Vynucený přesun odstartoval v okamžiku přijetí kyvadla. Jestliže budete aktuální epidemii skutečně ignorovat, k přesunu nedojde. Nebo vás kyvadlo mine tehdy, pokud jste na dovolené, s nikým se nestýkáte, zprávy neposloucháte a o epidemii nic nevíte. Jenom se přežene a zmizí, jakoby do prázdna.

Nepřemýšleli jste někdy o tom, proč se lékaři od nemocných nenakazí? Mnozí dokonce pracují odvážně bez roušky. Není to proto, že by se očkovali. Proti všem chorobám se naočkovat nelze. Jde o to, že lékaři také aktivně hrají hru kyvadla nemoci, ale patří jim zcela jiná role. Analogicky si jindy všimněte letušek v letadle. Ty dobré víly všem důrazně doporučují, aby si připjali bezpečnostní pásy, a přitom samy poletují, jako by se mohly v případě potřeby zavěsit ve vzduchu jako kolibříci.

„A co miminka nakažená nemocí AIDS?“ zeptá se dotěrný čtenář. „Cožpak také vyzařují energii přesunu?“ Za prvé zde probíráme otázku epidemie jakožto tendence. Za druhé se nesnažím dokázat, že by snad neexistovala vůbec žádná infekce, nýbrž pouze vyzařování myšlenkové energie na frekvenci nemoci. Transurfing není dogmatem, ale ani konečnou instancí pravdy. Neusiluje o to, aby byl jedinou ideu absolutizoval. Lze jej pouze přijímat k vyvození zákonitosti. A pravda – ta se vždy nachází *někde kolem*, ale kde přesně, to se neví.

Panika

Panika se stává zdrojem nejintenzivnějšího a nejrychlejšího vynuceného přesunu. Navíc nejkontrastněji zdůrazňuje všechny jeho zvláštnosti. Za prvé se v tomto případě spirála kroutí mimořádně houževnatě, protože signál o skutečném nebezpečí zní vždy celkem přesvědčivě a člověk se bez meškání zapojuje do hry destruktivního kyvadla. Z téhož důvodu dochází velmi rychle ke zvýšení kmitů kyvadla, prakticky lavinovitě.

Za druhé nad sebou postižený jedinec takřka zcela ztrácí kontrolu, což znamená, že se mění v choulostivý přijímač a zároveň aktivní retranslátor kmitů kyvadla. A konečně kyvadlo samo nalézá ideální materializaci v podobě davu. Vyjmenované faktory bohužel způsobují, že snaha odmítnout je nebo je utlumit bývá velice obtížná. Člověka v takovou chvíli ani nenapadne, aby přemýšlel o způsobu boje s nimi.

Avšak pokud se opanuje a nepodlehne panice, s velkou mírou pravděpodobnosti bude schopen zachránit život sobě i dalším. Například na potápějícím se korábu se vždy vytvoří mela kolem několika záchranných člunů, zatímco ostatní čluny zůstávají opomenuty. A přitom by stačil pouhý okamžik, kdy by se jeden z pasažérů po palubě rozhlédl. A v tom spočívá i lstivá vlastnost vynuceného přesunu: funguje jako trychtýř, který do sebe nasává vše, co by jen okrajově zachytí.

Chudoba

Rozumně se zamysleme nad tím, může-li zbohatnout prostý člověk, jenž se narodil ve zchátralé chudinské čtvrti. Nebudeme probírat ani cestu trestné činnosti, ani krásné historky o milionářích. Úvahy založené na zdravém rozumu nás k ničemu nepřivedou. Jaký užitek nám tedy přináší běžná logika? Transurfing se neomezuje na rámec zdravého rozumu, zato umožňuje dělat to, co by vám mohlo připadat nemožné.

Jestliže lidé jednají logicky, dostává se jim patřičného výsledku. Pokud se člověk narodil v bídě, je obklopen chudobou, zvykl si na to a je naladěn na vyzařování energie na frekvenci dráhy svého chudobného života. Přeladit se na dráhu blahobytu přitom představuje komplikovanou záležitost, zejména pokud dotyčný jedinec chová vůči své chudobě pouze nenávisť, pěstuje si závist vůči bohatým a jediným jeho přání je, aby zajistil sám sebe. Nebo bych řekl, že pokud žije pouze pro ony tři věci, bude prakticky nemožné, aby vůbec kdy na dráhu bohatství přešel. Pojďme si rozebrat proč.

Podle všeho je jedním z prvních objevů všech dětí, které vstoupily do života, následující zkušenost: nechceš-li něco, ještě to neznamená, že toho budeš ušetřen. Někdy zkrátka přímo z duše vyráží zoufalé výkřiky: „Ale já to tak strašně nechci! Prostě to nenávidím! Proč mě to nenechá na pokoji? Proč se takové věci dějí vždycky mně?“

Podobné otázky si v návalu rozhořčení kladou nejen děti, ale i dospělí. Ve skutečnosti se člověk s nastalou situací jen s

obtížemi smíruje, zvláště když něco nechce, a ono se to beztak stane, a nenávidí-li něco, bude ho to prostě neodbytně pronásledovat. Lze nenávidět vlastní chudobu, svou práci, své fyzické nedostatky, sousedy, tuláky na ulici, alkoholiky, narkomany, psy, zloděje, bandity, drzou mládež, vládu..., čím intenzivněji cokoli nenávidíte, tím více toho v životě potkáváte. A vy už víte proč. To něco se vás dotýká, přemýšlíte o tom, a tedy vyzařujete energii na frekvenci té dráhy života, kde předmět vaší nespokojenosti existuje v nadbytku. Není důležité, jakou polaritou se vyzařování vyznačuje: zda se vám inkriminovaná věc *líbí*, nebo *nelíbí*. Druhá jmenovaná varianta účinkuje dokonce efektivněji, protože ji doprovázejí pronikavější emoce. Na druhou stranu to, co je vám nepříjemné, pro vás představuje destruktivní kyvadlo, a proto je svým trápením ještě více rozhoupáváte. A konečně jestliže nenávidíte aktivně, znamená to, že vytváříte nadbytečný potenciál. Rovnovážné síly budou namířeny proti vám, protože shledávají snazším odstranit jednoho protivníka, než aby měnily svět, jenž někomu nevyhovuje. Představte si, kolik škodlivých faktorů se zakládá na negativním postoji k životu!

Vraťme se k člověku, který se narodil do bídy. Má sen stát se bohatým. Ale jedno přání, jak víme, nic nezmění. Někdo se může rozvalovat na divanu a lenivě protáhnout: „Nebylo by špatné, kdybych tu měl talířek jahod. Ale kde jej vzít? Je to přece nemožné, vždyť je zima.“ Takhle a podobně sní chudí lidé o tom, jak se stát bohatými.

Pokud není člověk připraven jednat, aby získal to, co si přeje, pak to nezíská. A nejedná-li z přesvědčení, pak ani tehdy nic nevyjde. Jde o jakýsi uzavřený kruh. Přání v sobě neskryvá žádnou sílu. Nedokáže pohnout ani palcem. To zařizuje úmysl, tedy odhodlání jednat. Úmysl v sobě zahrnuje také odhodlání mít. Člověk může říci: „To už mi nevezmeš! Je to tak jednoduché, vždyť chci být bohatý!“

Ne. Opět se mezi *chtít* a *být připraven stát se* rozkládá hluboká propast. Octne-li se chudá osoba například v bohatém prostředí či v drahém obchodě, necítí se ve své kůži, dokonce i když se ze všech sil snaží přesvědčit sebe i ostatní

o opaku. V hloubi duše se domnívá, že toho není hodna. Bohatství nepatří do zóny komfortu nuzáka, ne proto, že být bohatý není pohodlné, ale proto, že on je toho všeho dalek. Nové křeslo je sice pohodlnější, ale to staré bývá komfortnější.

Chudí lidé znají pouze jednu stránku bohatství: luxusní domy, drahé automobily, ozdoby, kluby... Jestliže nuzného člověka postavíte do podobné situace, bude se cítit nepohodlně. A poskytnete-li mu ještě kufr s penězi, začne podnikat všelijaké hlouposti, a nakonec o vše přijde. Frekvence energie, již vysílá, se nachází v ostré disonanci s nabídnutým životem. A dokud chudšas do zóny svého komfortu nevpustí atributy bohatství, dokud se nenaučí považovat se za pána drahých věcí, zůstane chudým, dokonce i kdyby objevil poklad.

Další překážku na cestě k bohatství představuje závist. Jak známo, závidět znamená mít zlost na cizí úspěchy. Z tohoto pohledu tento cit nic konstruktivního neobnáší. Zato se v závisti skrývá jeden velmi silný destruktivní element. Lidská psychika je sestrojena takto: pokud někdo někomu závidí něco, co by chtěl mít, pak se všemožným způsobem snaží onu věc znehodnotit. Jde o logiku *bledé závisti*: „Závidím mu, že něco má. Já to nemám a sotva kdy mít budu. Ale o co jsem horší než on? Z toho vyplývá, že ta věc, kterou vlastní, je špatná a mně k ničemu není.“

Tak se přání mít mění v psychickou ochranu a následně přerůstá v odtržení. Održení probíhá jemně, protože podvědomí vše chápe doslova. Vědomí znehodnocuje předmět závisti pouze navenek, kvůli sebeuspokojení, zato podvědomí považuje každou myšlenku za bernou minci. A jestliže dělá vše pro to, aby člověk nezískal to, co je znehodnocené a odvržené, prokazuje mu medvědí službu.

Tak vidíte, jaké houževnaté síly drží člověka na bídné dráze života. Ještě dramatičtější se události vyvíjejí při vynuceném přesunu ze zabezpečené dráhy života na chudobnou dráhu. Stává se, že úspěšný člověk přijde o poslední halěr a ocitne se na ulici. Záludnost vynuceného přesunu k chudobě se projevuje tím, že jeho spirála se

zpočátku roztáčí pomalu, nepozorovaně, ale pak se čím dál více zrychluje, až už ji nelze zastavit.

Tuto spirálu zahajují dočasné finanční těžkosti. Všimněte si, že dočasné finanční problémy tu budou vždy a mohou potkat každého. Jde o takovou obyčejnou záležitost, jakou je řekněme dešť v den, kdy jste se vypravili na piknik. Pokud vás nastalá situace nepřivede k zuřivosti, neupadnete do deprese, neznepokojí vás a vy se neurazíte na život a na smrt, pak se kmity destruktivního kyvadla, které tím pádem nezískává napájení, utlumí. Vynucený přesun odstartuje v takovém případě, kdy se zachytíte za konec spirály. Aby se spirála mohla zakrucovat, je nutné, abyste reagovali na destruktivní kyvadlo.

Vaši první reakcí je nespokojenost. Pro kyvadlo představuje prozatím příliš slabou podporu, a jestliže se tato vaše emoce vytratí, jeho kmity se utlumí. Jako druhá reakce nastupuje rozhořčení či nevole, ta už je silnější a kyvadlo pookřeje, vysílá informace o tom, že se na vašich finančních problémech někdo provinil. Na tento druhý podnět odpovídáte negativní odezvou či jednáním na adresu provinilců. V tento okamžik se již destruktivní kyvadlo zcela oživilo a pouští se do nového závitu spirály: namísto obvyklého výdělků získáváte ještě méně nebo se zvýšily ceny či je třeba, abyste splatili dluh. Uvědomte si, že v dané etapě si ještě nejste vědomi toho, že vůbec nějaký proces probíhá. Jen vám může připadat, že se vás dotkly nějaké mrzuté nepřijemnosti. Ve skutečnosti jde o řízený proces, jenž vyvoláváte vy sami tím, že odpovídáte na kmity kyvadla. Frekvence vašeho energetického vyzářování se stále více přeladuje z drah, kde prosperujete, na dráhy, kde jste opomíjeni a rozhořčení. Proto se přesunujete na dráhy, které odpovídají těmto parametrům.

Vaše situace se stále zhoršuje. Odevšad se začínají valit špatné zprávy: ceny rostou, rodinnému podnikovi se nedaří. Negativní zprávy aktivně probíráte se známými a s blízkými. Diskuze se zpravidla vede podle destruktivního klíče, tedy v podobě stížností, nespokojenosti a agrese na adresu předpokládaných viníků. Zvláště zřetelně se zmíněný proces

projevuje v podnicích, kde jde vše úplně z kopce. Tam zahajují den postulátem, že *peníze nejsou*, jako by to byla ranní modlitba.

V této fázi vás spirála již zcela polapila, tudíž se vaše vyzařování naladilo na frekvenci destruktivního kyvadla. Protože se vám daří stále hůře, zmocňuje se vás nepokoj. Kyvadlo zpracovává energii nepokoje bez ohledu na její zanedbatelnou velikost velmi dobře a opovažuje se čím dál více. V takovém rozpoložení budete kolem sebe nevyhnutelně šířit nadbytečný potenciál: nespokojenost, agresi, depresi, apatii, křivdu a tak dále. Nyní, když se k destruktivnímu kyvadlu připojily rovnovážné síly, vymyká se vám situace z kontroly a začíná se lavinovitě hrnout. Cítíte strach a oddáváte se prostopášnému životu.

Jako by vás vzali za ruku, roztočili vás, pak ještě víc, a nakonec vás prudce odhodili. Odletěli jste, dopadli jste a zůstali jste ležet v šoku. Hrozný obrázek. A to všechno začalo drobnými finančními problémy. Kyvadlo nepotřebuje vaše peníze, zajímá je negativní energie, kterou vyzařujete, když se vám korunky rozkutálejí. Pokud se spirála nakonec rozvine, nešťastník ztratí v lepším případě velmi mnoho a v horším všechno. Takový člověk již u destruktivního kyvadla nevbuzuje zájem, na něm si už nic nevezme. Další události se mohou vyvíjet různě: nešťastník buď zůstane ležet na neúspěšné dráze života, nebo se začne pracně škrábat nahoru. Takový vynucený přesun se může týkat jak jednoho konkrétního člověka, tak se může přihodit velké skupině lidí. Ve druhém případě, jak jste pochopili, už nejde o pouhou spirálu, ale o skutečný vír, z něhož se lze vysvobodit jen velmi obtížně.

Jediný prostředek proti vynucenému přesunu spočívá v tom, že se člověk nebude chytat za konec spirály, aby se nezapojoval do hry destruktivního kyvadla. Bude-li pouze vědět, jak celý mechanismus funguje, nebude to stačit. Je nutné, aby si na něj vždy *vzpomněl*. Váš strážce nesmí spát. Překonávejte se pokaždé, jakmile ze zvyku, jako ve snu, hru kyvadla přijímáte, tedy když vyjadřujete nespokojenost, rozhořčení nebo projevujete znepokojení, soucit v

destruktivních debatách a tak dále. Pamatujte, že vše, co u vás vyvolává negativní reakci, představuje následek provokativních činů destruktivních kyvadel. Ve snu probíhá přesně totéž: dokud si neuvědomíte, že jde o sen, pohybujete se jako nějaká loutka v cizí hře a mohou vás pronásledovat noční můry. Jakmile se vzbudíte a proberete se z omámení, uvědomíte si, o jakou hru se jedná, a je konec. Nyní jste pánem svého rozpoložení a již se nestanete obětí okolností, a to přestože okolo vše zůstává v mrtvolném stavu.

Shrnutí

Každý člověk si vytváří vlastní vrstvu světa, v níž žije.

Svět lidí obecně sestává z jednotlivých vrstev, které jsou poskládány jedna na druhou.

Jestliže člověk vyzařuje negativní energii, sám vrstvu svého světa zhoršuje.

Agrese se mylně považuje za sílu a nespokojenost za normální reakci.

Reakce na negativní událost indukuje přesun na negativní dráhy života.

Vynucený přesun zařazuje negativní událost do vrstvy konkrétního jedince.

Nevpouštějte do vrstvy svého světa žádné negativní informace.

Nevpouštět neznamená utíkat, ale úmyslně ignorovat, nezajímat se.

Kapitola VI

Tok variant

Kde se berou předtuchy, intuice, proroctví, objevy a také mistrovská umělecká díla? Skutečně vynalézá a tvoří právě rozum člověka? Tok variant je přepychovým dárkem pro rozum, ale lidé o tom nemají ani tušení. Co jsou znamení a proč fungují?

Pole informací

Prostor variant představuje pole informací neboli energetickou matici – šablonu toho, co a jak má být. Pokud

je energie naladěna na vymezený sektor matrice a *osvětluje* jej, šablona se realizuje v podobě materiální formy. Nabízí se otázka: Je možné tyto informace využít, dokud ještě spočívají v nerealizované podobě?

Lze říci, že my všichni se tím zabýváme každý den. Vědomí nedokáže číst informace z prostoru variant. Zato podvědomí na informační pole bezprostředně směřuje. Právě odtud pocházejí předtuchy, intuice, prorocství, odhalení a také mistrovská umělecká díla. Informace se do vědomí dostávají buď z vnějšího světa jako interpretace vnějších dat, nebo z podvědomí, na intuitivní úrovni. Údaje zanesené v poli jsou – volně řečeno – pravdou v ryzí podobě. Jinými slovy jde o informace objektivní a prosté interpretací. Když pravda projde filtrem rozumu, mění se v interpretaci, tedy v poznání. Všichni živí tvorové vnímají pravdu skrze vlastní interpretaci. Slepice svět rozhodně nevidí stejně jako člověk. Dokonce různí lidé mohou vidět a vnímat jedny a tytéž věci různě. Proto se poznání projevuje jako více či méně zkreslená forma pravdy.

Údaje jsou v informačním poli uváděny v podobě komplikované energetické struktury. Je tam zaznamenáno vše, co nutí hmotu, aby se pohybovala podle stanovených zákonů. Zpočátku jsou data z informačního pole vnímána podvědomím (duší), načež je vědomí (rozum) vysílá ve slovním nebo symbolickém popisu. Tak vznikají odhalení nebo se vytvářejí nové věci – hudba, umělecká díla, to je to, co člověk nemohl spatřit ani pochopit bezprostředně. Tak se projevují intuitivní znalosti a předtuchy.

Možná vás výše uvedené úvahy šokují nebo ve vás vzbuzují nedůvěru. Nevylývá z toho snad, že rozum sám nedokáže vytvořit nic nového, ale pouze získává data z pole informací? Tak to vůbec není. Rozum umí zkonstruovat nový objekt či vyřešit úlohu, přičemž k tomu využívá známých objektů a logických konstrukcí, jinými slovy rozum může vystavět nový dům ze starých kostek. Ale získat něco zásadně nového, tedy to, co není možné zkonstruovat ze starého, to nedokáže.

Zásadní vědecká odhalení přicházejí nikoli jako výsledek logických úvah, ale jako osvětlení, jako poznatek odnikud.

Totéž se týká geniálních objevů. Dobrá hudba se komponuje nikoli tím, že skladatel vybírá noty, ale přichází jakoby sama od sebe. Mistrovská umělecká díla vznikají nikoli jako výsledek profesionálního technického provedení, nýbrž se rodí díky inspiraci. Ideálně technicky nakreslený obrázek se nemusí nezbytně stát veledílem. Mistrovské dílo dělá mistrovským dílem to, co leží za hranicemi technického provedení. Poezie, která dojíká, není sestavena jako výsledek rozumového výběru pravidelných rytmů, ale vychází z hloubi duše.

Veškerá tvorba založená na inspiraci a osvětlení nemá s rozumem nic společného. Rozum vytváří produkty takové tvorby teprve později pomocí svých atributů. Dokáže například ideálně napodobit staré dílo. Avšak vytvořit nové schopen není. Rozum analyzuje data, jež získal podvědomím z pole informací, a halí je do symbolické interpretace – v podobě obrazu, melodie, básně, formule, schématu a tak dále.

Dosud nevíme, jak podvědomí získává k poli informací přístup. Můžeme být pouze svědky toho, jak se takový přístup projevuje. Jako příklad lze uvést jasnovidectví, tedy schopnost vnímat události, ať už ty, které mají své místo v minulosti, nebo ty, jež se dosud nepřiřadily, nebo ty, které proběhly za hranicemi zorného pole jasnovidce. Mechanismus podobných jevů nechápeme a prohlašujeme je za paranormální. Kyvadla elementární vědy si nechtějí přiznat svou bezmoc, takže je neberou vážně. Avšak, tím, že je nemůžeme vysvětlit, nepřestávají být fakty, a proto je nelze zkrátka nechat bez povšimnutí.

Existují lidé, kteří vidí události v poli informací tak jasně, jako by probíhaly před jejich očima ve světě materiální realizace. Takoví jedinci mají schopnost přesně se vyladit na realizované sektory v prostoru variant. Aby se například jasnovidce nasměroval na sektor pohřešovaného člověka, musí se podívat na jeho fotografii nebo se dotknout jeho věci. Služby takových lidí někdy využívá dokonce i policie.

Jenže zdaleka ne všichni dokážou vidět tak zřetelně, a proto dochází k omylům. Chyby pramení ze dvou příčin. První je způsobena tím, že se jasnovidce naladí na sektor,

který nebyl a nebude realizován. Různé sektory se mohou v závislosti na své relativní vzdálenosti lišit ve scénářích a dekoracích buď do značné míry, anebo jen málo. Druhá příčina tkví v interpretaci dat. Například dávní věštcí a proroci sledovali neobvyklé scény z budoucnosti a interpretovali je podle svého, v souladu s úrovní tehdejších znalostí. Z toho důvodu bývají věštby často nepřesné.

Zda tomu všemu budete věřit, nebo ne, to záleží na vašem výběru. Nezapomínejte, že transurfing představuje pouze model, jenž člověku umožňuje využívat zákony světa ve svůj prospěch, ale neznázorňuje uspořádání tohoto světa. Transurfing také nefunguje jako žulový monument s nápisem: „Právě zde je zakopán pes.“ Pravda, jak víme, se vždy vyskytuje někde okolo. Tvrzení, že člověk je s pomocí svého rozumu schopen syntézy všeho nového, se také jeví pouze jako jakási směrnice. Zkrátka jsme si již dávno na takový model zvykli a je pro nás pohodlný. Měli byste si všimnout, že ono navykklé schéma života je stejně nedokazatelné jako model transurfingu. Ať se něco děje tak nebo jinak – v zásadě to nepovažujeme za příliš důležité. Skutečnost spočívá v tom, že data se k nám z prostoru variant dostanou nějakým způsobem v podobě různých náznaků, vidění, osvětlení či znamení a my musíme podle možnosti pochopit jejich význam.

Znalosti odnikud

Je zřejmé, že čistá data z pole informací dokážou pouze málokteré výjimečné osobnosti. Většina z nás se setkává pouze s ozvěnou těchto údajů ve formě prchavých předtuch a nejasných znalostí. Lidi, kteří se zabývají vědou a uměleckou tvorbou, potkává osvětlení po dlouhých dnech či letech rozjímání. Odhalování čehokoli objeveného představuje obtížný úkol proto, že ať se snažíte přemýšlet sebevíce, frekvence myšlenkového vyzařování se nejsnáze naládčuje na již realizované sektory prostoru variant. Naprosto nové věci leží vždy v nerealizovaných sektorech. Jak se na ně ale lze nasměrovat? Dosud nám nebylo dáno, abychom to poznali.

Pokud hledání nového řešení v realizovaných sektorech nepřináší ovoce, podvědomí jakýmsi nahodilým způsobem vyplouvá do sektoru nerealizovaného. Získaná data pak nejsou zahalena do podoby obvyklých symbolických interpretací, proto je vědomí vnímá jako mlhavé a nejasné informace. Jestliže se mozku podaří zachytit podstatu získané informace, dochází k osvětlení a přesnému pochopení.

Ohledně mechanismů práce vědomí a podvědomí panuje stále mnoho nejasností a sporů. Nebudeme se zabývat všemi problémy spadajícími do tohoto oboru, nýbrž prozkoumáme pouze zvláštní aspekty. Abychom se nezapletli do terminologie a sémantiky, označíme vše, co je spjato s vědomím, tedy rozumem, i s podvědomím, kvůli snazšímu porozumění jako *duši*.

Kdyby rozum chápal vše, co mu chce duše sdělit, získalo by lidstvo přímý přístup k poli informací. Jen těžko si lze představit, jaké úrovně by naše civilizace v takovém případě dosáhla. Jenže rozum nejenže neumí naslouchat, ale ani nechce. Pozornost člověka se neustále zabývá buď objekty vnějšího světa, nebo vnitřním rozjímáním a prožitky. Vnitřní monolog se takřka nikdy nepřerušuje a ovládá jej rozum. A ten slabé signály duše neslyší a autoritativně tvrdí své. Když rozum *přemýšlí*, pracuje s kategoriemi, jimiž označil vlastnosti viditelných objektů v realizovaných sektorech. Jinými slovy myslí prostřednictvím ustálených *označení*: symbolů, slov, pojmů, schémat, pravidel a tak dále. Každou informaci se snaží rozložit do škatulek podle odpovídajících označení.

Označení byla přidělena všemu, co existuje na světě, který nás obklopuje: nebe je modré, voda mokrá, ptáci létají, tygři jsou nebezpeční, v zimě je chladno a tak dále. Pokud informace, již rozum obdrží z nerealizovaného sektoru, ještě nedisponuje rozumovým označením, rozum ji vnímá jako nějaký nesrozumitelný poznatek. Jestliže se podaří pro tento čerstvý poznatek zavést nové označení nebo jej vysvětlit v rámci starých označení, dochází k odhalení.

Vybrat označení pro zcela originální poznatek bývá pokaždé velmi složité. Představte si člověka, který poprvé v životě

slyší hudbu. Hudba je také informace v podobě zvuků. Když rozum danou informaci získává, zná ji, ale nechápe ji. Dosud pro ni nemá označení. Chápání nastupuje až poté, kdy je člověk vystaven hudbě mnohokrát a kdy mu ukážou všechna označení a objekty: hudebníky, nástroje, noty, písně. Ale když rozum uslyšel hudbu poprvé, byla pro něj zcela reálným poznatkem a zároveň nepostižitelným tajemstvím.

Zkuste vysvětlit malému dítěti následující definici: *Mléko je bílé*. Chlapec teprve začíná využívat abstraktní kategorie, proto klade kupu otázek. Co je mléko, to chápe. Ale co to znamená bílé? To je barva. A co je to barva? To je taková vlastnost předmětů. A co je to vlastnost? A předmět? A tak dále až donekonečna. Snazší postup než vysvětlování v tuto chvíli představuje ukázka předmětů různých barev. Tehdy si rozum dítěte označí to, čím se předměty odlišují, v podobě abstraktní kategorie barev. Tímto způsobem dává definice a označení všemu, co jej obklopuje, a potom přemýšlí a využívá zmiňovaných definic. Duše, na rozdíl od rozumu, označení nevyužívá. Jak mu může vysvětlit, že *mléko je bílé*?

Od chvíle, kdy rozum začal přemýšlet pomocí abstraktních kategorií, spojení mezi ním a duší postupně atrofuje. Duše tyto kategorie nevyužívá. Ona nepřemýšlí a nehovoří, ale cítí a ví. To, co ví, neumí vyjádřit slovy a symboly. Proto se rozum nedokáže s duší domluvit. Řekněme, že duše se naladila na nerealizovaný sektor a zjistila něco, co ještě v materiálním světě neexistuje. Jak může tuto informaci dopravit k rozumu?

Rozum je navíc ustavičně zaujat vlastním plácáním. Domnívá se, že vše ke rozumově vysvětlit, a neustále dozírá na všechny informace. Z duše přicházejí pouze mlhavé signály, které rozum ne vždy dokáže definovat pomocí svých kategorií. Nejasné pocity a znalosti duše tonou v hlasitých myšlenkách. Intuitivní pocity a poznatky se k vědomí prodírají tehdy, jestliže kontrola rozumu ukáže slabinu.

Takový úkaz se projevuje jako mlhavá předtucha, kterou lidé nazývají *vnitřním hlasem*. Rozum se odvrací a v ten okamžik zakoušíte pocity či poznatky duše. To je *šelest ranních hvězd*– hlas beze slov, rozjímání bez myšlenek, zvuk bez

hlasitosti. Così vnímáte, ale jen nejasně. Nepřemýšlíte, nýbrž intuitivně pociťujete. Každý z nás si na sobě někdy vyzkoušel, co je to intuice. Například cítíte, že má někdo každou chvíli přijít či že se něco musí stát nebo *prostě o něčem víte, aniž byste potřebovali vysvětlení*.

Rozum se bez přestání zabývá generováním myšlenek. Hlas duše je tímto mixováním myšlenek doslova přehlušen, proto vám intuitivní poznatky připadají těžko dostupné, jestliže člověk chod myšlenek zastaví a jednoduše pozoruje prázdno, lze uslyšet šelest ranních hvězd – vnitřní hlas beze slov. Duše může každému najít odpovědi na mnohé otázky, pokud on jejímu hlasu naslouchá.

Naučit duši, aby se cílevědomé naladila na nerealizované sektory, a přinutit rozum, aby poslouchal, co mu chce duše povědět, bývá značně komplikované. Začneme s málem. V duši existují dva velmi zřetelné pocity: duševní pohoda a duševní nepohoda. Rozum má pro oba označení: *je mi dobře a je mi špatně, jsem spokojený a jsem nespokojený, líbí se mi a nelíbí se mi*.

V životě se člověk musí na každém kroku odhodlávat k řešení – udělat to či ono. Materiální realizace se přesunuje v prostoru variant, načez získáváme to, co nazýváme *vlastním životem*. V závislosti na našich myšlenkách a činech se realizují konkrétní sektory. Duše má přístup k poli informací. Někakým způsobem vidí to, co leží vpředu, v ještě nerealizovaných, ale blížících se sektorech. Pokud se naladila na dosud nerealizovaný sektor, už ví, co ji tam čeká: něco příznivého, nebo nepříznivého. Rozum vnímá tyto pocity duše jako mlhavé vjemy duševní pohody nebo duševní nepohody.

Duše velmi často ví, co ji čeká. A velmi slabým hlasem se o tom snaží zpravit rozum. Avšak on ji takřka neslyší nebo mlhavým předtuchám nepřikládá význam, je uchvácen kyvadly, příliš zaměstnán řešením problémů a přesvědčen o rozumnosti svých činů. Přijímá rozhodná řešení, řídí se logickými pravidly a zdravým rozumem. Je však dobře známo, že rozumné úvahy vůbec nezaručují správné řešení. Duše, na rozdíl od rozumu, nepřemýšlí – ona cítí a ví, proto

se nemýlí. Jak často si lidé pozdě vzpomínají: „Vždyť jsem věděla/věděl, že z toho nic dobrého nevzejde!“

Člověk by se měl naučit určovat, co duše říká rozumu v okamžiku, kdy se rozhoduje něco řešit. Není to tak obtížné. Pouze musíte svému strážci nařídít, aby věnoval pozornost tomu, v jaké pohodě se duše nachází. Rozhodujete se něco řešit. Vašeho rozumu se absolutně zmocnilo kyvadlo nebo je pohlcen řešením úkolu. K tomu, abyste uslyšeli šelest ranních hvězd, vám zcela obyčejně postačí, pokud si včas *vzpomenete*, že máte obrátit pozornost ke svému duševnímu rozpoložení. Jde o natolik triviální akci, až vypadá naprosto nezajímavě. Ale je to tak. Problém spočívá jedině v tom, abyste dostatečně *obrátili pozornost* ke svým citům. Lidé mají tendenci věřit spíše rozumovým vývodům nežli vlastním pocitům. Proto se odnaučili věnovat pozornost duševní pohodě.

Tak prohráváte v duchu jednu z variant řešení. Rozum se v daném okamžiku řídí nikoli city, ale zdravými úvahami. V takové chvíli vůbec není nakloněn tomu, aby vnímal jakékoli pocity. Pokud se vám podaří *vzpomenout si*, věnujte pozornost tomu, co *cítíte*. Něco ve vás vyvolává neklid, vnáší pocit obav nebo se vám něco nelíbí? Takže jste se rozhodli pro řešení. Nakažte rozum, aby se na chvíli odmlčel, a zeptejte se sami sebe: „Je mi dobře, nebo špatně?“ Nyní se přikloňte k jiné variantě řešení a znovu se sami sebe zeptejte: „Cítím se dobře, nebo špatně?“

Pokud váš pocit nevyznívá jednoznačně, znamená to, že váš rozum ještě velmi špatně slyší. Nechť vás strážce častěji nutí, abyste si všímali své duševní pohody. Ale možná že ani sama odpověď na vaši otázku nezná jednoznačné východisko. V takovém případě se na tak nejistá data nelze spoléhat. Takže vám nezbude než jednat tak, jak vám našeptává rozum. Anebo budete muset otázku zjednodušit.

Pokud se vám podařilo získat jednoznačnou odpověď – *ano, je mi dobře* – nebo – *ne, je mi špatně*, znamená to, že jste uslyšeli šelest ranních hvězd. Nyní odpověď znáte. Neznamená to, že budete postupovat v souladu s příkazy duše. Ne vždy si můžete ve svém jednání dopřát volnost. Ale

přínejmenším budete vědět, co lze v nerealizovaném sektoru očekávat.

V Žadatel, uražený a bojovník

V životních situacích fungují dva extrémní chování: buď člověk pluje po proudu bez vůle jako papírová loďka, nebo vesluje proti proudu a umíněně trvá na svém.

Jestliže někdo zkrátka zahálí, neprojevuje iniciativu, o nic neusiluje, zkrátka existuje, pak ho život ovládá a řídí. V takovém případě se dotyčný stává loutkou kyvadel, která s jeho osudem nakládají dle vlastního uvážení. Zaujme-li člověk takovou pozici, vzdává se toho, aby si svůj osud vybíral sám. Jeho výběr se zakládá na tom, že je předem rozhodnutý: co má být, tomu nelze uniknout. Tím, že s takovým stavem souhlasí, se utvrzuje, že před osudem neuteče. A má naprostou pravdu, protože v prostoru pro něho existuje pouze a jen taková varianta. Po takto zvoleném výběru člověku nezůstane než si bezmocně stěžovat na osud a spoléhat na vyšší moc.

Pokud předá svůj osud do cizích rukou, kráčí životem dvěma cestami. Jestliže se vydá první cestou, může se podrobit a *žádat* o milodary pro svůj život tím, že se bude se svými prosbami obracet buď ke kyvadlům, nebo k nějaké vyšší moci. Kyvadla *žadatel* nařizují, aby pracoval, a on celý život ohýbá hřbet, za což dostává jen skromné prostředky k existenci. Žadatel naivně vyzývá vyšší moc, ale té nic není ani do něho, ani do toho, jak se mu daří.

Žadatel ze sebe snímá zodpovědnost za svůj osud a tvrdí, že vše spadá do vůle Boží. A pokud tomu tak je, postačí, bude-li hezky prosit, a milostivý Bůh ho obdaruje. „Hory a doły! Řeky a moře! Ó nebe! Ó země! Skláním se před vaší mocí! Naplňuje mě víra a zbožnost. Věřím, že mi pomůžete koupit ranní noviny!“ Prosím? Připadá vám, že jsem to příliš přehnal? Ani trochu, protože pro mocné vyšší síly jsou možné jak ranní noviny, tak palác – a to bez rozdílu. Znamená to, že dotyčný žádal špatně! Ale co, ať prosí dál.

Traduje se taková anekdota: Chlap leží na kanapi a modlí se: „Hospodine, pomoz mi zbohatnout. Ty přeci můžeš všechno! Věřím v tvou moc! Doufám ve tvé milosrdenství!“ A Hospodin na to rozhořčeně: „Chlape, běž si koupit lístek do loterie!“ Jak pohodlná pozice: sejmout ze sebe odpovědnost a zároveň se plácát ve své vnitřní důležitosti. O co tu jde? Člověk si sám sebe představil jako natolik důležitou osobu, že se domnívá, že Bůh se ve vší své moci a milosrdenství bude starat o jeho blahoby. Bůh i tak dal člověku příliš hodně – svobodu výběru, jenže žadatel ve své infantilnosti nechce jeho dar přijmout a je věčně nespokojený.

Infantilnost nachází své ospravedlnění v tom, že na cestě k cíli se staví hora překážek. Člověku v jeho činnosti pořád něco brání. A překáží mu rovnovážné síly a kyvadla, která vznikají jako následek toho, že on sám vytvořil nadbytečné potenciály důležitosti. Nakonec to vypadá jako v dětské hře: „Ovečky, ovečky, pojd'te domů!“

„Nepůjdeme!“

„Pro koho?“

„Pro vlka!“

„Kde je vlk!“

„V lese!“

„Co tam dělá?“

„Houby sbírá!“

„Ovečky, ovečky, nebojte se!“

Jestliže člověku role žadatele nevyhovuje, může si vybrat druhou cestu: přijmout roli *uraženého*, tedy vyjadřovat nespokojenost a dožadovat se toho, co mu snad *údajně náleží*. Uražený způsobuje svými nároky osudu velké škody. Pro příklad uvedu ještě jednu alegorii. Návštěvník přichází do obrazové galerie, kde se mu nelíbí aktuální výstava, a považuje za samozřejmé, že má právo vyjádřit svou nespokojenost. Začíná dupat nohama, vyhrožovat, dožadovat se čehosi, a tedy i obtěžovat všechny okolo. Samozřejmě, že ihned následuje trest. Dotyčný se ještě víc uráží a nadále se aktivně rozčiluje: Jakže! Museli by se přetrhnout, aby se mi zavděčili!“ Ani ho nenapadne, že je na tomto světě jenom hostem.

Z pohledu transurfingu se jeví tato i jiná cesta jako zcela nesmyslná. Transurfing předpokládá zcela nový přístup: *Nežádej a nedožaduj se, ale jdi a vezmi si.*

Co je na něm nového? Vždyť tak postupuje člověk, který se rozhodí pro jinou volbu: Můj osud v mých rukou. Začíná se světem bojovat o místo pod sluncem. Zaujímá pevnou pozici, vede válku s kyvadly, zapojuje se do soutěže, nasazuje ostré lokty. Celý život se pak mění v nepřetržitý *boj* o existenci. Tento jedinec hlasoval pro boj a tato varianta v prostoru také existuje.

Společně jsme již poznali, že pokora jakož i nespokojenost způsobují, že v nás klíčí závislost na kyvadlech. Vzpomeňte si na obsah kapitoly o potenciálech důležitosti a vše vám bude jasné. Žadatel vytváří potenciál své viny a dobrovolně se předává do rukou manipulátorů. Ten, kdo žádá, předem předpokládá, že je povinen žádat a čekat – a snad mu něco dají. Uražený vyrván potenciál nespokojenosti, obrací rovnovážné síly proti sobě a aktivně svůj osud ničí.

Bojovník, jenž si vybral boj, zaujímá sice produktivnější pozici, ale jeho život je těžký a bere mu mnoho sil. Jako by člověk ani neodporoval, pouze se pevněji zamotává do pavučiny. Zdá se mu, že bojuje za svůj osud, ale ve skutečnosti pouze marně plýtvá energií. Někdy i dosáhne vítězství. Ale za jakou cenu! Vítězství bývá vystaveno na odív veřejnosti a všichni se při nejbližší příležitosti přesvědčují, že vavříny se vůbec nezískávají snadno. Tak se formuje a upevňuje veřejné mínění: aby člověk něčeho dosáhl, musí se úporně snažit či statečně bojovat.

Veřejné mínění je fakticky utvářeno kyvadly. Potenciály důležitosti slouží jako koryta kyvadel. Cíl je těžko dostupný – vnější důležitost. Dosáhnout jej dokáže pouze osobnost, jež vyniká nadprůměrnými vlastnostmi – vnitřní důležitost. Na cestě k tomuto cíli ovšem člověka oškubou dohola. Je však možné, že mu kyvadla umožní, aby do cíle dospěl. Domnělý vítěz bude velmi spokojen, aniž by chápal, že ztratil energii nejen na dosažení cíle samotného, ale spíše na překonání kyvadel.

Z uvedeného vyplývá zhruba následující obrázek. Ke svému cíli člověk musí nezbytně projít skrz zástupy žebráků. Ti všichni povykují, zahrazují mu cestu, chytají jej za ruce. Dotyčný se snaží ospravedlňovat se, omlouvat se, dávat peníze, strkat se, probíjet se, rvát se. Nakonec se s nezměrnou námahou dobere konečné mety. Energie, kterou skutečně věnoval na dosažení cíle, představuje pouze nepatrnou část celkově vydané energie a využívá se pouze k tomu, aby *přešlapoval na místě*. Zbývající množství vyplýtvá na boj s neodbytnými škemraly.

Jakmile člověk roztrhne pouta kyvadel, získává svobodu. Prosebníci ho nechají na pokoji a zaměří se na jiné objekty. Jak si vzpomínáte, abyste se od kyvadel osvobodili, musíte se zříci vnitřní i vnější důležitosti. Jestliže se této příležitosti chopíte, překážky na cestě k cíli se samy odstraní. V tu chvíli už budete moci *nikoli prosit, dožadovat se či bojovat, ale budete muset pouze jít a vzít si*.

Nyní se nabízí otázka: Jak máme frázi *jít a vzít si* chápat a co je pro to potřeba udělat? Celá zbývající část knihy je věnována odpovědi na tuto otázku, takže se brzy vše dovíte. Dosud jsme načrtli obecnou strategii pro výběr vlastního osudu. Role žadatele, uraženého ani bojovníka se nám nehodí. Co si myslíte vy? Jakou roli vyvodí transurfing pro někoho, kdo chce být pánem svého osudu ve hře s názvem život? To je váš domácí úkol.

A mezitím probereme taktické postupy pro chování v hypotetických životních situacích.

Pohyb po proudu

Žadatel i uražený plují bez vůle po proudu života. Bojovník se naopak snaží s proudem bojovat. Ovšem čisté typy takových osobností neexistují. Každý na sebe čas od času bere ve větší či menší míře tu či onu roli. Pokud se člověk takové role ujme, jedná krajně neefektivně. Ale pokud nelze ani bojovat, ani plout po proudu, co tedy zbývá?

Již výše jsme si ukázali, jak rozum autoritativně diktuje svou vůli založenou na zdravém rozumu. Mnozí lidé uvažují velmi střízlivě a přitom se nijak nedokážou vypořádat se svými problémy. Jak velký užitek takový zdravý rozum přináší? Nedokáže zaručit spolehlivé řešení. Rozumu připadá, že myslí střízlivě, ale ve skutečnosti chodí zkrátka od kyvadla ke kyvadlu. O nějaké svobodě přesunu nemůže být ani řeč, dokud člověk vystupuje v roli žadatele, uraženého nebo bojovníka. Dokonce ani bojovník nemá větší svobodu projevu vůle než papírová loďka.

Jak se po proudu života pohybuje bojovník? Kyvadla ho provokují k boji a on vesluje proti proudu, aniž by chápal, že jej lze využít snáze a výhodněji. Rozum je okupován kyvadly, ale bojovník je naladěn odhodlaně, a když přijímá rozhodné řešení, ze všech sil hrabe rukama ve vodě tam, kde by stačily mírné a plynulé pohyby.

A nyní si představte, že proudu nevzdorujete a nevnášíte do něj nadbytečné víření, ale ani neplujete bez vůle jako nějaká loďka z papíru. Záměrně se pohybujete v souznění s ním, cestou si všímáte mělčin, překážek, nebezpečných úseků a zvolený směr udržujete pouze plynulými pohyby. Kormidlo máte v ruce.

Lze vůbec život obecně nazírat jako proud? A proč není možné ani po něm plout bez vůle, ani mu vzdorovat? Na jednu stranu leží informace stabilně v prostoru variant v podobě jisté matrice. Avšak zároveň je struktura informací organizována do řetězců příčinně-následkových spojení. Příčinně-následkové spojení vyvolává *proudění variant*. Právě o tomto proudění si budeme vykládat.

Proudu není třeba odporovat minimálně z jednoho hlavního důvodu – člověk při tom zbytečně, nebo dokonce škodlivě plýtvá spoustou energie. Lze se ovšem na proudění variant spoléhat? Vždyť jedině dokáže zanést nejen do klidné laguny, nýbrž vás také může překvapit vodopádem. Právě proto, abyste se vyhnuli nepříjemnostem, musíte svůj pohyb plynulými činy korigovat. Pro začátek je samozřejmě nutné správně se rozhodnout pro obecný směr tohoto proudění. Směr se vymezuje na základě zvoleného cíle a

podle způsobu, jakým jej chcete dosáhnout. Jakmile si člověk vybere směr, musí se do proudění maximálně položit a nedopouštět se prudkých pohybů.

Každý z nás má přibližnou představu, jakým směrem by se proudění mělo zhruba ubírat. Například nyní studuji, potom půjdu do práce, založím rodinu, budu postupovat na služebním žebříčku, postavím dům a tak dále. Mnozí lidé se na své cestě dopouštějí mnoha chyb, a když se později ohlížejí zpět, litují jich. Jenže pak už člověk nic nenapraví, dílo je hotovo. Proudění se od původního směru k žádanému cíli příliš vychýlilo. Zdravý rozum vás nezachrání. Nezbude vám, než se politovat, že „kdybych byl věděl, kam upadnu, byl bych se podestlal slámou“.

Každý chce vědět, co ho čeká tam, za zatačkou. Ne všichni se doopravdy obracejí na věštkyně a astrology, ale mnohé to – byť jen ze zvědavosti – zajímá. Optimistická astrologická předpověď či věštba dokáže zažehnout jiskřičku naděje. A nežádoucí předpovědi lze nechat bez povšimnutí. Model transurfingu si s astrologií neprotiřečí. Předpovědi mají skutečný základ – prostor variant. Astrologie neexistuje jen proto, že lidé chtějí zvědavě nahlížet do budoucnosti. Kdyby bylo procento zásahů příliš nízké, nikdo by se na efemérní věštby nespolehal. Protože se však existence proudění variant opírá o stanovené zákonitosti, umožňuje nahlédnout do nerealizovaných sektorů prostoru. Jinou věcí je, že astrologické výpočty samozřejmě nemohou zaručit stoprocentní přesnost a stejně tak ani jasnovidectví.

Každý za sebe se rozhoduje, nakolik se na věštby a astrologické předpovědi spolehne. My uctivě necháme toto téma stranou a podíváme se, co užitečného lze vyvodit ze znalostí o existenci proudění variant. Nejvýznamnější otázka spočívá v tom, nakolik se lze proudění oddat, zda je základní směr vybrán správně a proč by se mu vlastně měl někdo vůbec poddávat.

Jak bylo řečeno výše, rozum se neustále nachází pod tlakem uměle vytvořené důležitosti, a proto nemůže přijímat efektivní řešení. Vnitřní a vnější důležitost v podstatě představují hlavní zdroj problémů. Působení rovnovážných

sil se na cestě po proudu projevuje v podobě přejejí a vodních vírů. Pokud se člověku podaří tuto důležitost hodit za hlavu, proud se změní v klidnější řečiště. Otázkou důležitosti je i to, zda se má jedinec tomuto proudu poddat. Vnější důležitost nařizuje rozumu, aby hledal složitá řešení pro jednoduché problémy. Vnitřní důležitost utvrzuje rozum v tom, že myslí zdravě a rozhoduje se pro jediné správné řešení.

Jestliže důležitost odvrhnete, rozum si svobodně oddechne, protože se osvobodí od vlivu kyvadel a od tlaku uměle vytvořených problémů. Bude moci přijímat objektivnější a adekvátnější rozhodnutí. Ovšem veškeré kouzlo se skrývá v tom, že rozum osvobozený od důležitosti už nebude potřebovat silný intelekt. Pro řešení každodenních úkolů se musí jistě aplikovat také logické myšlení, znalosti a analytický aparát. Ale na to všechno bude potřeba mnohem méně energie. Existence proudění variant se rozumu nabízí jako luxusní dárek, který on takřka nevyužívá.

Proud variant již obsahuje řešení všech problémů. Většina obtíží se vytváří uměle samotným rozumem. Neklidný rozum na sobě ustavičně zakouší podněty kyvadel a odhodlává se řešit každý problém, přičemž se snaží držet situaci pod kontrolou. Jeho rozhodná řešení se ve většině případů podobají nesmyslnému plácnutí rukou do vody. Pokud se nebrání proudění variant, takřka všechny potíže, zvláště ty drobné, se vyřeší samy od sebe.

Pokud v prostoru již řešení existuje, výkonný intelekt není k ničemu. Jestliže se tedy člověk nepouští do temných zákoutí a nepřekáží proudění variant, řešení přijde samo, a navíc bude optimální. Zmíněná optimálnost vychází z podstaty struktury pole informací. Jde o to, že příčinně-následková spojení plodí samostatné toky v proudu variant. Tyto toky se zdají optimálními cestami pohybu příčin a následků. V prostoru variant existuje vše, ale s větší pravděpodobností se realizují právě optimální, tedy nejméně energeticky náročné varianty. Příroda neplýtvá energií nadarmo. Lidé chodí po nohou, a nikoli po uších. Všechny procesy směřují k tomu, aby se ubíraly cestou nejmenších energetických ztrát. Proto jsou toky variant organizovány

cestou minimálního odporu. Právě v nich se skrývají ideální řešení. Rozum uchvácený kyvadly jedná v jejich zájmu a ustavičně se z toku vychyluje. Jinými slovy rozum uhýbá do temných zákoutí, tedy hledá složitá řešení pro jednoduché problémy.

Vylíčené úvahy vám mohou připadat příliš abstraktní. Sami se však můžete v praxi přesvědčit, nakolik je existence toků reálná. *Jde o vsutku luxusní dar pro rozum.* V každém problému jsou zašifrovány klíče k jeho řešení. Úplně první pravidlo říká, abyste se pohybovali po cestě nejmenšího odporu. Lidé zpravidla hledají složitá řešení, protože vnímají problémy jako překážky, jenže jak víme, ty se musí překonávat s vypětím sil. Nutně si musíte vypěstovat zvyk vybírat si pro odbourání problému nejjednodušší z možných variant.

Každý z nás se musí buď učit něco nového, nebo provádět již známé a navyklé věci. Otázka: Jak lze první i druhé zvládnout nejefektivnějším způsobem? Odpověď je natolik prostá, až lze jen těžko uvěřit, že je to pravda: *Člověk by se měl pokoušet – v souladu s principem pohybu po proudu – dělat vše tak, aby využíval co nejjednodušší a nejprostší způsob.*

Optimální varianty všech úkonů jsou organizovány v toky. Tyto toky sestávají z řetězců ideálních příčinně-následkových spojení. Když se rozhodujete pro další krok ve svém konání, provádíte výběr následujícího článku řetězce. Zbývá definovat, který článek je částí toku. Co člověk v takových případech dělá? Přistupuje na logické řešení, jež se z pohledu zdravého rozumu a běžné zkušenosti jeví jako nejsprávnější.

Rozum přijímá odhodlané rozhodnutí. Domnívá se, že je schopen vše vyčíslit a vysvětlit. Jenže ono to tak není a vy sami můžete potvrdit, kolikrát jste se až pozdě vzpamatovali a vzpomněli si, že jste to mohli zařídit jinak. Vůbec nejde o roztržitost nebo nedostatečný důvtip. Rozum nedokáže pokaždé vybrat optimální variantu jen kvůli tomu, že se řetězce toku vždy nekryjí s jeho logickými konstrukcemi.

Ať se budete snažit sebevíce, optimální variantu jednání se vám pouze za pomoci logického úsudku podaří vybrat

zřídka kdy. Rozum musí zpravidla fungovat pod tlakem ze stresu, starostí, depresí či nadměrné aktivity. Jinými slovy rozumem ustavičně smýkají kyvadla. Proto vždy jedná houževnatě a na vnější svět uplatňuje čelní útok.

Aby si člověk vybral následující článek toku, postačí pouze to, že se osvobodí od provázků kyvadel a zkrátka se poslušně vydá po toku. Situace vyžaduje zaujmout stav rovnováhy a nevytvářet nadbytečné potenciály. Aby nedocházelo k produkování nadbytečných potenciálů, je nutné neustále sledovat hladinu důležitosti.

Jakmile vstoupíte do rovnovážného stavu s okolním světem, prostě následujte tok. Sami uvidíte spoustu znamení, která vás povedou. Uvolněte situaci, staňte se nikoli účastníkem, nýbrž objektivním pozorovatelem. Ani otrokem, ani pánem, ale jenom vykonavatelem. Naříd'te svému strážci, aby vás ustavičně krotil, pokud se váš rozum bude snažit přijmout *rozumné* volní rozhodnutí. *Nechejte se pronajmout jakožto vykonavatelé a sami sledujte práci zvnějšku. Vše jde mnohem snáze, než se zdá. Poddejte se této jednoduchosti. K vodopádu vás přivede rozum, ale ne proud variant.*

Potřebujete například v obchodě najít nějakou věc. Ale nevíte, kde ji máte hledat. Rozum navrhuje sice nejrozumnější, zato však nejkomplicovanější variantu. Objedete půl města, až nakonec zjistíte, že to, co potřebujete, měli vedle vašeho domu. Pokud by byla důležitost úkolu nižší, rozum by nezačal hledat složitě řešení.

Jiný příklad. Stojí před vámi dlouhý seznam prací. Co byste měli vybrat pro začátek a co nechat na potom? Není třeba přemýšlet. Nemá-li pořadí zásadní význam, postupujte zkrátka tak, jak vám to vyhovuje. Pohybuje se zároveň s tokem a svůj rozum oddělte od vlivu kyvadel. Nemluvím o tom, abyste se proměnili v lodičku z papíru, jež se na vlnách pohybuje bez vůle, nýbrž o tom, abyste neplácali rukama do vody, jestliže vám stačí dělat plynulé, lehké a prosté pohyby.

V seznamu příkladů nebudu pokračovat. Sami zakusíte kupu užitečných a ohromujících odhalení, pokud si – i když jen na jeden den – vyzkoušíte oddat se pohybu po proudu. Pokaždé, jakmile budete potřebovat najít nějaké řešení, se

zeptajte sami sebe: Jaká cesta pro hledání řešení bude nejjednodušší? Vybírejte si tu nejsnazší. Kdykoli vás někdo nebo něco rozptyluje nebo vás sráží z cesty, nespěchejte s tím, abyste se mu aktivně postavili nebo se mu poklonili. Zkuste se pronajmout a porozhlédněte se, co bude dál. Pokaždé, když musíte něco udělat, ptejte se sami sebe: Jak to můžu zvládnout nejsnáze? Dopřejte dílu, ať se udělá, jak nejjednodušeji to jde. Vždy, když vám něco předkládají nebo vám dokazují svůj úhel pohledu, neunáhlete se s tím, abyste odmítali nebo se hádali. Možná váš rozum nevnímá své výhody a nevidí alternativy. Aktivujte strážce. Zpočátku pozorujte a teprve potom jednejte. Spusťte se do hledišť, nechvátejte s nabytím kontroly a dopřejte hře, aby se co možná nejdéle vyvíjela samostatně – pod vašim dozorem. Nemusíte plácet rukama do vody. Nebraňte svému životu, aby se pohyboval po proudu, a uvidíte, nakolik se vám ulehčí.

Znamení ukazující cestu

Ale jak lze v toku odlišit blížící se mělčinu či vodopád od normálního víru? V prostředí, které nás obklopuje, se každý orientuje pomocí zcela reálných znamení. Svět nám tato znamení ustavičně předkládá.

Nejznámější a nejrozšířenější podobou znamení jsou pověry. Rozdělujeme je na špatné a dobré. Uvidí-li člověk duhu, je to dobré znamení. Jestliže vám přeběhla přes cestu černá kočka, čekejte pohromu. S tím musíte počítat. Obecně uznávané pověry se zformovaly jakožto výsledek mnohonásobných pozorování a porovnávání. Pokud procento naplnění pověry dosáhne dostatečné zřejmosti, vychází najevo zákonitost, která se stává součástí obecného mínění, jak už tomu bývá, když lidé bez přestání vykládají jeden druhému o podivných jevech. Avšak pověry se zdaleka ne vždy splní. Proč tomu tak je?

Co se děje, když se člověk musí vrátit, protože zapomněl nějakou věc? Říká se, že vrátit se – to je špatné znamení.

Dotyčný nemusí na pověry věřit, ale pevně zakotvený společenský stereotyp mu beztak vrhne jakýsi stín do podvědomí. V myšlenkách pak vyklíčí podezření, které očekává nějaké nepříjemnosti. Anebo ne, říká si dotyčná osoba, vracet se nebudu. Ale to také nepomáhá, protože pravidelný tok již byl narušen a nastalá situace člověka v jistou chvíli vyhodí z rovnováhy. Očekávání pohromy vnáší jisté úpravy do parametrů myšlenkového vyzarování, a tak se zapomnětlivý člověk přemísťuje na dráhy života, jež těmto parametrům odpovídají. Dostává to, čeho se obává. Takovou možnost ve svém scénáři dopustil on sám. Právě proto pravděpodobnost účinnosti pověry roste.

Jak vidíte, obecně uznávaná pověra sama o sobě nemůže působit jako zákon, či dokonce zákonitost Proč právě černá kočka představuje *pro všechny* bez rozdílu zlé znamení? Na základě čeho může mít černá kočka nějaký vliv na náš život? Vliv vykazuje nikoli ona, nýbrž váš vztah k pověře. Pokud na pověry věříte, rozhodně se budou podílet na formování událostí vašeho života. Nevěříte-li na ně, ale pochybujete, jejich vliv sice oslabuje, nicméně zůstává. Jestliže na ně nevěříte ani jim nevěnujete pozornost, nebudou váš život nijak ovlivňovat. Vše je velmi prosté: *dostáváte to, co vpouštíte do scénáře svého života*. Člověk, který vnímá pověry jen jako předsudky, nemá ve vrstvě svého světa žádné náznaky jejich naplnění. Pověry působí ve vrstvách cizích světů, protože lidé v nich si sami pro sebe nacházejí důkazy o jejich existenci, kdežto náš nevěřící svět je nenachází.

Pokud pověry samy od sebe nemají na dění v životě vliv, o jakých znameních ukazujících cestu budeme pak hovořit? Černá kočka nemůže nic ovlivňovat, ale může sloužit jako znamení, které varuje před událostí, jež bude mít své místo na cestě proudu variant. Otázka tedy zní, jaká znamení máme považovat za směřovací. Vždyť kdybychom si stanovili cíl, že se budeme řádně rozhlížet, mohli bychom průběžná znamení vidět ve všem, co se kolem nás děje. Jak je však máme interpretovat? Interpretací se zabývat nebudeme, je to nevděčná práce. Navíc příliš nespolehlivá a nepochopitelná. Udělat můžete jediné – přijmout znamení za účelem, aby vás

vedlo, aby posílilo pozornost strážce a abyste zvýšili vlastní ostrážitost.

Za znamení, jež ukazují cestu, považujeme ta, která upozorňují na možný obrat v proudu variant. Jinými slovy znamení zpodobňuje posla události, jež vnese do pravidelného toku života citelnou změnu. Očekáváte-li nějaký obrat, byť nevýznamný, pak se může objevit znamení, které jej signalizuje. Pokud se blíží převrat, který nečekáte, může se jakési charakteristické znamení také objevit. Co míníme slovem *charakteristické*?

Jde o to, že když proud variant prochází obrátkou, přesouváte se na jinou dráhu života. Připomeňme si, že dráha se z hlediska vlastností jeví více méně jako stejnorodý život. Tok v proudu variant může přetínat různé dráhy, přičemž se jedna od druhé liší svými parametry. Proměny nemusíte ani zpozorovat, ale rozdíl je cítit. Kvalitativního rozdílu si všimnete, ať už vědomě, či nevědomky: jako by cosi nebylo tak, jak tomu bylo před minutou.

Znamení ukazující cestu se tedy objevují pouze v tom případě, kdy začíná přesun na jiné dráhy života. Izolovanému jevu pozornost věnovat nemusíte. Například zakrákala vrána, ale vy jste nezbystrčili, nepocítili jste kvalitativní rozdíl, z čehož vyplývá, že se stále nacházíte na původní dráze. Jestliže jste ovšem tomuto jevu pozornost věnovali, pocítili jste na něm něco nezvyklého, netypického, může jít o znamení.

Od běžného jevu se znamení odlišuje tím, že vždy signalizuje počínající přesun na podstatně odlišnou dráhu života. Člověka k ostrážitosti obvykle vyburcují jevy, které se přihodí ihned po přesunu na jinou dráhu. To proto, že se dráhy jedna od druhé kvalitativně liší. Odlišnosti mohou nabývat různého charakteru, někdy dokonce nejsou přístupné srozumitelnému vysvětlení: zavládne jen *pocit, že něco je jinak*. Jakmile přesun proběhne, intuitivně to cítíme a někdy pozorujeme zřetelné změny v podobě znamení. Buď koutkem oka zahlédneme, nebo máme podezření, jako by se v proudu objevilo něco nového. Znamení slouží jako ukazatele, tudíž k nám promlouvají: Cosi se změnilo, něco se děje.

Událost, k níž dojde na aktuální dráze života, zpravidla podezření nevyvolává. Mívá tutéž vlastnost jako ostatní jevy na dané dráze. I když je pravda, že pokud člověk ignoruje vše, co se kolem něho děje, nevšimne si ani zřetelných znamení. Přesun na podstatně odlišnou dráhu obvykle probíhá po etapách, přes jakési mezidráhy. Znamení se na nich mohou jevit jako varování, která dosahují různého stupně přesnosti. Stává se, že člověk první varování propásne. Přesun pokračuje, následuje druhé varování, pak třetí, a pokud se nad tím člověk ani potom nepozastaví, dojde k tomu, k čemu na poslední dráze dojít musí.

Jak už bylo řečeno, jednoznačně interpretovat znamení je značně složité. Dokonce si nemůžete být jistí ani tím, že jev, který na sebe obrátil pozornost, představuje znamení. V takovou chvíli je třeba, abyste pouze vzali na vědomí, že svět chce něco sdělit. Především nás zajímají blížící se mělčiny a přejeje. Někdy by chtěl člověk získat alespoň náznak toho, co ho čeká v budoucnu. Ve většině případů lze otázku formulovat tak, aby dostal bipolární odpověď: ano, nebo ne. Například podaří se mi něco, nebo ne, uspěji, nebo ne, dokážu to, nebo ne, vypadá to dobře, nebo špatně, je to nebezpečné, nebo není a tak dále. *Interpretaci znamení je nezbytné shrnout a vměstnat pouze do náznaku, aby na něj bylo možné reagovat některou z verzí „kladného“, nebo „záporného“ typu odpovědi. Nemá cenu zacházet do větších podrobností.*

Znamení v sobě nese *náznak* nadcházejícího obratu. Jestliže se znamení asociuje s nepříjemnými pocity, vyvolává obavy, nedůvěru, nepříjemné překvapení, neklid, nepohodu, měli bychom si z něj odvodit, že signalizuje negativní obrat událostí. Pokud vaše pocity nepůsobí jednoznačně, tehdy nemá smysl, abyste znamení interpretovali – hodnocení by bylo nespolehlivé a nejisté. V každém případě nemá cenu přilížit se znepokojoovat a přikládat mu velký význam. Avšak pokud jste si znamení všimli, neměli byste je přehlížet. Možná v sobě skrývá výstrahu, že byste měli zvýšit ostražitost či změnit své chování nebo se včas zastavit či vybrat svým aktivitám jiný směr.

Znamení mohou nabývat nejrůznějších podob. Vy musíte pouze rozlišovat, jaký mají význam: zda pozitivní, nebo negativní. Například spěchám, ale cestu mi zahradí stařenka o holi a já ji nemám jak obejít. Co z takového znamení vyplývá? Především mám zpoždění. Nebo můj autobus, který obvykle jezdí loudavě, dnes bůhvíproč letí jak zběsilý. Evidentně jsem někde přestřelil a měl bych být ostražitější. Nebo třeba to, co jsme si usmysleli, se nechce vůbec dařit, objevují se houževnaté překážky, nějak to skřípe. Možná jsem si vybral slepou uličku a vůbec tam nemám chodit?

Nejdůležitější hodnota znamení spočívá v tom, že jsou schopna vás včas probudit z bdělého snu a dát vám vědět, že zřejmě jednáte v zájmu destruktivního kyvadla a ke své škodě. Člověk se často dopouští osudových chyb, když se ocitne pod umrtvující narkózou kyvadla, a potom si vybavuje, že si své jednání neuvědomoval neboli že přestal bdít. V takových případech nebude zbytečná ani interpretace dokonce neškodných znamení jako varování. Obezřetnost a uvědomělý, střízlivý pohled na to, co se děje, nikdy neuškodí. Nejpodstatnější je, aby ostražitost nepřerůstala v neklid a podezřívavost. Je nezbytné, aby se člověk staral, aniž by se přitom znepokojoval. Jestliže se pronajmete, budete jednat dokonale.

Není nic zvláštního na tom, že mezi nejjasnější a nejvýraznější znamení určující cestu patří fráze, které lidi jakoby náhodou prohodí, spontánně, bez předběžného uvážení. Pokud se vám někdo vědomě snaží vnutit své názory, můžete je nechat projít mimo vás. Ale pokud někdo jen tak spontánně prohodí frázi, která se tváří jako doporučení, co a jak byste měli udělat a jak byste měli postupovat, přistupujte k ní se vši vážností.

Spontánní fráze jsou ty, které lidé vyslovují zcela nepromyšleně. Vzpomeňte si, jaké to je, pokud na něčí repliku odpovídáte okamžitě, bez rozmyšlení. Odpověď jako by již kdesi v hloubi vědomí existovala a pouze vám vypadává z úst, přičemž můjí analytický aparát rozumu. Podobně se trousí roztržité fráze, jestliže rozum dřímá nebo

se zabývá něčím jiným. Když rozum pospává, hovoří duše, jež se bezprostředně obrací k informačnímu poli.

Například vám mimoděk nahodili: „Vezmi si šálu, ať nenastydneš.“ A skutečně – pokud neuposlechnete, následně onemocníte. Nebo vás znepokojuje nějaký problém a někdo zároveň prohází pro vás nedůležité doporučení. Nechvátejte s tím, abyste se po něm ohnali, a zaposlouchejte se. Či jste přesvědčeni o své pravdě, ale někdo mezitím neúmyslně předvede, že to tak není. Nestavte si hlavu a rozhlédněte se, jestli neplácáte rukama do vody.

Dalším velmi zřetelným znamením, jemuž zpravidla věnujeme jen málo pozornosti, je duševní nepohoda. Máte-li se rozhodnout k nějakému rozhodnutí, nikdo neví lépe než vaše duše, jak je rozlousknout. Často bývá velice obtížné pochopit, co přesně vám duše našeptává. Ovšem jak jsme si ukázali výše, zcela jednoznačně lze určit, zda se její řešení rozumu líbí, nebo ne. Pro určité řešení se musíte nevyhnutelně rozhodnout. Zastavte se a zaposlouchejte se do šelestu ranních hvězd. Ale pokud váš rozum již řešení přijal a vy jste si šelest připomněli opožděně, zajistěte, abyste si do paměti zapsali, jaké pocity jste zažívali, když jste se pro dané řešení rozhodli. Tyto pocity lze popsat obraty „je mi dobře“, nebo „je mi špatně“. Pokud jste se daným způsobem rozhodovali neochotně, pokud panovala dusivá situace, je to jednoznačně špatně. Pokud lze v takovém případě řešení změnit, směle do toho.

Vymezit stav duševní pohody není těžké. Zato je obtížné, aby si člověk včas *vzpomněl*, že musí naslouchat svým citům. Rozum totiž uvažuje autoritativně a není naladěný na to, aby poslouchal někoho jiného než sebe. Hlasitý rachot zdravého rozumu zahlušuje šepot duše. Rozum se vždy snaží všelijak opodstatnit a dokázat svou pravdu. Stojíte před výběrem: *ano*, či *ne*. Duše se snaží nesměle ohradit: *Ne*. Rozum si uvědomí, že duše říká *ne*, ale zatváří se, že neslyší, a přesvědčivě zdůvodňuje – přičemž se opírá o *zdravý úsudek* – své *ano*. Jestliže jste přečetli tyto řádky, odložte je do samostatného šuplíku ve své paměti a přistě, až se budete

rozhodovat pro jisté řešení, si je připomeňte. Přesvědčíte se, že vše probíhá právě tak.

Navrhuji vám, abyste si dobře zapamatovali prostý a spolehlivý algoritmus pro definici duševního *ne*: *Pokud se musíte přesvědčovat a přemlouvat, abyste řekli ano, znamená to, že duše říká ne. Zapamatujte si, že když vaše duše říká ano, potřebu přemlouvat se necítíte.* Později se ještě k uvedenému algoritmu vrátíme.

Ustavičně byste měli sledovat, jaká znamení pronikají do světa, jenž vás obklopuje. Na druhou stranu nemá smysl, abyste znamení hledali ve všem. „Ptáci létají neobvykle vysoko. Proč asi?“ Nebojí se výšek, tak si zkrátka poletují. Člověk by měl znamení pouze brát na vědomí a pamatovat si, že mohou ukazovat cestu. Jakmile na tohle zapomenete, hned si vás vezmou do parády kyvadla a vy se můžete stát obětí okolností.

Obzvláště svědomitě je třeba prověřovat přání a počínání, která jsou schopna od základu změnit váš osud. Jestliže přání vyvolává nějaké nepohodlí a existuje možnost se ho vzdát – zřekněte se jej. Nepramení z duše, ale z rozumu. Přání rozumu jsou vždy vnucena kyvadly. Totéž se týká jednání. Pokud bez povšimnutí přejdete duševní nepokoj, ve většině případů se nic hrozného nestane, ale jindy toho budete velmi litovat. Proto je lepší se podle možností svých přání a jednání vzdát, pokud u vás vzbuzují nepohodu, pochybnosti, obavy a pocit viny. Velmi vám to ulehčí život a zbavíte se mnoha problémů.

Je však pravda, že jedno *ale* zde existuje. Pokud se následkem chybného jednání zauzliho klubko problémů, nebude princip odepření vždy vhodný. V některých případech budete muset dělat nepohodlné věci, například říkat nepravdu či jít do nenáviděné práce. Avšak jakmile se klubko rozmotá, můžete se principem odmítnutí směle řídit.

To je vše, co lze v rámci modelu transurfingu říci o znameních ukazujících cestu. Svých znamení si dokážete všimnout a můžete je interpretovat pouze vy. Není třeba vás učit, jak to dělat. Pokud budete pozorně sledovat sebe i svět, který vás obklopuje, sami vše pochopíte. Pouze nesmíte

přikládat příliš výrazný význam znamením, jež nejsou dostatečně jasná, ani včleňovat negativní interpretace do scénáře vlastního života. Aby člověk neuvízl na mělčině a nenarazil na přeje, postačí, nebude-li zkratka vytvářet nadbytečné potenciály. Přitom se lze obejít i bez znamení. Jejich význam přece nemusíme zřetelně chápat. Jediné znamení, kterému byste pozornost věnovat měli, je stav vaší duševní pohody v době, kdy se rozhodujete pro určité řešení. Skutečně stojí za to naslouchat šelestu ranních hvězd.

Jak uvolnit situaci

Existence toků v proudu variant osvobozuje rozum od dvou nezvladatelných břemen: jednak od nevyhnutelnosti řešit problémy a jednak od snahy ustavičně kontrolovat situaci; ovšem za podmínky, že si rozum vysvobození dopřeje. K tomu potřebuje více méně racionální vysvětlení. Jak jste si všimli, tato kniha obsahuje velmi mnoho iracionálního, co neodpovídá stavu zdravého rozumu. A přestože cílem transurfingu není vysvětlení uspořádání okolního světa, ustavičně musím rozumu odůvodňovat závěry, které jej šokují.

A jak také jinak? Monolitem zdravého rozumu je velmi těžké otrást. Rozum si totiž nenavykl věřit všemu na slovo, takže potřebuje zdůvodnění a důkazy. Důkazy získáte sami, pokud principy transurfingu prověříte v praxi. Já mohu uvést pouze některá opodstatnění, abych nevěřící rozum ukojil. V opačném případě byste totiž nejen nezačali ony principy zkoušet, ale ani byste nečetli dále. A přitom teprve začínáme. Čeká na vás mnoho ohromujících odhalení.

Obě zmíněná břemena jsou na naše bedra naložena již od dětství. Neustále nás poučovali: „Přemýšlej hlavou! Uvědomuješ si, co děláš? Vysvětli mi své počínání! Uč se lekce, pouze rozumem lze v životě něčeho dosáhnout. Ty máš ale hloupou hlavu! Pochopíš to, nebo ne?“ Vychovatelé za přispění okolností vymodelovali z rozumu *vojáka*, připraveného v kterýkoli okamžik najít vysvětlení, odpověď

na položenou otázku, zhodnotit situaci, rozhodnout se pro řešení, mít kontrolu nad tím, co se děje. Rozum se naučil jednat účelně a cílevědomě – z pohledu zdravého rozumu.

Jenom si nemyslete, že když jsem se tak rozjel, jsem ochoten zdravý rozum nadobro zavrhnout. Naopak – zdravý rozum představuje přinejmenším nezbytný soupis pravidel, jak bychom se měli chovat v okolním prostředí, abychom přežili. Pouze se dopouští omylu, jenž spočívá v tom, že onen kodex pravidel dodržuje doslova a příliš přímočaře. Zacyklení zdravého rozumu jemu samotnému brání, aby se rozhlédl a uviděl to, co těmto pravidlům neodpovídá.

A rozporů se zdravým rozumem bychom na světě našli spoustu. Jako důkaz lze uvést neschopnost rozumu jednak vše vysvětlit a jednak ubrat člověku problémů a nepříjemností. Z této situace existuje velmi snadná cesta ven: položte se do toku v proudu variant. I takové jednání mohou velmi prostě odůvodnit: to, co rozum hledá – účelnost – má základ v tocích. Jak víte, toky plynou cestou nejmenšího odporu. Rozum usiluje o to, aby uvažoval zdravě a logicky, přičemž se opírá o příčinně-následkové vztahy. Vlastní nedokonalost však rozumu neumožňuje, aby se v okolním světě orientoval bezchybně a aby nacházel jediná správná řešení.

Příroda je od počátku dokonalá, proto v tocích existuje více účelnosti a logiky než v nejmoudřejších úvahách. I kdyby byl rozum přesvědčen o tom, že myslí zdravě, beztak bude chybovat. Chyb se bude nicméně dopouštět vždy, ale pokud zmírní svou horlivost a podle okolností umožní problémům, aby se řešily bez jeho aktivního vměšování, jeho omyly se mnohem zmenší. Tomu říkáme *uvolnit situaci*. Jinými slovy je třeba oslabit uchopení, snížit kontrolu, nebránit proudění, poskytnout světu okolo více svobody.

Již víte, že potlačovat svět je nejen marné, ale také škodlivé. Jestliže rozum nesouhlasí s prouděním, vytváří nadbytečné potenciály. Transurfing navrhuje zcela jinou cestu. Za prvé tvrdí, že překážky vytváříme my sami, jestliže hromadíme nadbytečné potenciály. Pokud snížíme důležitost, překážky se samy od sebe odstraní. Za druhé, pokud se

překážka nepoddá, nesmíme s ní bojovat, nýbrž bychom ji měli zkrátka obejít. V tomto směru člověku pomohou znamení určující cestu.

Neštěstí rozumu spočívá také v jeho sklonu vnímat události, které do jeho scénáře nezapadají, jako překážky. Rozum obvykle vše předem plánuje, přepočítává, a pokud později dojde k něčemu nepředvídanému, začíná s tím aktivně bojovat, aby události znovu přiblížil vlastnímu scénáři. Ve výsledku se situace ještě zhoršuje. Je tedy zřejmé, že rozum není s to naplánovat události ideálně. Tady je třeba nabídnout proudu větší svobodu. Proud nemá zájem na tom, aby vám zničil osud. To by bylo opět neúčelné. Rozum si ničí osud sám svými nerozumnými činy.

Účelnost se z pohledu rozumu potvrzuje tím, že se vše vyvíjí podle naplánovaného scénáře. Cokoli, co s ním není v souladu, je vnímáno jako nežádoucí problém. A ten je třeba řešit – za to se rozum rve s velkým úsilím, čímž plodí nové problémy. Tak rozum sám hromadí na své cestě kupu překážek.

Zamyslete se sami: Kdy jsou lidé šťastní, cítí-li zadostiučinění, jsou se sebou spokojeni? Když vše klapne podle plánu. Jakýkoli odklon od scénáře je považován za neúspěch. Vnitřní důležitost nedovoluje rozumu, aby možnost vychýlení přijal. Rozum uvažuje takto: „Vždyť jsem vše včas naplánoval, propočítal. Já vím nejlépe, co je pro mě dobře a co špatně. Jsem rozumný.“ Život lidem často dává dárky, jež přijímají s neochotou, protože je neplánovali. „Takovou hračku jsem nechtěl!“ Skutečnost je taková, že právě naplánované hračky dostáváme jen zřídkakdy, proto jsme všichni tak zachmuření a nespokojení. A nyní si představte, o kolik radostnější život bude, jestliže rozum sníží svou důležitost a uzná právo na existenci odchylek od scénáře!

Hladinu svého štěstí může regulovat každý sám. Spodní hranice pro rozsah této hladiny je u většiny lidí vysoce nadhodnocena, a právě proto se nepovažují za šťastné. Neponoukám vás k tomu, abyste se spokojili s tím, co máte. Pochybná formule typu *chceš-li být šťastným, buď jím* se pro

transurfing nehodí. Svou hračku dostanete, ale o tom budeme hovořit později. Nyní probíráme metody, jak se lze vyhnout nepříjemnostem a snížit počet problémů.

Právě to, že si rozum nepřeje umožnit odchylku ve svém scénáři, mu brání ve využití hotových řešení v proudě variant, jeho maniakální tendence mít vše pod kontrolou mění život na ustavičný boj s proudem. Cožpak nemůže dovolit, aby proud tekla vlastní cestou, aniž by jej podmaňoval vlastní vůli? Tím jsme pronikli k nejvýraznější chybě rozumu. *Rozum totiž neusiluje o to, aby řídil vlastní pohyb v proudě, nýbrž o to, aby reguloval samotný proud.* Tak zavdává jednu z hlavních příčin vzniku všemožných problémů a nepříjemností.

Účelný tok, pohybující se cestou nejmenšího odporu, problémy a překážky produkovat nemůže – ty plodí nejasný rozum. Zaktivizujte strážce a dohlédněte na to – i kdyby jen v průběhu jediného dne – jak se rozum snaží řídit proud. Někdo vám něco navrhuje a vy se toho vzdáváte nebo se vám cosi snaží sdělit a vy se oháníte, jistá osoba vám vysvětluje svůj úhel pohledu a vy se hádáte, jiný dělá něco po svém a vy mu kážete o správném způsobu. Někdo vám navrhuje řešení a vy oponujete. Čekáte jedno, ale dostáváte něco jiného a vyjadřujete nespokojenost. Někdo vyrušuje a vy se rozzuříte. Určitá věc probíhá v rozporu s vaším scénářem a vy přecházíte do čelního útoku, abyste nasměrovali proud do potřebného koryta. U vás osobně možná probíhá vše trochu jinak, ale část pravdy na tom přesto je. Mám pravdu?

A nyní zkuste povolit otěže svého řízení a poskytnout více svobody proudě. Nenavrhuji vám, abyste s každým souhlasili a vše přijímali. Zkrátka změňte taktiku: přesuňte těžiště z řízení na pozorování. Snažte se více pozorovat než řídit. Nespěchejte s tím, abyste se oháněli, oponovali, hádali se, dokazovali své, vměšovali se, ovládali, kritizovali. Dejte situaci šanci, aby se vyřešila bez vašeho aktivního zasahování či protiakce. Budete pokud ne ohromeni, tak určitě překvapeni. Odehraje se dokonale paradoxní věc. *Když se vzdáte řízení, získáte nad situací ještě větší kontrolu, než jste měli dříve.* Nestranný pozorovatel má vždy větší výhodu

než bezprostřední účastník. Právě proto neustále opakují: nechejte se pronajmout.

Když se posléze ohlédnete, přesvědčíte se, že vaše řízení šlo proti proudu. Návrhy jiných nebyly bez významu. Vůbec nestálo za to se hádat. Vaše zasahování bylo zbytečné. To, co jste viděli jako překážky, vůbec překážkami nebylo. Problémy se úspěšně vyřeší i bez vašeho vědomí. Skutečnost, že jste dostali něco, co nebylo v plánu, vůbec nezní špatně. Náhodně nadhozené fráze skutečně mají moc. Vaše duševní nepohoda posloužila jako varování. Vyčerpali jste nadbytečnou energii a zůstali jste spokojení. To je ten luxusní dárek proudu rozumu, o kterém jsem hovořil na začátku.

A ještě navíc si ke všemu řečenému připomeneme naše „přátele“. V pohybu sladěném s proudem překáží kyvadla. Na každém kroku připravují pro člověka provokace a nutí ho plácát rukama do vody. Existence toku v proudu kyvadlům nevyhovuje z toho prostého důvodu, že tok samotný se odehrává s minimálními energetickými ztrátami. Energie, kterou člověk utrací na boj s proudem, slouží na vytváření nadbytečných potenciálů a k nasycení kyvadel. Jediné řízení, kterému stojí za to věnovat pozornost, je řízení za úrovní vnitřní a vnější důležitosti. Vzpomeňte si, že právě potenciál důležitosti brání rozumu v tom, aby situaci ulehčil.

Uvolnit situaci je v mnoha případech mnohem efektivnější a užitečnější než trvat na svém. Úsilí lidí o to, aby se realizovali, již od dětství formuje návyk dokazovat vlastní významnost. Odtud pochází ve všech ohledech škodlivá náchylnost dokázat svou pravdu za každou cenu. Taková snaha vytváří nadbytečný potenciál a vstupuje do opozice se zájmy jiných lidí. Mnozí z nás často usilují o to, aby dokázali svou pravdu, dokonce i tehdy, když verdikt na tu či onu stranu se přímo netýká jejich zájmů.

U některých lidí pocit vnitřní důležitosti natolik hypertrofuje, že se snaží trvat na svém i v různých měřicích. Vnitřní důležitost přerůstá v máni mít vše pod kontrolou: „Všem dokážu, že mám pravdu, ať mě to stojí cokoli.“ Škodlivý zvyk. Velmi často život komplikuje především samému ochránci pravdy.

Pokud tím vaše zájmy příliš neutrpí, směle situaci uvolňujte a právo plácát rukama do vody dejte k dispozici ostatním. Jestliže se k takovému kroku odhodláte vědomě, brzy se vám uleví na duši, dokonce vám bude lehčeji, než kdybyste svůj názor prosadili. Zadostiučinění vám přináší skutečnost, že jste vystoupali o stupeň výš: nezačali jste jako jindy obhajovat svou významnost, ale jednali jste jako moudrý rodič s nerozumnými dětmi.

Uveďme si ještě jeden příklad. Stejně jako nedbalost škodí v práci i přílišná horlivost. Řekněme, že jste se připravili na prestižní práci, o které jste dávno snili. Kladete si vysoké požadavky, neboť se domníváte, že jste povinni dokázat si, že na to máte. To je správné, ale pokud se do práce pustíte příliš zhurta, nevydržíte především to napětí, zejména pokud je úkol složitý. V lepším případě bude vaše práce neefektivní, ale v horším si přivodíte nervové selhání. Může to dojít dokonce až tak daleko, že nabudete falešného přesvědčení, že nejste schopni se s danou prací vyrovnat.

Existuje ještě jedna varianta. Vyvíjíte bouřlivou činnost, a tím narušujete panující pořádek věcí. Zdá se, že v práci lze mnohé zdokonalit, a vy jste zcela přesvědčeni, že postupujete správně. Jestliže však budou mít vaše novoty za následek narušení navyklého řádu života vašich spolupracovníků, nic dobrého neočekávejte. Jde o ten případ, kdy je iniciativa trestná. Posadili vás do pomalého, ale klidného a rovnoměrného proudu a vy ze všech sil plácáte rukama do vody a snažíte se plout rychleji.

Ukazuje se snad tedy, že člověk nemůže říct ani slovo proti, a už vůbec nemá cenu vyčínat? Ne nutně. K nastolené otázce je třeba přistupovat z obchodního hlediska. Rozčilovat se a nadávat můžete jen na to, co vám bezprostředně vadí, a to ještě teprve v tom případě, může-li vaše kritika něco změnit k lepšímu. Nikdy nekritizujte to, co už je vykonané, co již nelze změnit. V ostatním je princip pohybu po proudu nutno aplikovat nikoli doslova, v souladu se vším a cele, ale pouze cestou posouvání těžiště z řízení na pozorování. Více pozorujte a nespěchejte s tím, abyste řídili. Pocit míry k vám přijde sám, tím se nemusíte znepokojovat.

Shrnutí

Rozum interpretuje informace pomocí řady ustálených označení.

Duše nepřemýšlí a nehovoří, ale cítí a ví.

Rozum je schopen vytvářet pouze relativně novou verzi domu ze starých kostek.

Principiálně nová odhalení přicházejí z nerealizovaných sektorů.

Duše slouží jako prostředník mezi zásadně novou informací a rozumem.

Duše vnímá nerealizované informace jako poznatky bez interpretace. Pokud se rozumu podaří interpretovat informaci duše, dochází k odhalení.

Rozum je schopen jednoznačně definovat stav duševní pohody.

Naučte se obracet pozornost na duševní pohodu. Jestliže se zřeknete důležitosti, získáte svobodu výběru svého osudu.

Svoboda výběru umožňuje nikoli prosit, dožadovat se a bojovat, nýbrž jít a vzít si.

Struktura informací je uspořádána do řetězců příčinně-následkových spojení.

Příčinně-následková spojení plodí proudění variant.

Cesty nejmenšího odporu jsou uspořádány do samostatných toků.

Toky v proudu variant již v sobě skrývají řešení všech problémů.

Vnitřní a vnější důležitost odvádí rozum z optimálního toku.

K vodopádu vás přivede rozum, a nikoli toky v proudu variant.

Vše probíhá mnohem jednodušeji, než se zdá. Poddejte se této prostotě.

To, že pověra funguje, nepůsobí ona sama, ale váš postoj k ní.

Znamení ukazující cestu poukazují na možné přejíže v proudu variant.

Dráhy života se jedna od druhé kvalitativně odlišují.

Znamení varují, protože se objevují při přesunu na jinou dráhu.

Znamení se liší tím, že vytvářejí pocit, jako by něco nebylo tak, jak by mělo být.

Spontánní fráze lze vnímat jako návod k jednání.

Stav duševní pohody představuje zřejmé znamení.

Pokud se musíte přemlouvat, znamená to, že duše vám říká ne.

Existuje-li možnost vzdát se nepohodlného řešení, vzdejte se ho.

Je nutné povolit otěže a nepředvídanou událost přijmout do svého scénáře.

V tom, abyste přijali možnost odchylky od scénáře, vám brání důležitost.

Rozum usiluje o to, aby řídil nikoli svůj pohyb po proudu, ale proud samotný.

Přeneste těžiště z řízení na pozorování.

Jestliže se vzdáte řízení, získáte opravdovou kontrolu nad situací.

Pokud se budete pohybovat po proudu variant, svět vám půjde vstříc.